

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIA VE BECKETT'İN

ABRAKADABRASI

AMY NOELLE PARKS

*ESPRİLİ VE ROMANTİK LIA VE BECKETT'İN ABRAKADABRASI,
SİHİRLİ DOKUNUŞA SAHİP BİR GENÇ YETİŞKİN KOMEDİSİ!*

On yedi yaşındaki Lia Sawyer, bir sihirbazlık yarışması için büyükannesinden gizemli bir davet alır. Anne ve babasının tüm itirazlarına rağmen yarışmaya katılmaya karar verir. Ne var ki jüride, Lia'nın sihirbazlık becerisinin -sırf kız olduğu için- ısıltılı elbiseler giymek, dikkat dağıtmak ve testereyle kesilmekten ibaret olduğunu zanneden eski kafalı sihirbazlar vardır.

Lia, yarışma için büyükannesinden yardım isteyemez çünkü kadın ortadan kaybolmuştur. Fakat torununa en iyi sihir numaraları ve birkaç belirsiz ipucuyla birlikte, sihirbazlık konusunda rakipleri olan Blackwell ailesinin genç erkeklerinden uzak durmasını söyleyen bir not bırakmıştır.

Lia, büyükannesinin koyduğu kurala uymayı planlar ama sahilde tanıştığı sevimli gencin adının "Beckett Blackwell" olduğunu öğrenince işler değişir.

YAYIN NO: 2373

MİLENYUM: 51

Lia ve Beckett'in Abrakadabrası

Amy Noelle Parks

Orijinal Adı: *Lia and Beckett's Abracadabra*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Damla Atamer

Editör: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Nurdan Başalan

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Temmuz 2023

ISBN: 978-605-304-823-7

Sertifika No: 43949

Lia ve Beckett'in Abrakadabrası

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Lia and Beckett's Abracadabra

© 2022, Amy Noelle Parks

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Transatlantic Literary Agency Inc. ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğnehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

AMY NOELLE PARKS

LIA VE BECKETT'İN ABRAKADABRASI

Müthiş kızlarım Chloe ve Sophie'ye...

Posta kutumuzda, kayıp büyükannemden bir kartpostal ve erkek arkadaşımın bir şiir buldum. Sadece bir tanesi bana gönderilmişti.

Camden'ın arabası garaj yolumuza girdiğinde, kapının eşisinde durmuş, şiiri okuyordum. Arabayı çalışır hâlde bırakıp dışarı çıktı. Bu, normalde hiç onluk bir hareket değildir çünkü bu çocuk, benim dudak parlatıcısı sürmemden daha sık “çevre bilinci”nden bahseder.

Bana doğu koşarken, “Bana onu açmadığını söyle,” dedi.

Elimi bir trafik polisi gibi kaldırdım çünkü biraz daha yaklaşmasını istemiyordum. “Açtım. Ve seninle işim burada bitti. İlham perine elden teslim etmek istersen, o başka tabii.”

Camden yüzünü buruşturup yumruğunu ağzına götürdü. Her ne kadar çok tatlı biri olsa da mideme kramp girmesine neden oluyordu. Birbirimize tamamen bağlanacak kadar uzun süredir birlikte değildik ancak o yönde ilerlediğimizi sanıyordum.

Birkaç ay önce Camden'a, kimya notunu yükseltmesi konusunda, büyükannemin perili ev hilesiyle yardım etmiştim. Bu hile sayesinde ezberlemeniz gereken her şeyi, Gotik tarzdaki bir konağın içindeki hareketli görüntülere dönüştürerek gözünüzde canlandırabiliyorsunuz. Büyükannem bu sistemi kullanarak bir

deste kâğıdı bir saatten daha kısa bir sürede ezberleyebilir. Benimse bir haftamı almıştı bu.

Perili ev hilesi, Camden'ın işine yaramıştı. Sınavda başarılı olunca bunu kutlamak için beni dışarı çıkarmıştı. O günden sonra, hafta sonlarının çoğunu birlikte geçirmiştik ve arabasının arka koltuğunda -önemli olmasa da- birkaç tel tokamı kaybetmiştim.

“Hayali bir şeydi sadece. Kimsenin görmesini istemezdim.” Basamakları önden önden çıkıp karşımda durdu. “Nasıl biri olduğumu biliyorsun. Daha ciddi biriyle ilgili küçük bir hayal kurduğum için beni suçlayabilir misin?”

Evet. Suçlayabilirdim. Saçma sapan bir şekilde, ağladığım zamanlarda olduğu gibi boğazım düğümlenmişti. Çevreci sebepleri, kirli ayakkabıları ve ödev tarihleriyle Camden'ın, daha önce ilişki yaşadığım çocuklara göre daha fazla ciddiye aldığını düşünmüştüm. Ama madem ciddiye almamıştı, öyleyse tüm bu sıkıntının anlamı neydi?

Gözyaşlarımı görüp de kendince tatmin olmasını istemediğim için ters konuştum: “Sırf kafiyeli diye ‘etkililik’ ve ‘kirlilik’ kelimelerini aynı şiirde kullanan tek kişi sen olduğuna göre, benim aptal olduğumu söyleyemezsin herhalde.” Şiirin en rahatsız edici kısmı bu olmasa da yüksek sesle söylemek istediğim tek kısım buydu. “Yıllarca sürececek bir terapi bile bunu onarmaz.”

Camden elini uzattı ama ben kolumu çektim.

“Sana da yazdım bir şiir. Posta kutusuna koymak istediğim buydu.” Kare şeklinde katlanmış bir kâğıt uzattı. “İstiyor musun?”

Pekâlâ. Biraz etkilendim. Reddetmeyi göze alabileceğim kadar şiir yazılmamıştı benim için ama burada kurtarmam gereken bir saygınlık yoktu, bu yüzden alabileceğimi alacaktım.

“Bitti, Camden,” dedim ve içeri girmek üzere arkamı döndüm.

Kapıya uzandı. “Lia! Böylece çekip gidemezsin.”

“Ah, evet, gidebilirim.” Kapıyı kapatmaya çalıştım ama o, kapatmama engel oldu ve pesimden geldi.

“Mantıklı ol,” dedi, ben de ona öfkeli bir bakış attım.

O sırada annem çalışma odasından çıktı. “Merhaba, Lia, Camden. Nasıl gidiyor?”

Camden, bakışlarını ayakkabılarına indirdi. “Merhaba, Bayan Sawyer.” Yüzü parlak ve kırmızıydı. Zaten öyle olması gerekti.

“Camden ve ben ayrıldık. Camden artık bu evde memnuniyetle karşılanmayacak.”

Annemin gözleri büyüdü. “Ne oldu?”

“Ona anlatmak ister misin, yoksa ben mi anlatayım?”

“Anlatmayacaksın.”

“Bahse var mısın? İki gün önce beni düşünmeden edemediğini söylemiştin. Bana, seninle kalmam için her gün yeni bir sebep vereceğini söyledin. Harika plan. Korkunç icraat.”

Annem, “Söyle, Lia,” dedi. Dik dik ona baktım. Sekiz yaşına kadar ismimi “Söyle Lia” sandığıma yemin edebilirim.

Piyano sustu. Emma’nın piyano çalışını duymaya o kadar alışkındım ki müzik durana dek onun da evde olduğunu fark etmemiştim.

Emma, “Neler oluyor?” diye sordu, oturma odasından çıkarken.

“Erkek arkadaşım anneme bir aşk şiiri yazmış.”

“Lia!” diye bağırdı Camden.

Aynı anda Emma, “Görmek istiyorum!” dedi.

“Bana mı?”

Annem takdire şayan bir şekilde dehşete düştü. Annemle benim ilişkimiz dört dörtlük olmasa da annem hiçbir zaman genç gibi giyinen ve erkek arkadaşlarımızla flört eden annelerden olmamıştır. Kendisi, çevre örgütlerine danışmanlık yapan ve çoğunlukla evden çalışan bir avukat. Bugün tayt ve üzerinde “Stop the Fracking Madness”¹ yazan, büyük beden bir tişört giymişti. Omuzlarına dökülen saçları, dipten çıkan belirsiz bej tonu saçlarımla aynı renkтейdi. Dipten çıkan saçlarımla farklı renkte olmasının sebebi, saçlarımı sekiz haftada bir bebekliğimdeki altın

¹ Ing. Stop the Fracking Madness: Hidrolik Kırma Çılgınlığını Durdurun. Kaya gazı çıkarmak için kullanılan bir yöntem olan hidrolik kırma, çevreye ve doğaya zarar vermesiyle de biliniyor. -ed.n.

rengine döndürüyor olmamdı. *Buna “saçımı boyamak” demiyorum çünkü sonuç olarak ben doğuştan sarışıyım.*

Şiirinden anladığım kadarıyla, Camden'ı büyüleyen şey, annemin görünüşünden ziyade -tuhaf derecede küçük bir tesellizekâsıydı. (Aha.)

Şiiri anneme uzattım. “İster misin?” Camden kapmak için hamle yaptığı sırada, şiiri kıyafetimin koluna sakladım.

Annem hızla başını iki yana sallayıp geri geri giderek çalışma odasına girdi. Odanın çift kanatlı kapısını kapattı. Kilit tıkırdadı ve panjurlar kapandı. Daha iyi biri, Camden için üzülebilirdi ama benim üzüldüğüm söylenemezdi.

“Ciddi ciddi geri vermiyor musun şu şiiri?”

“Hayır. Bunu güvence olarak düşün. Ayrılmamız için gurur verici bir sebep bul ve benden uzak dur, karşılığında da bunu kimse görmesin.”

“Herhalde ben hariç,” dedi Emma.

“Eh, evet, Emma hariç.”

“Lia,” dedi Camden.

“Sadece bu kadarıyla kalacağı için şanslısın.”

Yüzündeki hayal kırıklığı, yavaşça utanca dönüştü. “Üzgünüm.”

Başımı salladım. Camden'a da gitmek düştü.

“Vay be,” dedi Emma. “Çok serttin.”

İşte o zaman ağlamaya başladım.

Emma beni kolumdan çekştirerek odama çıkardı ve ağlamam durana kadar yanımda yattı. Ağlamam pek uzun sürmedi. Belki de Camden'ın kendisinden değil de hayalinden hoşlanmıştım. Hatta belki de Camden'ın hayali bile değil, onun gibi bir çocuğun ilgisini çekme fikriydi hoşuma giden. Çünkü Camden'ın aptallara âşık olacak biri olmadığını düşünüyordum.

En azından... Sanırım bu konuda haklı çıkmıştım.

Emma alnımı öpüp son gözyaşlarımı sildi. Emma benden iki yaş büyük ve mükemmel biri. Onu tanıyınca kendinizi yetersiz hissettiğiniz türden bir mükemmellik değil bu. Bu yılı onsuz atlatmam zor olurdu.

Emma, annemle babamın ısrarı üzerine anlamlı bir bölümde (Çevre Çalışmaları Bölümü) okurken, bir yandan da Müzik Bölümü'nden diploma alabilmek ve çift ana dal yapmak istediği için üniversite olarak *Oberlin*'i seçmişti. Büyükanнем, kimsenin sözünü dinlememesini ve *Juilliard*'a gitmesini istiyordu ancak Em, tarz olarak hiç asi biri değildir.

Büyükanнемi düşününce, bana verdiği kartpostal geldi aklıma. “Sana bir şey gösterebilir miyim?”

“Lütfen. Okumak için can atıyorum.”

“Onu kastetmemiştim ama al, burada.” Şiiri çıkarıp ona uzattım.

“Bu arada, el çabukluğun çok iyiydi. Fark etmedim bile.”

Emma tatlıydı ama gerçek şu ki... beceriksizdi. Büyükanнем, ayrılık konuşmasının ortasında bile bu hareketi yapabildiğini görseydi, beni hemen hizmete çağırırdı. Şu son iki ayda, sihirbazlığıma pek özen göstermemiştim. Çünkü Camden benim bu yönümle pek ilgilenmiyordu.

Emma başını şiirden kaldırıp, “Bu korkunç,” dedi. “Ama sadece annem hakkında olduğu için değil.”

“Biliyorum. Hayal gücü sıfır.” Ve inanın bana, böyle olduğu için içten içe şükrediyordum.

“Ama onunla neredeyse iki aydır beraberdin. Kişisel rekorun gibi bir şey. Yine de ben şu şiire bakınca nedenini anlayamıyorum.”

“Yalanımsı McYalancıSurat'tan sonra sıkıcılığın o kadar da kötü olmadığını düşündüm. Ayrıca,” diye ekledim keskin bir bakışla, “annem de onu seviyordu.”

Emma güldü. “Pekâlâ, bana göstermek istediğin şey şiir değilse ne?”

Kartpostalı ona doğru kaldırdım. Resmin tamamını göstermeden önce, eşek figürünü görmesini sağladım. Büyükanнемin her zaman kullandığı mor mürekkeple yazılmış mesaj şöyleydi: “Böyle başladı.”

Emma kartpostalı elimden alıp iki tarafını da inceledi. “Ne zaman geldi bu?”

“Bugün.”

“Posta damgası iki gün öncesine ait.”

“Biliyorum. Sence ne anlama geliyor?”

Emma omuz silkti. Büyükanнемiz birkaç hafta önce bir gemi gezisine katılıp Alaska’ya gitmiş ve ortadan kaybolmuştu. Gemi turu şirketi bir kazanın söz konusu dahi olamayacağı yönünde ısrarcı olsa da bir açıklama da yapmıyordu. Herkes bunun büyükanнемin bir numarası olduğuna inanıyordu. Zaten bu, onun karakterine ters bir şey de değildi. İki yıl önce de ortadan kaybolmuştu ve bu, hafızamızda hâlâ taze olan bir olaydı. Üç hafta sonra yüzünü gerdirmiş ve saçlarını pembeye boyatmış olarak ortaya çıkmıştı.

Çoğu zaman, yine aynı şeyin olduğundan emindim ama bazen, gece geç saatlerde, onu, onun için endişelenecek kadar seven tek kişi olduğumdan korkuyordum. Annem ve Emma, Büyükanne Matilda’yı bir *yaşam öyküsü* olarak görüyorlardı ama benim için büyükanнем daha ziyade bir idoldü.

Emma piyano çalmaya beş yaşında başladı. Zamanını hâlâ piyano ve okul çalışmalarına eşit olarak ayırır. Annem, çevre aktivisti olmasına rağmen, günlerinin çoğunu bilimsel raporlar ve hükümet düzenlemeleri üzerinde çalışarak tek başına geçirir. Babam ise bir sigorta memuru.

Sıkıcı işlerin en büyüğü. Sigorta memurları, yatırım firmaları ve sigorta şirketleri için riskleri hesaplarken delice miktarlarda para kazanırlar çünkü çok az insan bu işin zihin uyuşturan, ruh emici doğasına katlanabilir. (Adil olmak gerekirse, babam yaptığı işi muhtemelen farklı bir şekilde açıklardı.)

Annemle babamın benim hakkımda gerçekten anladıkları tek şey, matematiğe olan yeteneğim. Sevgilerini, beni üstün yetenek programlarına kaydettirerek gösterdiler. Emma evden ayrılır ayrılmaz da beni başka bir programa gönderdiler.

Aslında benim can attığım şey bu değildi. Çalışma -bu kısım sorun değil- o kadar da önem arz etmiyor. *Eğlence*, benim için asıl önemli olan şey. Video oyunu turnuvaları, bilim kurgu filmi izleme maratonları ve bilgi yarışması geceleri, benim için yeterli değil. Ayrıca matematik kamplarında da cambazlık dersleri hiç yok.

On sekiz yaşında sihirbaz asistanı olmak için evden ayrılan Büyükanne Matilda'dan başka, ailemdeki hiç kimse beni anlamıyor.

Yoksa, *beni bir tek o anlardı* mı demeliyim?

Hayır. O iyi olmalı.

Kartpostalın arkasını tekrar tekrar inceleyip gizli bir mesaj arasam da hiçbir şey bulamadım.

O sırada kapı zili çaldı ve Emma, gelenin Camden olduğunu düşündüğü için elimi tuttu. Annem, "Kızlar, aşağıya gelebilir misiniz?" diye seslendi. Şaşkınlıkla birbirimize bakıp aşağı indik. Annem bana sarıldı. "İyi misin?"

Başımı *evet* manasında salladım.

"Onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Pekâlâ. Burada ikinize mektuplar var. İmzalamanız gerekiyor."

Emma ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Büyükkannenizden," dedi annem. Üzerime öyle bir rahatlık çöktü ki ister istemez sıırıttım. Annem başını iki yana salladı. "Kemerlerinizi bağlayın."

Açık kapıya doğru koştuğumda, Emma da peşimden geldi. Kapıda bekleyen postacı ikimize de beyazlı yeşilli birer zarf uzattı. Küçük kartı imzalayıp adama geri verdim ve mektuba baktım. Beklediğim açıklama bu olmalıydı ama mektubun resmî oluşunda beni tedirgin eden bir şey vardı.

"Hazır mısınız?" dedi Emma.

Anneme döndüm. "Sana yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Büyükkanneni biliyorsun."

Evet, biliyordum.

Mektup büyükanneemin el yazısıyla ve mor mürekkeple yazılmıştı.

Sergili Lia,

Sana küçük bir teklifim var: Yaz mevsimini Mirror Lake'te sihirbazlık yaparak geçir.

Cemiyet, ağustos ayında yüzüncü yılını kutlayacak ve doğrusu, bu kutlamanın biraz ilgi çekici olması gerekiyor. İşte bu noktada sen ve diğer gençler devreye girecek. İnsanların ilgisini uyandırması için bir yarışma ayarladım. Zaman ayırmaya değer olacağına söz veriyorum.

Sevgilerimle,

Büyükanne Matilda

Not: Sen bunun için doğdun.

Notun notu: Blackwell çocukları hakkında sana söylediklerimi unutma.

Bu iyi haberdirdi. Emma ile mektupları değiştirdik. Sadece giriş cümlesi farklıydı. Onunkinde şöyle yazıyordu: Piyano senin için daha önemliyse bunu anlarım ama yapabilirsen Lia'ya göz kulak ol.

Hıh. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.

Omzumun üzerinden mektubu okuyan annem, “Bunu yapmayacaksın,” dedi.

Bana söylemişti ama onu Emma yanıtladı: “Hayır. Bu turne çok önemli. Şimdi geri çekilirim, bir daha şansım olmayabilir.” Bana baktı. “Ama yalnızca iki hafta. Seninle sonra görüşebilirim.” Elini sıktım. Çünkü her ne kadar ona ihtiyacım olmasa da yine de onu yanımda istiyordum.

“Lia. Hayır,” dedi annem. “Gelecek hafta yaz okuluna başlayacaksın. Bu, kabul aldığın üniversiteler konusunda büyük bir fark yaratabilir. Tüm hayatın etkilenecek. Bunun *değerli bir şey* elde etmen konusunda sana fırsat sunması ihtimalinden bahsetmiyorum bile. Yani, gerçekten yetenekli olduğun bir şey.”

Değerli kısmını yok sayarak, “Belki buna da yeteneğim vardır,” dedim. Elimi arka cebime atıp bir maça ası iskambil kâğıdı çıkardım. Kartı anneme ve Emma’ya gösterdikten sonra, bir Flamenko dansçısı gibi havada döndürüp bir kupa kızına çevirdim. Em, tüm sadakatiyle alkışladı. Reverans yaptım çünkü bu sefer bunu hak etmiştim.

Ama annem etkilenmedi. “Bu seni bir yere vardırarak bir yetenek değil. Bu sonbaharda üniversiteye gideceksin, belki de ana dal seçeceksin. Artık önemli bir şey üzerinde ciddileşmenin vakti geldi.”

Annemin beni yaralamak gibi bir becerisi var. Ama neticede ben de Emma gibi değilim. Gerçek şu ki ben herhangi bir şeyi veya herhangi birini ciddiye alan bir insan değilim. Camden ve ben yalnızca yarım saat önce ayrılmıştık ve ben, onu bile şimdiden unutmak üzereyim. Bu yaz burada kalıp tekrar bir araya gelip gelmeyeceğimizi görmek gibi ne bir düşüncem ne de bir arzum var hatta.

“Büyükanne bana ihtiyacı var,” dedim. En azından bundan emindim. Bu yüzden, ikimize de mektup göndermiş olsa bile, bana bir de kartpostal göndermişti.

Her ne kadar eşikle ne yapmamı istediğini anlamamış olsam da.

Annem, “Büyükanne orada bile değil,” dedi. Büyükanne ortadan kaybolduğunda, Julie teyze onun evine taşınmıştı ve annem, büyükanne ortaya çıkarsa teyzemin hemen arayıp haber vereceğini biliyordu.

“Lütfen,” dedim. Önemsiz şeylere çok fazla zaman harcadığımı biliyorum zaten; oyelerdeki dalgalı geçişler, yeni modalar ve pi sayısının yetmiş beşinci basamağı gibi şeylere. Ayrıca annemin,

bunlar yerine iklim değışikliğı konusunda çözüm bulmaya, yüksek sanatlar yaratmaya veya önemli bilgiler üretmeye kendimi adamamı istediğini biliyorum. Belki de yaparım bunları. Günün birinde. Ama ben yalnızca on yedi yaşındayım. Bir yaz tatilini sihir yaparak geçirmek gerçekten çok mu kötü yani?

“Lia, büyükannenin düzenlediğı saçma sapan bir yarışma için ülkedeki en prestijli matematik programlarından birinden çekilmeyeceksin. Ne olursa olsun.”

“Anne!” dedim, gerçekten şoke olmuştum. Sonuçta bahsi geçen kişi kendi annesiydi.

“Üzgünüm ama olmaz.”

“Emma’nın turneye gitmesine izin veriyorsun ama. Bu da onun çalışmalarıyla ilgili değil. Akademik bir şey de değil.” Emma, yalananmış bir bakış attı bana. Onu bu işe dâhil etmem hoş değildi.

“O, sirk soytarısı olmaya değil, piyanist olmaya çalışıyor.”

Bu, belli edebileceğimden daha çok canımı yaktı. “Neden buna bu kadar karşısın?”

“Hayatınla ilgili tamamıyla saçma olan şeyler yapmanı istemiyorum.”

Onu gülümsetmeye çalışarak, “Tamamıyla değil de biraz saçmaysa, peki?” dedim.

Kapının açıldığını duyunca hepimiz garaja baktık. Annem iç çekti. “Bakalım, babanız ne diyecek.”

Babam yan koridordan içeri girerken, “N’aber, hanımlar?” dedi.

Emma, “Camden, anneme bir şiir yazmış. Lia da bu yüzden ondan ayrıldı,” dedi.

“Ve Büyükanne Matilda, Mirror Lake’e gidip sihirbazlık yapmamız için bize bir davetiye gönderdi,” diye ekledim. “Yani yaşıyormuş. Ve bir şeylerle meşgulmüş.”

“Şimdi de Lia, sirke katılmak için oraya gitmek istiyor,” diye bitirdi annem.

Babam, “Yani bizim ihtiyar yine aynı ihtiyar,” deyip alnımdan öptü.

Babam, arabaya binmemizi söyledi. Çünkü pizza yemeye gidecekmışız. Ne tuhaf... Bütün gününü sayılarla çalışarak geçiriyor ama evin duygusal iklimini okuyup istediği doğrultuda yönlendirmek konusunda annemden çok daha iyi.

Siparişlerimizi verdikten sonra, salatalar önümüzdeyken ve annemle babamın şarapları da geldiği sırada, “Pekâlâ, Matilda ne diyor?” diye sordu babam.

Arka cebimdeki mektubu çıkarıp ona uzattım. Okuduktan sonra anneme baktı. “Yirmi beş yıl oldu ve ben hâlâ senin bu kadınla kan bağının olduğuna inanamıyorum.”

Annem, “Ama yine de...” deyip beni işaret etti.

“Büyükanneime benzemem o kadar kötü mü? Bence o oldukça iyi.”

“Lia. O bir sihirbaz asistanıydı, üç kocası vardı ve düzenli olarak da hâlâ ortadan kayboluyor. Bu yüzden kullanılabilecek ifadenin ‘oldukça iyi’ olduğundan şüpheliyim.”

Garson gelip salataları aldı. O gidince babam, “Yazı gerçekten matematikle değil de sihirbazlıkla mı geçirmek istiyorsun?” diye sordu.

Gülümsedim. Çünkü söyleyiş tarzı, insanın böyle bir şeyi kendi isteğiyle yapacağına inanamıyormuş gibiydi sanki.

“Evet.” Yardım için Emma’ya baktım ama o, omuzlarını kaldırmakla yetindi. Beni desteklemeliydi çünkü gitmeyi gerçekten istiyordum ama o, beni anlamadı. “Bütün yıl matematik çalışıyorum zaten ama sihirbazlık yapabileceğim tek yer sadece Mirror Lake. Ayrıca yaptığım şeyler arasında insanların nefesini kesen tek şey sihir.”

Bu tamamen doğru değil aslında. Ama ailem, Camden’in önünde gömleğimi ilk çıkarışımı duymak istemez sanırım.

“Evet, eğlenceli bir şey ve sen de bu konuda yeteneklisin. Anlıyorum,” dedi annem. “Ama sihir gerçekten de hayatını adama-na değer bir şey mi?”

“Bilmiyorum. Bu, üniversitedeki ilk yılımdan sonraki yaz cevaplayabileceğim büyük bir soru.”

Annem başını iki yana salladı. “Geleceğini düşünmek için erken değil. Sana pek çok avantaj sağlandı. Dünyayı, şimdikinden çok daha iyi hâlde bırakacak bir şeyler yapmalısın.” Emma’ya bakıp gülümsedi. “Ya da çok *daha güzel hâlde*. Ve üzgünüm... ama Mirror Lake’te sihirbazlık yaparak bunu gerçekleştirebileceğini sanmıyorum.”

Taktik değiştirdim. “Büyükannem için endişeleniyorum.”

Annem gözlerini devirdi. “Büyükannen iyi. Bu, onun bir baş-ka dikkat çekme oyunu.”

“Belki de. Ama ya değilse? Onu sonsuza dek göremeyebiliriz.”

Annem dudaklarını birbirine bastırdı. Yaramazca savaşıyordum çünkü başka çarem yoktu.

Pizzalar geldi ve garson gidene kadar sustuk yine.

Sonra babam, “Lia’yı matematik kampına gitmeye zorlayabileceğimizi sanmıyorum. Diyelim ki gitti, orada kalmasını da kesinlikle sağlayamayız,” dedi.

“Doğru,” dedim. Annem gözlerini kıstı.

Babam dönüp bana baktı. “Bir noktada, kamp için ödediğimiz depozitoyu bize geri ödemen gerekecek.”

Elimde olmadan sırtımdı. “Tabii ki. Kesinlikle. Gerekirse Mirror Lake’te iş bulabilirim.”

“Pekâlâ.” Anneme baktı. “Lia’nın, yaz aylarını kız kardeşinle geçirmesi muhtemelen dünyadaki en kötü şey olmayacaktır.”

“Şu çevrim içi üniversiteye giriş sınavı için hazırlık derslerine katılırsan, hemfikir olacağım.”

Bu bahar (onun için) hayal kırıklığı yaratan sözel puanımı aldığımdan beri annem beni bunu yapmaya zorluyordu. Ama okulun üzerine bir de bu sınava hazırlık derslerine katılma fikrini düşünmek bile çok korkunçtu.

Anne ve babanızın avukat olmasının yarattığı sorunlardan biri de her şeyi müzakere etmeye çalışmalarındır ama ben bu oyunu oynayarak büyüdüm.

“Canlı derslerden olmasın,” dedim. Annem beni aslında okul sayılabilecek bir versiyona doğru itiyordu. Bu eğitimlerde belirli zamanlarda derslere girmeniz ve tüm ödevleri yapmanız gerekir ancak çoğunlukla isteğe bağlı olarak videolardan ve uygulama testlerinden oluşan başka bir eğitim daha var ve bu, bir nebze de olsa daha katlanılır olabilir.

“Tamam ama matematik hazırlığını da yapmanı istiyorum.”

Tartışmak üzere ağzımı açtım.

Annem, “Mükemmel olmayan her şey geliştirilebilir,” dedi. “Seni bir yerlere ulaştırabilecek puanlar almak için bir şansın var.”

“Bunu yaparsam, gidebilecek miyim? Tüm yaz?”

“Evet. Puanlarını yükseltirsen, tamamen zaman kaybetmiş olmayacaksın.”

“Bir de büyükannemi bulursam,” dedim.

“Tabii, o da var.”

İki gün ve annemin tam altmış yedi imalı iç çekişinden sonra, Emma ve ben nihayet arabaydık. Mirror Lake, Milwaukee'nin birkaç saat kuzeybatısında olsa da daha uzakmış gibi geldi bana. Yaklaştıkça yoldaki tepeler ve yokuşlar bir hız trenindeymişim gibi hissettiriyor; özellikle de şehirden uzaklaştıkça ortaya çıkan, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan sık ormanlar, bir uzay dağından geçiyormuşsunuz hissi yaratıyordu.

Yol, kasabanın hemen önünde kesintisiz bir şekilde göle doğru iner. Yaz aylarında bile öğlene dek hafif bir sis tabakası olur ve tek bir ana yol olduğu için arabalar şehir merkezine dip dibe girer.

Emma başını pencereye dayayarak, "Trafik nasıl sıkışık olabilir ki?" dedi. "Burada yalnızca sekiz bin kişi yaşıyor."

"Yazın bu sayı neredeyse iki katına çıkıyor."

Uzak geçmişte bir zamanda, Mirror Lake, dünyanın en ünlü -ve zengin- sihirbazlarından biri olan Thurston Carter'ın liderliğinde sihirbazlık temelli turistik bir merkez hâline gelerek ekonomik bir bunalımı atlatmıştı. Burası, el falı bakanlar, sihir dükkânları, kâhinler, bitki çayları ve uçucu yağ satıcılarıyla dolu tuhaf bir yer.

İnsanlar, bir barbekü restoranının reklamını yapmak için ağzına yanan meşaleler sokan bir adama aval aval bakmak üzere arabalarını yavaşlatıyorlardı. Caddenin karşısında bir pandomim sanatçısı, bowling lobutlarını havaya atarken, göl kenarındaki çardakta kadınlar çember oluşturmuş, başlarının üzerindeki kristalleri dengede tutmak için toplanmışlardı.

En işlek ara sokaktan birkaç blok ötede, büyükanneemin eski partneri Henry Blackwell'in cumartesi geceleri sihirbazlık gösterileri yaptığı küçük tiyatroyu zar zor görebiliyordum. Torunu, cuma günleri orada bir tür zihin okuma gösterisi yapıyor, ace-miler de pazar günleri öğleden sonra numaralarını deniyorlardı. Ben de bir gün bunu yapmak isterdim ama henüz hazır değildim.

Emma, camından, pandomim sanatçısına kaşlarını çatarak baktı. Adam hayalî bir silindir şapkayı döndürerek ona doğru eğildi. "Bu yerden nefret ediyorum," dedi Emma.

“Biliyorum.” Ama ben öylesine çok gülümsüyordum ki yanaklarım acıyordu artık. Emma ve ben her temmuz ayını büyükanmemizle geçiririz. Benim için yılın en sevdiğim ayı ama Emma için pek de öyle değil. Çocukluğumuzda o da benim kadar severdi temmuzları. Ama son birkaç yıldır ziyaretlerimizde olağan dışı huysuzluk ediyor.

Büyükanmem göl kenarındaki büyük evlerden birinde yaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, tüm parası büyükbabamdan -ölmeden önce bir inşaat şirketi olan, ikinci kocası- mı geliyordu yoksa bir performans sanatçısı olarak kendi servetini kendi mi kazanmıştı, bilmiyorum. O ve Henry -ilk kocası- bir süre televizyon gösterilerinde ve Vegas oyunlarında oldukça etkinlerdi, büyükanmem asistandı. Henry şimdi şehir merkezinin arkasında daha mütevazı bir mahallede yaşıyor. Büyükanmemin büyükbabamdan sonra bir kocası daha olmuş ama anlattığına göre onun hiç parası yokmuş.

Eve vardığımızda Em ve ben kapıyı çalmadan arka taraftan içeri girdik. Büyükanmem evde yokken orada olmamızın nasıl bir his olacağı konusunda biraz endişeliydim ama Julie teyze arka basamaklardan uçarak inerken öyle çok gürültü çıkardı ki hüzünlü havanın dağılmaması imkânsızdı.

Bizi kollarına alıp üst kata, mutfığa çekti. Önümüze, buzlu kahve ve damla çikolatalı kurabiyeler koydu. Julie teyze, annemin biraz daha uzun boylu ve -hem giyimi hem de hayattaki hareketliliğiyle- daha canlı bir versiyonu. Bir *reality şov* programında çalışıyor ve bir sonraki programın çekimleri nerede yapıyorsa orada yaşıyor.

Emma, “Bütün yaz mı burada kalacaksın?” diye sordu. “Büyükanmem geri dönse bile kalacak mısın?”

“Her hâlükârda eylüle kadar kalacağım. Önümüzdeki sezon Şikago’da çekim yapacağız ama henüz tam zamanlı olarak orada olmama gerek yok. Mirror Lake yakın, hazırlık çalışmaları sırasında gidip gelebilirim.” Julie teyze son birkaç yıldır -bugüne kadarki en büyük reality şovu olmasa da- oldukça iyi bir sabit takipçi kitlesi olan *Schooled* için çalışıyordu.

“Gelecek sezonun konusu ne?”

“İnanır mısınız, konu *palyaçolar* olacak.” Schooled, bir eğitim programına başlayan bir grup çaylağın eğitim sürecini takip eden bir program. Şimdiye dek kuaförlük, pasta şefliği ve pilotluk üzerine programlar yapıldı ama palyaçoları konu almaları hoşuma gitti. “Büyük etkinliğe hazır mısınız?”

Omuz silktim. “Kim bilir...”

Emma, “Başka kimlerin mektup aldığını biliyor musun?” diye sordu.

“Sadece siz, Theo ve Blackwelller.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. Theo, büyükannemin eski menajeri Peter Yoon’un torunu. Her yaz onlara gidip geliriz. Theo, arkadaşımız, bu yüzden büyükannemin onu da dâhil etmesine şaşırmadım. Ama ya Henry Blackwell’in torunları? Bu hiç mantıklı değildi. Büyükannem, onlarla konuşursam beni torunluktan reddetmekle tehdit etmişti ve Henry de en az onun kadar hevesliydi bizleri ayırmaya.

“Ama büyükannem Blackwelllerden nefret eder,” dedi Emma.

Julie teyze, “Orası biraz karmaşık,” diye yanıtladı, pencereden dışarı bakarak. “Bu kadar uzun süre birlikte performans sergileyince, geri kalanımızın hayal bile edemeyeceği bir şekilde bağlanırsınız. Öylece söküp atamıyor ama ona içermeyen de edemiyor. Çünkü annemin bırakmasının sebebi Henry’ydi.”

“Ne yaptı ki?” diye sordu Emma.

“Ona boşanmanın bir parçası olarak bir gizlilik sözleşmesi ve bir rekabet etmeme anlaşması imzalatmış.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Gizlilik sözleşmesi, sihirbazlık numaralarından herhangi birinin nasıl yapıldığını hiç kimseye açıklayamayacağı anlamına geliyordu, rekabet etmeme anlaşması ise Henry’den başka hiçbir sihirbazla çalışamayacağını söylüyordu.”

“Büyükannem onu terk ettikten sonra hiç sihirbazlık yapmadı mı?” diye sordum.

“Para için hiç yapmadı yoksa evini kaybederdi. Evlendiklerinde satın almışlar o evi.”

“Bu korkunç,” dedi Emma. Piyanoyu bırakmanın nasıl bir his olacağını düşünüyordu.

“Evle birlikte epey de bir parası var. Annem onu iflas ettirmiş diye adam şikâyet edip durdu. Aslında annem çocuk sahibi olmak için sihri bırakmaya da hazırmış. En azından bize hep böyle söylerdi.”

Yine de Henry hem işini hem de ailesini aynı anda yürütebilecekken büyükannemin bir seçim yapmak zorunda olması pek doğru gelmiyordu bana. “Birlikte performans sergilemeyi neden bıraktılar?”

“Bence özel hayatları bunu çok zorlaştırdı ama aslında pek de bilmiyorum. Annem bundan bahsetmez. Biz çocukken, ne zaman Henry’den bahsetse, babam kriz geçirirdi.”

Tahmin edebiliyordum. Hem Henry’nin hem de büyükbabamın eski fotoğraflarını görmüştüm. Henry muhteşemdi. Büyükbabam ise eh işte.

“Neden Blackwellleri bu etkinliğine davet etmiş ki?” diye sordu Emma.

“Belki de Henry kadar kötü değillerdir,” diye varsayımda bulundum.

Emma ve Julie teyze uzun uzun bakiştılar. Sonra Emma, “Aslında oldukça kötüler,” dedi.

“Evet, öyleler,” diye kabul etti Julie teyze. “Ama Mirror Lake’te, Blackwellleri davet etmeden bir sihir etkinliği yapamazsınız.”

Emma ayağa kalktı. “Benim dönmem lazım.”

“Şimdi mi?” dedim. “Ama daha yeni geldik.” Mirror Lake’in Emma’nın en sevdiği yer olmadığını biliyordum ama Avrupa’ya gitmeden önce benimle biraz daha zaman geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm.

“Bavul hazırlamam lazım.”

Emma'yı arabaya doğru geçirirken, esas problemin ne olduğunu bana anlatacağını umuyordum. Arabanın kapısını açtığı anda, "Dökül bakalım. Şu genç Blackwell'le aranda ne oldu?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorup bakışlarını yere indirdi.

"Hadi ama." Bunu yemedim. Julie teyzeye attığı bakışı görmüştüm.

Omuz silkti. "Uzun zaman önceydi. Bu konuda konuşmak istemiyorum." Bu tuhaftı. Oysaki Emma bana her şeyini anlatırdı. "Tek önerim, onlarlayken dikkatli ol. Tatlı çörek gibilerdir, çok çekici ama sağlığın için gerçekten kötü."

Arabaya binip uzaklaştı ve bir Blackwell ile gizlice çıkmaya ne ara vakit bulduğuna dair bir merakla beni baş başa bıraktı.

Sahile inip Mirror Lake'in kendine has özelliklerinden biri olan mor *Adirondack* sandalyelerden birine yerleştim, gözlerimi kapatıp yüzümü güneşe doğru eğdim. Bu şekilde kaç saat geçirdiğimi bilmiyorum; sadece, burayı Whitefish Bay'den çok daha fazla evim gibi hissetmemeye yetecek kadar uzun bir süre olduğunu söyleyebilirim.

Yine de ailevi yönden bugün içimde bir burukluk var. Büyükkannemi özlediğimden değil -onu özliyorum elbette- ama biraz kuşkulu biraz da ihanete uğramış hissettiğimden. Çünkü neler olduğunu anlatacak kadar güvenmemişti bana. Bunu asla yüksek sesle söyleyemesem de daima onun en sevdiği kişi olduğumu düşünürdüm. Aklındaki saçma plan her ne olursa olsun, onu bulacağımı bilmeliydi. Ya ben buraya gelene kadar dönmeyi planladıysa... ama bir şeyler engel olduysa? Sihirbazlık, kaçışlar ve kayboluşlar sırasında ters giden olaylarla doludur.

Julie teyzenin arayıp da büyükkannemin kaybolduğunu söylediği günden beri ilk kez ağladım. Evde ağlayamamıştım çünkü anem ve Emma benim gibi endişeli değillerdi. Benim üzüntümse *drama queen*liğe meyilimin örneklerinden biri olabilirdi sadece.

Bir süre sonra gözlerimi kollarıma sildim.

Yanımdan bir ses, “İyi misin?” diye sordu. Gelmiş geçmiş en yakışıklı çocuk yanımdaki sandalyeye oturuyordu. O kahverengi gözlerin içine düşebilirdim. Rüzgârın -ya da ellerimin- dağıtabileceği kadar uzun, siyah saçları vardı bir de.

“İyiyim, teşekkürler,” derken bir yandan da rakuna benzemediğimden emin olmak için kol manşetlerimi bir kez daha gözlerimde gezdirdim.

“Erkek arkadaş sorunu mu?” diye sordu.

Bu hamleyi değerlendirmek için biraz durdum. İstesem onu başımdan atmamı kolaylaştıracak bir soruydu.

Ama istemiyordum.

Camden’a ve onun gülünç şiirine aniden minnet duyarak başımı iki yana salladım. “Büyükanne mi özlüyorum. Ailemden kimse bunu anlamıyor.”

Başını salladı. “İnsanların, *iyi bir hayat yaşadı*, demelerinden nefret ediyorum.”

“Aynen.” Karmaşık hikâyenin bütününe girmek istemediğim için onu düzeltmekle uğraşmadım. Ayrıca iki yıl önce diğer büyükanne öldüğünde, birçok duyarsız yorumla uğraşmak zorunda kalmıştım. “Bence, *artık daha iyi bir yerdeler*, diyen kişiler de bir yıllığına konuşma özgürlüklerini kaybetmeliler.”

“Hindistan’daki büyükbabam ocak ayında öldü. Onu yalnızca iki yılda bir görmemize rağmen, orada olduğunu bilmeyi bile özlüyorum. Ailenin küçülmesi korkunç bir şey.”

“Öyle.” Büyükanne Matilda’nın vefat etmiş olabileceği düşüncesiyle ürperdim.

Yürümeye yeni yeni başlamış bir çocuk, kıyıdan suya atladı, annesi de peşinden gidip onu sudan çıkardı. Çocuk kıvranıp bağıırken, ablası da annesinin dikkat dağınıklığından yararlanarak suya atladı. Anne onu da sudan çıkardı. Abla da yerdeki kardeşine katılarak çığlıklar atmaya başladı. Bu ses işkence olarak kullanılabilir.

Yanımdaki çocuk bir süre onları izledikten sonra, “Neye inanmıyorum, biliyor musun?” dedi. “İnsanların tüm hayatları boyunca çocukların davranışlarını gördükleri hâlde, *evet, hadi biraz daha çocuk yapalım*, diye düşünebilmelerine.”

“Değil mi? Ebeveynlik gerçekten eğlenceli olsaydı, bence doğanın ebeveynliği bu kadar yoğun bir şekilde teşvik etmesine gerek olmazdı.”

Bir an bana boş boş baktı ama anlayınca güldü ve gülüşü gerçekten görülmeye değerdi. Onu izlerken, sandalyesinin kolundaki kitabı fark ettim. David Foster Wallace’ın *Sonsuzluğun Tarihi* kitabı.

Bu çocuğun soyadını öğrenmem gerek. Böylece, evlendiğimizde kendiminkini mi yoksa onunkini mi kullanacağıma karar verebilirim.

Kitabı işaret ederek, “Nasıl buldun?” dedim.

“Beğendim ama senin ilgini çekeceğini sanmam.” Kitabı sandalyenin diğer tarafına çekti. Pembe *sweatshirt*üm ve ojeli ayak tırnaklarım vermişti ona bu izlenimi. Buna alışkınım ama bu, bundan keyif aldığım anlamına gelmez.

Ona, “En sevdiğim kısım, Zenon’un paradoksunun ayrıntılı açıklamasını yaptıktan sonra, *uğraş dur*, demesi,” dedim.

Gözlerini kırptırdı.

“Ama biraz eski. Ben sonsuzluğun matematiksel olarak yararlı olduğunu ancak ampirik olarak gerçek olmadığını söyleyen fizikçilere katılıyorum.”

Bu, çok içten gülümsemesine neden oldu. “Hey. Sen gerçekten eğlencelisin.”

“Evet, öyleyim,” dedim sevinçle. Bazen erkekler onlar kadar iyi matematik bildiğimi öğrenmekten memnun olmazlar. Bu çocuk ise ne sinir oldu ne de şüpheli yaklaştı. Meraklandı sadece. Ben de öyle.

Bizim yaşlarımızda sarışın, beyaz bir çocuk ona, “Hey! Beckett!” diye seslenince, adını öğrenmiş oldum. Güzel isim.

“Kuzenim,” dedi Beckett, çocuğa uzunca süre el sallarken. “Gitmem gerek.”

Ona merakla bakmadan edemedim. Beckett ve tepedeki çocuk pek de kuzen gibi durmuyorlardı.

“Baba tarafımdan. Annem Mumbai’de büyüdü. Babam ise burada.”

Beckett, bir Mirror Lake yerlisi, bir matematik dehası ve tam hayalimdeki erkek. Tamamen abayı yaktım.

Gülümsememe karşılık olarak, “Ne?” diye sordu.

“Hiç,” dedim, tamamen masumca. Dahası olduğunun farkında gibi görüldüğü için hemen konuyu değiştirdim. “Nasıl tanışmışlar?”

Beckett başını eğdi. “Kim?” Yeniden gülümsedim. Burada dikkati dağılan tek kişi ben değildim.

“Annen ve baban.”

“Ha, tamam.” Başını salladı hafifçe. “Babam muhasebeci, annem ise programcı. Babam altı hafta boyunca Hindistan’da annemin çalıştığı şubede eğitim almış. Sonra bir gün babam, aslında var olmayan bir toplantının yapıldığı odayı bulmasına yardım etmesi için gülünç uzunlukta bir süre boyunca annemin onu kendi katında gezdirmesini sağlamış. Sonra da teşekkür etmek için onu yemeye çıkarmayı teklif etmiş.”

“Kolay iş.”

“Hey, bu bir muhasebeci için A kalite bir oyun. Annem burada olsaydı, babamın neyin peşinde olduğunu hemen anladığını sana söylememi isterdi muhakkak.” Belli ki anne ve babasını seviyordu. Bu hoşuma gitti.

“Ağaç oldum burada,” diye bağırdı tepedeki çocuk.

Kuzeniyle benim özel bir an yaşadığımızı göremiyor muydu bu çocuk? Beckett durdu. “Yarın aynı saatte, aynı yerde?”

Başımınla onayladım.

“Ah, bir şey daha...”

“Lia.”

“Güzel. Ama aslında ben daha önce sorduğum bir soruyla bağlantılı başka bir şey soracaktım.”

Başımı eğdim.

“Erkek arkadaş meselesi soruma *hayır* derken, erkek arkadaşın olmadığını mı kastettin yoksa erkek arkadaşınla sorununun olmadığını mı?”

“İkisinin de olmadığını,” dedim, muhteşem gözlerine bakarak. “Ama ikisine de karşı değilim.”

Annemle babamın market alışverişi yaparken öncelikli olarak göz önünde bulundukları iki şey, etik (annem) ve kolaylıktır (babam). Evde kahvaltı seçenekleri sert olabilir. Kahve, hem çevresel hem de adil ticaret gibi nedenlerle yasak. Birkaç kez kahvaltımda bir kâse haşlanmış fıstık -tadı tam da ismi kulağa nasıl geliyorsa öyle- verdiler. *(Ama Lia, çok kolay çiğneniyor!)*

Bu sabah Julie teyzenin mutfağındaki keyifli olanaklar beni biraz şaşırttı. Kilerdeki rengârenk tahıl gevrekleri rafı ile buzdolabındaki yapay aromalı kremalar arasında gidip geldiğim için odaklanamıyordum.

Küçük masada oturmuş, köpük kremalı kahvesini içen Julie teyze, “Karamel ve tarçını tuzla karıştırmak hata olur mu?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Aslında vanilya ve karamel iyi olur.”

Onun tavsiyesine uyarak kahvemi hazırladım. Kahvaltımın şeker bileşeni hallolmuştu, sonra buzdolabını karıştırdım. Üzerinde “katı haşlanmış” yazan, arkalara itilmiş, karton bir yumurta kutusu ve bir torba küçük portakal buldum. İkisini de çıkarıp Julie teyzenin önüne koydum.

Portakallardan birini alıp şüpheyle baktıktan sonra torbaya geri koydu. Ardından bir yumurtayı soymaya koyuldu ama yarısında durdu, masaya bırakıp, “İşte, bu yüzden paketlenmiş yiyecekleri daha çok tercih ediyorum,” dedi.

Merakla ona baktığımda yumurtayı bana doğru itti. Yumurta beyazının hemen üzerinde soluk, gri harflerle “palyaço” yazıyordu.

“Nasıl yani,” deyip yumurtayı soymayı bitirdim. Başka bir mesaj yoktu. Geri kalan yumurtalara saldırdım. Hepsini soymayı bitirdiğimde, her birinde birer kelime yazan dört yumurta vardı elimde: *palyaço, iki, orada, vardı*.

Anlamalı bir şey oluşturmak için yumurtaları düzenledim: İki palyaço orada vardı.

“Yoda’nın bize bir mesaj gönderdiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Julie teyze.

Tekrar denedim, bu seferki sonuç: *Orada iki palyaço vardı*. Palyaço eğitimini düşünerek, “Bu senin için için mi?” diye sordum. *Schooled* isimli programda, şovu ilginç kılmak için her türlü çilgin numara yapılıyordu.

Başını iki yana salladı. “Annemin işi.”

“Bunlar ne zamandır burada?” diye sorup, zihnimde yaptığım günlük planlara market alışverişini de ekledim.

“Ben geldiğimden beri, herhalde. Pek yumurta seven biri değilim. Bunları senin için bırakmış olmalı.”

Fotoğraf çekmek için telefonumu çıkardım.

Büyükannemin amacının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Emma’yla buradayken birlikte kaldığımız odanın küçük balkonunda, güneşin altında otururken yumurtaların fotoğrafını ve büyükannemin kartpostalını incelemeye koyuldum. Kitaplığımızda bulunan resimli sihir tarihi kitabını alıp sayfalarını çevirdim ama kitapta palyaçolara dair bir bilgi yok. Ya da eşeklere dair.

Julie teyze kapıdan içeri kafasını uzattı. “Yürüyerek mi arayayla mı?”

“Arabayla gidebilir miyiz?” dedim. “Topuklu giyeceğim de.”

Küçük, beyaz puantiyeli lacivert elbisemi giydim ve saçlarımı topladım. Savaş zırhına bürünmüşüm gibi. Julie teyzenin tek bildiği, büyükannemin menajeri Peter Yoon’un, büyükannemin yarışmaya davet ettiği herkese bir mektup okuyacağıydı.

Ülkedeki en eski ikinci sihirbazlık cemiyeti olan Amerikan Sihirbazlar Cemiyetine gidiyorduk. Bura, Brooklyn Köprüsü’nü kaybettiği gösteri ile adını duyurmuş olan Thurston Carter başkanken büyük bir cemiyetti ancak şimdi o şatafatlı günler biraz geride kalmıştı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Julie teyze.

“Senin gelmene gerek yok,” dedim. “Kendim gidebilirim.”

“Benim için sorun yok. Hem Peter’la konuşmak istiyorum. Belki o bir şeyler biliyordur.” Sesindeki tereddüt kırıntısı, elini sıkımda neden olunca teyzem bana sarıldı. *Endişelenen tek kişi olmamak güzel.*

Cemiyete ev sahipliği yapan mor dış cepheli malikâne, bir uçurumun kenarındaydı. Bu yüzden, verandaya vardığımızda ayakkabı seçimimim nedeniyle biraz huzursuz hissettim.

Teyzem kapı ziline bastı ve içeride bir yerlerden bir gong sesi geldi. Birkaç dakika sonra Peter kapıya baktı. “Üye misiniz yoksa misafir mi?” diye sordu, gülümseyerek.

Julie teyze, “Peter, beni doğduğum günden beri tanıyorsun ya,” dedi.

“Ama sık sık davet etmeme rağmen hiç değerlendirmeden geçmedin sen.”

Cemiyete kabul edilmek için mevcut iki üye tarafından tavsiye edilmeniz ve üyelerin önünde başarılı bir şekilde on dakikalık bir gösteri sergilemeniz gerekir. Şu an cemiyetin 137 üyesi var. 15’i kadın. Bunlara kayıp büyükannem de dâhil.

Julie teyze iç çekti. “Neden burada olduğumuzu biliyorsun.”

“Onun neyin peşinde olduğunu biliyor musun?”

Julie teyze, “Sadece senin ne yapacağını biliyorum,” dedi. “Onu da eksik biliyorum, muhtemelen. İçeri girebilir miyiz?”

Kenara çekildi. “Merhaba, Lia.”

“Merhaba, Bay Loon.”

“Peter amcaya ne oldu?”

Emma ve ben küçüklüğümüzden beri bir nezaket unvanı olarak “amca” derdik ama burada, cemiyette her şey daha resmî geliyor insana.

İlk ziyaretimden bu yana hiçbir şey değişmemiş. Pencereler, sihirbazların portrelerinin bulunduğu vitray camlar; zincirlenmiş hâlde debelenen Houdini, elindeki iskambil kâğıtlarını fırlatan Hermann, uçan küresiyle Abbott... Fuaye alanındaki tek ışık, duvar lambalarından ve siperlikli lambalardan geliyordu.

Peter, üst kattaki kütüphanede olan Theo’nun yanına gidebileceğimi söyledi. Merdivenlerden yavaş yavaş çıkarken duvardaki fotoğrafları incelemeye koyuldum. *Zamanda geriye gitmiş gibi bir his*. Büyükanнем ile Henry’nin performans sergiledikleri zamanları gösteren dört fotoğrafı ve en yukarılarda asılı olan, burada çekilmiş düğün fotoğraflarını gördüm. Büyükanнемin düğün saçı, gösterilerindeki gibi topuz değil, salık bir şekilde sırtından aşağı dökülüyor. Yüksek yakalı, kolsuz elbisesi vücuduna yapışıyor. Henry’ye, sanki güneş sisteminin merkezindeki güneş oymuş gibi bakıyor. Büyükanнемin fotoğraftaki yüz ifadesine bir isim vermek gerekseydi, *huşu* derdim. Birbirleri için neler hissettiklerini bilmek, şimdi yürek burkuyordu.

Tam yürümeye devam edecekken fotoğrafın köşesindeki tarihi fark ettim: 10 Temmuz 1971. Ama bu doğru olamazdı. Büyükanнем, ilk kez on sekiz yaşında, liseden mezun olduktan sonraki yaz sahneye çıktığını anlatırdı hep ve Henry ile birlikte çalışmaya başladıktan sadece altı hafta sonra evlendiklerini söylemişti bana. Gösterileri için seyahat ettikleri sırada otel odası masrafından tasarruf etmek için *çabucak evlendiklerini anlatırdı hep* ama şimdi, bu fotoğrafı gördükten sonra, artık ona inanmıyordum.

Bu tarih doğruysa eğer, hikâyelerinin matematiğinde bir tutarsızlık vardı. Büyükanmem 1951 doğumlu, yani düğün fotoğrafında on sekiz değil, yirmi yaşındaydı. Ayrıntılar konusunda hata yapmak büyükanmeme göre bir şey değil. Peki, liseden hemen sonra sahneye çıkmaya başlamışsa... nerede ve kiminle performans sergiliyordu?

İç çektim. Geri dönmeye karar verirse ona bunu da sorardım.

Kütüphaneye girdiğimde, Peter'in torunu Theo, eskiz defterini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Geçen yıldan beri biraz daha gelişmiş gibiydi. Hâlâ kitap kurduydu ama artık daha çok Kore dramalarındaki aşklara ilgi duyan tiplerdendi.

Gözlüğünü yukarı itti. "Selam, Lia. Emma'nın sana selamı var."

"Emma'yla mı konuştun?" Mirror Lake'teyken hep Theo'yla takılırız ama burada değilken, Theo aklıma gelmez bile. Emma'nın aklına geliyor olması benim için yeni bir haberd.

"Sürekli konuşuyoruz. İkimiz de in cin top oynayan bir yerde küçük sosyal bilimler üniversitelerine gidiyoruz, hayatta kalma stratejilerimizi paylaşmak zorundaydık. Bir yıl sonunda, ikimiz de bulunduğumuz yerlerden nefret etmeye devam edersek, birlikte Madison'a geçiş yapacağız diye yemin ettik."

"Grinnell'i sevmiyor musun?"

"Çok seviyorum. Artık. Ama ilk altı ay sürekli mısır tarlalarıyla ilgili kâbuslar gördüm."

"Ah, zavallı bebeğim," dedim raflara doğru yürürken.

Sadece üyelere özel olan bu kütüphaneyi daha önce hiç görmemiştim. Raflara attığım hızlı bakış, bana her yerde arayıp hiç bir yerde bulamadığım düzinelerce kitabın burada mevcut olduğunu söyledi. Sihirbazlar, sırları konusunda dikkatlidir. Ayna illüzyonlarıyla ilgili bir kitap alıp kanepeye geçtim.

Theo yanıma oturdu. "Ne olacağını biliyor musun?"

"Hayır. Sen?" Sorumlu kişi büyükbabası olduğundan, Theo'nun içeriden bazı bilgiler almış olabileceğini umuyordum.

Ama başını iki yana salladı. "Büyükanmemle en son ne zaman görüştün?"

“Hemen hemen iki ay önce.” En son Camden’la ilişkim başlamadan önce görüşmüştük. Camden’ı hayatımın merkezine koymak, o hayatımdayken çok mantıklı geliyordu ama şimdi o gittikten sonra, arkadaşlarımı ve ailemi nasıl bir kenara atmış olduğuma inanamıyordum. Özellikle de onu özlemediğimi düşünecek olursak.

Theo elimi tuttu. “Büyükanneinin iyi olduğundan eminim.”

Tam başımla onaylıyordum ki kapı açıldı ve kapıda iki yakışıklı çocuk göründü.

İkisini de tanıımıyordum çünkü benim büyükanne ve onların büyükbabası bizi ayırmıştı ama zihin okuma gösterileri nedeniyle Elliott Blackwell’in yüzü şehrin her yerindeydi, yanındaki çocuk da ona o kadar çok benziyordu ki ancak kardeşi olabilirdi. Onlar kapıdan girdikten sonra, peşlerinden bir çocuk daha girdi içeri. Theo’nun elini tutan elimi gevşettim.

Çünkü gelen Beckett’tı.

“Sen... nasıl yani, neden?” Şaşkındım.

O da en az benim kadar şoke olmuştu. “Lia? Ne kadar farklı görünüyorsun.”

Sanırım öyleydim. Tanıştığımız sırada üzerimde sweatshirt, ayağımda parmak arası terlik vardı, yüzüm gözyaşları içindeydi ve saçlarım rüzgârdan dağılmıştı. Şimdi ise abartısız makyajım, düz topuzum ve topuklu ayakkabılarımla işe yetiyecek gibi görünüyor olmalıydım. Ama esas şaşırtıcı olan, benim görünüşümdeki değişiklik değildi. Onun burada olmak için hiçbir nedeni yoktu.

Yoksa...

Daha küçük olan sarışına baktım. Kuzeniydi.

“Hayır,” dedim, parçaları birleştirerek. “Hayır, hayır, hayır.”

Beckett’in yüzü düştü, başını hafiften iki yana salladı.

“Tahmin etmeliydim.”

Sarışın çocuk, sırtarak bakışlarını benimle Beckett arasında gezdirdi. “Plajdaki kız mı bu? Hani şu...”

Ne dediğini tam olarak duymadım çünkü tam o sırada Beckett araya girerek, uyarır bir tonda, “Chase...” dedi. Elliott ve Chase Blackwell. Elliott’ın ismini duyunca onun erkek kardeşinin ismini de hatırladım. Ama Beckett’ı duyduğumu hiç hatırlamıyordum.

Chase umursamazca devam etti: “Ah, bu çok, çok iyi.” Ortamızı işaret etti. “Amelia Montgomery, Beckett Blackwell’le tanış.”

Robert Houdin’in büstünü, incelemek için eline almış olan Elliott, omzunun üzerinden bana bakıp, “Emma’nın kız kardeşi mi?” dedi.

“Lia Sawyer,” dedim Chase’e.

“Ne?” diye karşılık verdi Chase.

“Lia’yı kullanıyorum, soyadım da Sawyer.”

“Yine de,” dedi, “içinde bir Montgomery kızı var.”

“Nasıl yani?”

“Kurnaz, paracı.” Durup birkaç kez parmaklarını şaklattı. “Büyükbabamızın dediği diğer şey neydi?”

“Manipülatif,” dedi Beckett. Theo elini sırtıma koydu. Çekici ve matematik dehası yakışıklımın bir Blackwell olduğuna inanmıyordum.

Chase ise hâlâ eğleniyordu. “Küçük bir tavsiye. Nazik bir keşiş ikinize yardım etmeyi teklif ederse, onu geri çevirin.”

Kütüphanenin kapısı tekrar açıldı ve Henry Blackwell içeri girdi.

Henry, yetmiş yaşındaki bir adam ne kadar iyi görünebilirse o kadar iyi görünüyor. Saçları kar beyazı, vücudu zinde, duruşu dik. Tüm hayatı sahnede geçmiş gibi bir yürüyüşü var.

Elliott, özenle şekillendirilmiş saçlarını incelediği aynadan dönerek, “Büyükbaba,” dedi.

“Elliott...” Henry diğer torunlarını başıyla selamladı. Beckett, ona götürmek için bir sandalye kaptı. Henry sandalyeye oturdu.

Peter elinde bir zarfla içeri girdi. “Hadi, herkes yerini alsın, Matilda’nın mektubunu okuyacağım.”

Chase bir koltuğa çökerken, Beckett ve Elliott kitaplık raflarına yaslanıp kollarını kavuşturmuşlardı ve kibirli görünüyorlardı. Beckett'ın yüzünde sahildeki çocuktan eser yoktu ve ben, o sahildeki çocuğu özlüyordum.

Peter onları oturtmaya çaba harcamanın gereksiz olduğuna karar vererek zarfı açtı. "Burada yazılanları yazıldığı şekliyle okuyacağımıza söz verdim: *Geldiğiniz için teşekkürler, siz sevgili tatlı çocuklar. Size de teşekkürler, katlanılamaz Blackwell çocukları.*"

Peter durup başını iki yana salladıktan sonra devam etti:

"Hayır, Peter. Özür dileme. Gerçekten katlanılmazlar. Özellikle de en büyük olan. Mentalistmiş, peh! Mentalizm, becerisi ve vicdanı olmayan insanların sihirbazlık yöntemidir."

Beckett'a bakmadan edemiyordum. Chase'e bakıp alaycı bir şekilde gülümsedi, gülümsemesi kalbimin hafifçe hop etmesine neden oldu ama ona baktığımı fark edince yüzü yeniden ciddileşti. Acaba bunun olacağını bildiğimi mi sanıyordu?

"Küçük bir yarışma önerim var. Sizi -işlerimize en yakından dâhil olanların genç torunları- bu yarışmaya katılmaya davet ediyorum. Görev basit: Cemiyetimizin yüzüncü yıldönümünü onurlandırmak için Vegas gösterimizdeki hileleri kullanarak bir gösteri hazırlayın. İşte kurallar:

1) Partnerinizi yalnızca davet ettiğim kişilerden seçebilirsiniz, başkası olmaz. Bu şekilde, hileler aile içinde kalır ve sevgili Henry şikâyet edemez."

Sevgili Henry sanki alev alacakmış gibi görünse de Peter, konuşması için ona zaman tanımadan okumaya devam etti:

2) Cemiyetin tüm kaynakları sizindir. Kütüphane, çalışma salonları, sahne malzemeleri ve diğer araç gereçler. Yine de bunların kullanım kurallarına uymak zorundasınız.

3) Yarışmaya katılmayı kabul eden herkese ilk ay için iki bin dolar, ayrıca her takıma da 1973 tarihli çalışmamızın bir nüshası verilecek."

Bu, aileme yaz okulu depozitosu için yapmam gereken ödemeyi karşılıyordu. Gösteriye bolca zaman ayırabilirdim, bir iş aramama gerek kalmayacaktı.

4) İlk ayın ardından, Peter tarafından seçilen üç cemiyet üyesine on dakikalık bir gösteri yapacaksınız. Yalnızca, bu değerlendirmeden sonra asgari düzeyde yetkinlik sahibi olduğuna karar verilenler yarışmaya devam edecek.

5) Devam etmeye hak kazananlar, son gösteriden önceki bir aylık çalışma süresini finanse etmek için iki bin dolar daha alacaklar.

Ve işte, canlarım, ödülünüz. Yüksek Üyeler'den oluşan jürinin değerlendirmesi sonucunda, kazananlara Starlight Tiyatrosu'nu gönüllerrince kullanma izni verilecek."

Başımı Peter'a çevirdim. Büyükanmem, tiyatronun sahibi olduğunu bana söylememişti. Henry orada sahne aldığı için ona ait olduğunu zannediyordum. Etrafıma baktım. Theo da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Blackwelller ise pek şaşkın değillerdi.

Paracı, demişti Chase. Herhalde Henry'nin şikâyetlerini dinleyerek büyümüşlerdi. Büyükanneme evi kaptırmasının ardından bir de ona her ay kira ödemesi rahatsız edici olmalıydı.

Elliott ukala bir sırıtişla, "Yeterince basit gibi," dedi ve ellerini ceplerine sokarken siyah ceketini geri itti. Tişörtünde "Magicians think they're gods. God thinks he's a mentalist"² yazıyordu.

Elliott kendinden emindi. Fazla emin. Ama tiyatroyu savaşmadan kazanacağını sanıyorsa yanılıyordu. Büyükannemin bu küçük yarışması tam bana göre bir oyundu ve Chase bir konuda çok haklıydı: Ben bir Montgomery kızıyım ve büyükannemin tiyatrosunu bir grup Blackwell zibidisine kaptıracak değilim.

² İng. Magicians think they're gods. God thinks he's a mentalist. Sihirbazlar, Tanrı olduklarını düşünür, Tanrı ise mentalist olduğunu.

Peter etrafına bakındı. “Katılacaksanız, bir partner isteyip istemediğinize karar vermeniz gerek. Ayrıca Elliott dışındaki herkesin -o zaten üye- kütüphanenin altını üstüne getirmeden önce yemin etmesi gerekecek.”

Aldığım kitabı arkama sakladım. “Emma’nın burada olmadığını biliyorum ama ilk değerlendirmeden önce gelecek. Partnerim olarak sayılabilir mi?”

Elliott, “Nerede ablan?” diye sordu. Gözlerimi kısıp bakmakla yetindim. *Bu, onu hiç ilgilendirmez.*

Peter tekrar mektuba baktı. “Olur bence. Sonuçta o da davetliydi. Görünüşe göre tek gerçek kural bu.”

“O zaman ben tek başıma olacağım,” dedi Theo.

Elliott, “Ne dersin, ufak kardeşim?” diye sordu Chase’e. İlk kez ciddi bir ifadeye bürünen Chase, cevap vermeden önce Beckett’la göz göze geldi.

Beckett, “Siz devam edin. Ben tek başıma iyiyim,” dedi.

“Üç kişi olabilirsiniz,” dedi Peter.

“Hayır,” diye yanıtlayan Beckett, Elliott’a ters bir bakış attı.

“Peki,” dedi Chase. Elliott da öne eğilip onun sırtına şaplağı indirdi. Chase tepki vermedi. *Bu Blackwell çocuklarının ilişkisi gerçekten tuhaf.*

Theo, “Eski oyunlarından numaralar yapacaksak Henry, torunlarına yardım etmeyecek mi?” dedi.

Henry, “Sırlarımı ifşa etmeye meraklı değilim,” diye çıktı. “Ne torunlarıma ne de başkasına. Cemiyet, Matilda’nın saçma oyununu desteklememeli. Bu etik değil.”

Peter boğazını temizledi. “Hiçbir sır ifşa edilmeyecek. Başkasının gösterisini çalmak, sihirbazlar için adiliktir.”

İki adam, eski bir tartışmanın devamı gibi görünen bir tavırla birbirlerine dik dik baktılar.

“Bence de,” dedi Henry. “Hem eski karımdan tiyatroyu geri almak tüm bu saçmalıklara değer.” Sırayla Elliott, Beckett ve Chase’e baktı. “Sizden kazanmanızı bekliyorum.”

Henry kapıyı arkasından çarpıp dışarı çıktı. Oğlanlardan hiçbiri şaşırmaşa benzemiyordu. Henry'nin öfke nöbetlerine alışmış olmalıydılar.

Bence onun bu tepkisi büyükannemin bu yarışmaya Blackwellleri de dâhil etmesinin nedenini açıklıyordu. Tiyatroda şanslarını deneyemeyecek olsaydılar, Henry daha da büyük kavgalar çıkarırdı. Ama büyükannemin bundan ne elde etmeyi umduğunu anlayamadım. Bu çok büyük bir risk. *Düşünüyorum da üzerimde çok fazla baskı var.*

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Elliott, “Çekler şimdi mi?” diye sordu. Theo ve ben birbirimize baktık.

“Önce yeminler,” dedi Peter. “Çoğunuzun tam zamanlı sihirbazlık yapmayı veya üye olmayı asla planlamadığını biliyorum. Ama bu, büyükanne ve büyükbabanızın ciddiye aldığı bir şey ve sizden de ciddiye almanızı rica ediyorum. Bu yüzden lütfen ayağa kalkıp sağ elinizi kaldırın.”

Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Annem olsa bu yeminin, çocukları eğlendirmek için yaptıkları gösteriyi kutsallaştırmaya çalışan yaşlı adamların mirası olduğunu söylerdi. Her ne kadar benim için önemsiz olduğunu söylesem de Theo'nun

yanında yerimi alırken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bir noktada büyükannem de aynı yemini etmişti. Televizyonda izlediğim ve hakkında kitaplar okuduğum sihirbazlardan Thurston Carter da öyle. Bu ritüel, beni hem onlara hem de Londra, New York ve Los Angeles'taki binlerce sihirbaza bağlıyor. Bu belki dünya için hiç de önemli değil ama bana önemli geliyor.

Peter, "Benden sonra tekrar edin," dedi. "Zanaatın sırlarını saklayacağıma, sihir sanatına saygı duyacağıma ve sihirbaz arkadaşlarımdan eserlerini de kendiminkileri koruduğum gibi koruyacağıma şerefim üzerine yemin ederim."

Kelimeleri hep birlikte söylerken gözlerimden neredeyse yaşlar fışkıracaktı. Gözyaşlarımı silip de dikkatleri üzerime çekmek istemediğimden gözlerimi kırıştırdım.

"Bu, üye olduğumuz anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Geçici olarak," dedi Peter. "Matilda ve ben, her birinizi tavsiye etmiştik. Bir aşamada üyelik için yeteneklerinizi göstermeniz gerekecek, biz de oylama yapacağız."

"Büyükannemin nerede olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" diye sordum. Bilseydi bize söyleyeceğini bildiğim hâlde sormadan edemedim.

Başını iki yana salladı. "Planı hakkında bildiğim tek şey, o zarfın içindekilerdi."

"Normal üyelerle Yüksek Üyeler arasındaki farkı söyler misin?" Belki de büyükannenin bunu neden yaptığının ardındaki sır, yarışmayı düzenleme biçiminde yatıyordu. Mektubunda tiyatroyu kimin alacağına Yüksek Üyeler'in karar vereceği yazıyordu. *Belki de onların kim olduklarını bilmek, büyükannemin oyununun sonunu anlamama yardımcı olabilir. Ya da en azından kazanmak üzere hazırlanmama.*

"Cemiyete, önerilen ve temel becerilere sahip herkes üye olabilir. Menajerler, asistanlar, mağaza işletmecileri, hatta amatörler. Ama Yüksek Üye olabilmek için beş yıl boyunca geçimini sihirbazlıktan sağlamalı ve hem numaraları uygulayabildiğini hem de yeni numaralar icat edebildiğini kanıtlamalısın."

Bunların büyükanneemin amacını anlamama ya da bu yarışmayı kazanmama nasıl yardımcı olacağını anlamadım.

Peter durdu. “Bankaya gitmem ve prova salonlarını hazırlamam bir saat kadar sürer. Burada mı kalacaksınız?”

Kimse itiraz etmedi. İki bin dolarlık çek, oldukça güçlü bir teşvikti.

Kapı, Peter’in arkasından kapanınca Chase etrafına bakındı. “Asansör kart numarası?”

“Eveet!” diye haykırdım. Bir Blackwell veya değil; bu, sihirbazlık ruhu! Karşısındaki sandalyeye atladım hemen. Chase sırtırken, ben bakışlarımı kaçırdım. Emma yanlışlıkla bir Blackwell’e âşık olmamı affedebilirdi ama iki günde iki Blackwell fazla olurdu.

Benim için bile.

“Yok daha neler!” dedi Theo. “Birbirimizin rutinlerini o kadar sık gördük ki kendimiz de yapabiliriz.”

“Ben Chase’inkini hiç görmedim,” dedim. *Ya da Beckett’inkini...* Ama bunu içimden söyledim.

Sihirbazın, seçilen bir kartı tekrar tekrar destenin en üstüne getirdiği asansör kart numaraları, bir asırdan daha uzun bir süre önce, Houdini’yi bu numarayla kandıran bir adam tarafından icat edilmişti. Yüzlerce varyasyonu vardır ve sihirbaz olmak isteyen herkes, genellikle kartın son görüldüğü yeri değiştirmek gibi kendi küçük farklılıklarıyla yeni bir versiyon geliştirir. Mirror Lake’te, “Bana asansör kart numaranı göster,” demek, yerlileri turistlerden ayıran bir sohbet başlatma görevi görür. İnsanlar çoğunlukla malzemeleri olmadan -bu, benim durumumda, normal destem, arı özel olarak hazırlanmış bir veya iki karttır- dışarı çıkmazlar.

Chase’in bunu bir vakit geçirme yolu olarak mı yoksa yeteneklerimizi değerlendirmek için mi teklif ettiğinden emin olmasam da oyununa dâhil olmakta bir sakınca görmedim. Güçlü yönlerini ne kadar iyi bilirsem, kendi gösterimi o kadar iyi planlayabilirdim.

“Ben önerdim, o yüzden ben başlayacağım,” dedi Chase. Arka cebinden kartlarını çıkardı, karıştırdı ve Theo’ya uzattı. Theo, kendisine sorulmadan bir seçim yaptı.

“Kalem?” dedi Chase. Ve Beckett, Theo’ya bir keçeli kalem fırlattı. Theo, ön yüzünü işaretlediği kartı geri verdi. Chase, güzel bir Marlo hamlesi kullanarak kartı destenin ortasına kaydırды. İzlememe rağmen hiçbir kanıt göremedim.

“Kartını çağır.”

Theo alaycı bir sırıtmayla, “Hey, kart,” dedi. Birbirlerine karşı çok rahatları. Peter’ın bir zamanlar Henry’nin de menajeri olduğu geldi aklıma. Muhtemelen hâlâ öyleydi. Belki Theo, Chase ve Beckett ile birlikte oyunlar oynayarak büyümüşü...

Chase, deste elinde hareket ediyormuş gibi seğirdikten sonra en üstteki kartı çevirdi ve Theo’nun işaretlediği kart çıktı ortaya. Chase kartı kaybetti yeniden. İki kez daha bulmasının ardından kartı son olarak Theo’nun kulağının arkasından çıkardı. Bu numarası Chase’e dikkat etmem gerektiğini belli ediyordu.

Theo’nun hamleleri Chase’inkiyle aynıydı ama yeteneği daha azdı. Ayrıca konuşma tarzı her şeyi daha da kötüleştiriyordu. “Benim rutinim ise şöyle,” diye söze başlaması, seyircinin bunu bir sihir olarak değil de iyi uygulanmış bir hile olarak düşünmesini tetiklerdi. Kartı en üste çektiğinde, “Şansım yaver gittiye, bu senin seçtiğin kart olmalı,” dedi.

Öf! Theo hatırladığımdan da kötü.

Theo numarasını bitirince, “Bu iyiydi, Theo,” dedi Chase.

Hoşnutsuzluğum yüzüme yansımış olacak ki, “Ne var? Kibarrım işte,” dedi Chase.

“Hayır. Hor görüyorsun,” dedim, sonra da ağzımı kapadım. Chase de elbette en az benim kadar iyi biliyordu, bir kart numarasına “rutin” denmeyeceğini ve şansın yaver giderse tutacağını ima etmenin, *aslında ne yaptığımı bilmiyorum!* diye bağırarak anlamına geldiğini. Ama onlar ne kadar az şey bildiğimi zannederlerse o kadar iyi olacaktı.

Beckett, “Ne zaman bir kart kaydıracak olsan gözlerini kapatıyorsun,” dedi. “Bu seni ele verir.” Bu alışkanlık, sihirbazlığa yeni başlayanlarda çok yaygındır. Tıpkı bebeklerin anne babaları onları görmesin yine yüzlerini gizlemelerine benzer. Yeni başlayanlar, kendi hızlarını görmezlerse seyircilerin de görmeyeceğini düşünürler. Ama Beckett’ın bunu neden yüksek sesle söylediğini anlamamıştım. Rakibine yardım etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Theo, “Daha önce kimse bunu söylemedi bana,” deyip Chase’e baktı.

“Sihirbazlık pek sana göre değil,” dedi Chase.

“Bu, yanlış yapmak istediğim anlamına gelmez yine de.” Arkadaş olmalıydılar. Yabancılar bu şekilde atışmaz.

Chase, “Üzgünüm,” dedikten sonra, “Beckett, sıra sende,” diye ekledi.

“Pekâlâ.” Beckett, karşımdaki sandalyeye, Chase’in yerine oturdu. Ona bu kadar yakın olmak bile kalp atışımı hızlandırmaya yetti. Tamamen içime işleyen sessiz bir öz güveni var. Bir Blackwell olması, durumu karmaşık bir hâle getirse de ölüm yoktu ya ucunda. Yasak olan, eğlenceli olabilir. Doğru kişiyle.

O, kartlarını karıştırırken, ben de dün aramızda kurulan bağın bir kısmını geri kazanmaya çalışarak, “Okula burada mı gidiyorsun?” diye sordum.

“Hayır ama her yaz buradayım. Sanırım senin gibi.”

Başım la onayladım. Ben konuşmaya devam etmeyince kartlardan başını kaldırdı. Sessizce, “Dün kim olduğumu biliyor muydun?” diye sordu. Diğer herkes bizi izliyordu. Chase meraklı görünüyor, Theo biraz düşmanca. Nedenini merak etti. Emma’nın Blackwell’i, Beckett olabilir mi? Umarım değildir. Birbirimizin eski sevgilileriyle çıkmayız. Beckett ve ben zaten çıkacak değiliz ya, neyse.

Henüz.

Beckett boğazını temizleyerek benden bir cevap beklediğini hatırlattı. “Hiçbir fikrim yoktu. Bir Blackwell’e de benzemiyorsun zaten.” Chase ve Elliot’ı işaret ettim.

“İnandırıcı,” dedi. “Yine de sana inanmıyorum.”

“Kurnaz, manipülatif ve paracı olduğum için mi?” Bu düşmanlığını hak etmek için ne yapmış olabilirdim? Bir Montgomery olmam dışında. Bu ön yargının diğer tarafta işlediğini görmek tuhaf.

“Aynen öyle,” dedi. “Şimdi bir kart seç.”

Onun rutininin üzerinden geçme vaktiydi şimdi. Kartımı iki kez en üste getirip, her seferinde zihnimde görüntüsünü canlandırmamı istedi. Tekniği kusursuz ve temposu mükemmel -yavaş ve kesin- ama Chase’in performansındaki çekicilikten yoksundu. Bu tür bir becerinin neşesizce sergilendiğini görmek tuhaftı. Özellikle bir gün önce çok kolay güldüğünü gördüğüm birinin. Böylesine iyi bir performansa ulaşmak saatlerini almış olmalıydı. Sevmediği bir şey için bu kadar çalışır mı insan?

Beckett, kartımı üçüncü kez kaybettikten sonra, odanın diğer tarafındaki sırt çantasını almamı söyledi.

“Şimdi kartını gözünde canlandırarak çantanın küçük gözüne uzan.” Orada kartımı bulmayı beklerken bir limon buldum ve çıkardım. Bütün bir limon, hiç bozulmamış. Sapı bile duruyor üstünde.

“Güzel şov.”

Beckett gülümsedi. “Hayır, değil. Ben, gözünde kart canlandırmanı istemiştin ama herhalde dikkatin dağılmış.”

Limonu elimde evirip çevirip kokladım. Gerçek limon. “Hiç böyle bir şey görmemiştin.”

“Tek çocuğum. Zamanım bol,” dedi düz bir şekilde. Ancak bu numarasında yaptıklarının açıklamasının bu olmadığını kesinlikle biliyordum.

Masadan bir mektup açacağı aldı, limonu ortasından kesip ikiye ayırdı ve limonun içinden, rulo hâlinde sıkıştırılmış bir kart çıkardı.

Kartı masanın üzerinde düzleştirdi. İşte, benim seçtiğim karttı. Alkışladım. Birinin beni çok iyi bildiğim bir numarayla kandırabilmesine bayılıyorum.

“Neden limon?”

Beckett omuz silkti. “Limon severim.”

“Bunu günde sadece bir kez mi yapabilirsin?”

“Çantanın büyük gözüne bak.”

Sırt çantasının büyük gözünü açınca iki limon daha buldum.

“Hazırlanmışsın,” dedim.

Beckett alçakgönüllülükle başını eğdi. “Az eşyayla seyahat ettiğim zamanlar için daha basit bir versiyonum da var.” Gözleri Elliot’a kaydı. “Ama bugün için hazır olmak istedim.”

Limonun iki yarısını birbirine bastırarak incelemeye koyuldum. “Bugün bir yiyeceğin içinde ikinci gizli mesaj buluşum bu, inanabiliyor musun?”

“Mirror Lake’te, elbette inanırım.” Göz göze geldik ve yeniden -burada yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlayan, dünyadaki sayılı insandan biri olduğumuzu bilerek- birbirimizle bağ kurduk. Ama sonra Beckett başını iki yana salladı. “O koca kahverengi gözlerini istediğin kadar dikebilirsin bana. Ama bu numaranın nasıl olduğunu sana anlatmayacağım.”

“Göreceğiz,” dedim. “Sen limon seversin. Ben de meydan okumaları.”

Yüzünde dünkü gülümsemesini yansıtan bir gülümseme belirdi ama sonra Elliot araya girdi. “Şimdi sıra bende.”

Beckett, kartlarını yelpaze gibi sallayan Elliot’a sandalyeyi devretti. Elliot başta kartları karıştırmadı ve kartların ön yüzlerini görmemizi engellemeye dikkat etti. Hileli deste kullandığını ilan etse de olurdu. “Benimle oynamak ister misin, Lia?”

Ah, ıyy! Elliot’ın benden kaç yaş büyük olduğunu tam olarak biliyordum ama ses tonu beni rahatsız etmeye yetti.

Beckett, “Dikkatli ol, Elliot,” dedi. “Bence karşında dengin oturuyor.”

Beckett'i duymazdan gelip bir kart çektim. Maça as. Ne sürpriz, ne sürpriz. Bahse girerim ki Elliot'ın hileli destesinin tamamı sadece üç farklı karttan oluşuyordu.

"Şimdi de kartı desteye geri sokalım," dedi. Elliot, kartımı desteye soktuktan sonra benden bir kez el çırpmamı istedi. Sesle birlikte geriye doğru sıçradı. "Ahh. Çok güçlü! O kadar güçlü ki kart, odanın öte tarafına uçup gitti net bir şekilde!"

Ne? Kartımı bir kez bile yukarı çekmedi. Elliott, asansör kart rutinine saygı duymuyordu ve bu, beni bir sihirbaz olarak gücendirdi.

Masaya geçti ve kalemlige uzanıp, muhtemelen daha önceden oraya sıkıştırmış olduğu maça ası tutup çıkardı.

Kartı çıkardığında, gözlerimi kocaman açıp, "Aman Tanrım!" diyerek tepki verdim. Çevirdiği numarayı anladığımı bilmesine gerek yoktu. İnsanlar genellikle beni hafife alma eğilimindeydi. Bu, çoğu zaman sinir bozucu bir şeydi. Ama Blackwelllerin buradan, bir tehdit olmadığımı inanarak çıkmaları en iyisi olurdu.

Beckett'in bana düşünceli bir şekilde yaklaşımı, ona karşı baş döndürücü aptal sarışını oynamakta geç kaldığımı gösteriyordu -ki zaten onun karşısında öyleymiş gibi davranmaya kendimi ikna edemezdim, herhalde- ama Elliott yutmuştu bile.

Yanıma oturup, "Sırrı sana göstermemi ister misin?" dedi.

"Öğrenebilir miyim sence? Nasıl yaptığını hayal bile edemiyorum." Beckett homurdandı. Elliot'a duyduğumuz küçümsemeyi paylaşmak üzere birbirimize baktık ama yüz ifadem neşeli bir hâl alınca Beckett gözlerini kaçırdı.

Asansör kart numarasının yapılmasını bekleyen Elliott, belli ki odaya girdiğinde kartlarını bir şeylere saklamıştı. Bu şekilde, destesindeki üç farklı karttan hangisi seçilirse seçilsin, o kartı "mucizevi bir şekilde" bir yerlerden çıkarabilecekti. Tam bir mentalist hilesi. Bahse girerim, incelediği heykelin altında başka bir kart vardı ve diğer kartı da kendine bakıp saçını başını düzeltmek için çok zaman harcadığı aynanın arkasındaydı.

Elliott, “Biraz özel dersle seni yetkin hâle getirebilirim,” dedi. Bir kız olarak sinirlendim. “Her hafta böyle numaralar yaptığımı gösterimde tiyatro dolup taşıyor.”

Beckett, “O tiyatroyu tutamayacağın sözler vererek ve insanların korku ve üzüntülerinden çıkar sağlayarak dolduruyorsun,” dedi.

Vay be.

Kuzen olsalar da Beckett ve Elliott kesinlikle aynı tarafta değiller. Kimin tarafında olduğunu anlamak için Chase’i inceledim. Beckett ile etkileşime girdiğinde tüm vücudu gevşiyor, rahat oluyordu ancak kardeşinin yanında endişeliydi. Ama kendimize partner seçtiğimiz sırada, Elliott ile çalışmayı kabul etmişti.

Elliott, Beckett’e, “Sakinleş biraz,” dedi.

“Burası yeri değil,” diye ekledi Chase. Aralarında hakem miydi? Elliott bana dönmeden önce Beckett’a dik dik baktı. “Evet, şimdi bir bakalım, ne yapıyormuşuz, Lia.”

Beckett öfkeyle Elliott’a bakmayı sürüyordu. Beckett’a, “Gönüllü olur musun?” diye sorarak, ruh hâlini düzeltmeye çalıştım. *Erkekler, asansör kart numaramı görmeye meraklıdır.*

Başını iki yana salladı.

Elliott’la muhatap olmak istemediğimden, “Chase?” diye sordum hemen. Tamamen standart olan kart destemin yüzlerinin görüldüğünden emin olarak kartları karıştırdım.

“Elbette,” dedi Chase, o sırada.

Kartları yelpaze gibi açtım ve Chase’e kendisini çağıran karta dokunmasını söyledim. Söylediğimi yaptı. Elliott gibi ben de gönüllümün önceden seçilmiş bir kartı seçmesini sağladım ancak bunu bir şarlatanlık destesi kullanmak yerine el çabukluğumla yaptım.

Gerçek sihirbazların güvendiği şey, yanlış yönlendirmelerle birlikte inanılmaz miktarda el becerisidir. Elliott’inkine benzer bir numara, sadece sırrı bilmeyi ve o sırrı satacak kadar karizma sahibi olmayı gerektirir. Asansör kart numarasını benim yaptığım gibi ve adil olmak gerekirse Beckett ve Chase’in yaptığı gibi yapabilmek için saatlerce üzerinde çalışmış olmak gerekir. Büyükanнем bunun seyirciye duyulan saygının bir işareti olduğunu söyler.

Seçtiği kartı Chase'e arkası bana dönük olacak şekilde uzatırken, "Şimdi kartını ne kadar çok sevdiğini düşün," dedim. Chase güldü. Onun tam önünde duruyordum.

Bir asansör kart rutininin başarısının yaklaşık yarısı boş muhabbettedir. Seyirciye bir hikâye, kartın destedeki diğer kartlar arasında öne çıkması için bir neden vermeniz gerekir, yoksa heyecanı olmaz. İşte bu yüzden Beckett bana kartı zihnimde canlandırmamı söyledi ve Chase ile Theo karta seslenilmesini istedi.

"Kartı onu sevdiğine ikna edersen, daima sana geri döner."

"Peki, bunu nasıl yapacağım?"

"Kartı öpmelisin," dedim ciddiyetle.

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrılarak, "Gerçekten mi?" dedi.

Başımla onayladım. Bu kısım, gönüllüme ve seyirciye göre değişiyor ama Chase her şeye hazır görünüyordu. Ayrıca gönüllü olmayı reddettiği için Beckett'a kızmıştım, bu yüzden kartı Chase'in ağzına dayadım. Sonra kartın ön yüzünü hiçbir şekilde görmemeye dikkat ederek arka yüzünü öpmek için parmak uçlarıma yükseldim. İşte bu, ihtiyacım olan dikkat dağıtmayı sağlayan şeydi. "İşte böyle."

Gözleri kırıkan Chase, kartı çabucak öpüp, önünde tuttuğum desteye geri koydu. Ona üzülmüş gibi baktım. "Tekniğin üzerinde çalışmamız gerekebilir."

"Tamam, çalışırım."

Kartını birkaç kez en üste çıkardım ama son seferinde kartı kaybettim ve ona arka cebini kontrol etmesini söyledim.

Kartı çıkardı. Kartı öptüğü yerde parlak kırmızı ruj izi vardı.

Güldü. "Bunu sevdim!"

"Seversin tabii," dedi Beckett.

"Bu numara nasıl daha güzel olur, biliyor musun?" diye sordu Chase.

Başımı iki yana salladım.

"Kartta telefon numaran yazarsa."

"Bazen yazıyor. Gönüllümün niteliğine bağlı."

"Oo, sert oldu," dese de cevap verirken gülümsüyordu.

Peter geri geldi ve çekleri, gösteri videolarının olduğu flaş bellekleri ve provalar için salonları kullanma programı verdi. Kütüphaneyi ise istediğimiz zaman kullanabileceğimizi söyledi. Sonra bana dönüp Julie teyzenin beni aşağıda beklediği söyledi, ben de omzumun üzerinden, Chase’le hararetli bir konuşmaya dalmış olan Beckett’e bakarak dışarı kadar Peter’ı takip ettim. Oysa orada kalmak ve Beckett’la onun bir Blackwell, benimse bir Montgomery olmamın ne önemi olduğu ve dün aramızda çakan kıvılcımdan vazgeçmeden bu yarışmada nasıl ilerleyebileceğimiz üzerine konuşmak istiyordum. Ama onun aklında sanırım başka şeyler vardı.

Eve varınca, öğle yemeği için fırına donmuş pizza koydum ve Julie teyzeye sabahımın nasıl geçtiğini anlattım.

“Elliott’ı küçümseme. O, acımasızdır ve şu sıralar Henry’den daha büyük kalabalıklar çekiyor gösterilerine,” dedi.

Beckett’in öfkesini düşünüp, “Ne yapıyor ki?” diye sordum.

“Çoğu, klasik mentalist gösterileri. İzleyicilerdeki nesneleri tanımlama, onların çizceği bir şeyin aynısını çizme, tatil planları ve eski aşk okumaları... Ama gitgide daha fazla spiritüel konulara yöneldiğini duyuyorum. Her şovda değil ama arada sırada ölümlerle temasa geçiyormuş.”

Çoğu insan, elinizdeki kartın ne olduğunu söyleyen bir sihirbaz ile gösteriden önce yediğiniz yemeğe kaç para verdiğinizi açıklayan bir mentalist arasında bir fark görmez ama bu iki farklı gösteri sanatçısı, seyircilerini inanılmaz derecede farklı şekillerde yönlendirir.

Sihirbazlar, seyircileri hilelerin nasıl yapıldığı hakkında var-sayımda bulunmaya teşvik eder. Yeteneğimiz, kandırıldığınızı bildiğiniz hâlde sizi kandırabilmemizde yatar. Buna karşın mentalistler seyircilerden inanmalarını isterler, işte bu yüzden tehlikelidirler. Zaafları olan, incinmeye meyilli insanlar, şöhret, aşk ya da daha da üzücüsü, kaybettiği biriyle son kez konuşma şansı için para -hem de çok para- ödeyerek böyle şeylere dâhil olmaya çok isteklidirler. Elliott'ın yaptığı da buysa eğer, Beckett'ın onun gösterisini sevmemesine şaşmamalı.

“Peki, Elliott sihirbazlık da yapabilir mi?” diye sordum. Akılma bu öğlen sergilediği beceri eksikliği geldi. “Henry ve Matilda mentalist gösterileri yapmıyorlardı, değil mi?”

“Tam olarak sayılmaz. Ama biraz olsun mental sihirbazlık yaptılar, ki çoğu stratejileri aynıdır.”

“Gösteriyi izlemek istiyorum.” Televizyon özel şovlarını ezbere biliyordum ama Vegas şovlarının video kaydı olduğunu bilmiyordum. Büyükanнем de bundan hiç bahsetmemişti. Bu yüzden, ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Videonun görüntüsü biraz karlıydı ama izlemesi ve duyması zor değildi. Büyükanнем çok güzeldi. Uzun, sarı saçları dağınık topuz yapılmış, aralara da kırmızı güller sıkıştırılmıştı. Üzerinde neredeyse kalçasına kadar uzanan derin yırtmaçlı, gümüş rengi payetli bir elbise vardı. *Dikkatleri daha iyi dağıtmak için*, diye geçirdim aklımdan.

Gösteri, büyükanнемin tek başına sahnede görünmesiyle başlıyor. Genç bir adam sahneye gelip elindeki süpürgeyi ona doğru itiyor ve sanki güzelliğinden etkilenmiş gibi bir anda duruyor. Büyükanнем kâğıttan bir külah veriyor adam.

Büyükanmem gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak seyirciye külahın boş olduğunu gösteriyor. Sahne yardımcısı uzanıp külahın içinden birbiri ardına çiçekler çıkarıyor ve büyükanmemin başından aşağı, külahın içine sığmayacak kadar fazla çiçek yağıdıyor. Büyükanmem kollarını adama dolayıp onu dudaklarından öpüyor. O anda arkadaki perde aralanıyor ve siyah bir smokin içinde muhteşem Henry, kollarını kavuşturmuş, kaşları çatılı hâlde ortaya çıkıyor. Seyircilerden gergin bir kahkaha yükseliyor. Ve Henry, sahneyi boydan boya geçerek Matilda'nın yanına geliyor.

Matilda özür diliyor ve bu sefer de Henry, külahın içinden birbiri ardına siyah ve gri çiçekler çıkarıyor. Yine külahın içine sığamayacak kadar fazlaydı çiçek sayısı, özellikle de yerler daha önce yine aynı külahtan çıkan renkli çiçeklerle kaplıyken. Etkisi muhteşem ama biraz da karanlık bir yanı var aynı zamanda.

Öfkeli kocanın kibri gösteri boyunca devam ediyordu. Ama Matilda'nın, seyircilerin ellerindeki kartları ve kucaklarındaki nesneleri tahmin ederken onlarla flört etmesi veya Henry'nin kart açma numaraları sırasında, canı sıkılmış taklidi yapıp esnemesi gibi komik anlar da vardı.

Ama sıra büyük illüzyonlara geldiğinde enerji daha da karanlık bir hâl alıyor. Onun sıkıldığına dair alaylarına misilleme olarak Henry ortaya bir aslan çıkarıyor ve onun Matilda'ya zarar vermeye istekli olabileceğine bir dair inanç olduğu için ortama huzursuzluk yayılıyor.

Matilda, "Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye soruyor dolaba tırmanırken.

"Matilda, numara için endişelenmek benim işim. Senin işin ise sadece güzel görünmek."

Kapıyı kapatıp seyirciye dönüyor ve "Görüyorsunuz, bana güvenmiyor," diyor.

Büyükanmemin bunu yapacak kadar cesur olabileceğini hayal bile edemezdim. Dürüst olmak gerekirse, köpekler, hatta küçük köpekler bile tedirgin eder beni ama büyükanmem bir aslanla birlikte bir kutuya giriyordu, öyle mi? Yok daha neler...

Henry dolabı kendi etrafında döndürüyor. Dolap tekrar açıldığında, içinde ne Matilda var ne de aslan. Dolabı tekrar döndürüyor, ikisi de yeniden ortaya çıkıyor. Bu sefer Matilda dışarı atılıyor ve ikisi birlikte, aslanı yok ediyorlar.

Aslan numarasından sonra, Matilda'ya sataşp duran Henry, onu parçalara ayırıyor, bir beton blok altında eziyor ve hatta duvara çiviliyor. Korkunç.

Medya çalışmaları dersinde, toplumsal cinsiyet olgusunu ele alırken izlediğimiz eski bir televizyon programını hatırlattı bana. Karı koca ne zaman kavga etseler, adam yumruğunu sıkıp, "Bir gün, Alice... BAM! Tam suratının ortasına," diyordu, ardından da gülme efekti veriliyordu.

Böyle bir şeyi bugün asla göremezsiniz televizyonda ama bugün bile kadına şiddetin olmadığı bir sihirbazlık gösterisini hayal bile edemezsiniz. Tam da kadınların oy kullanma hakkı elde ettiği sıralarda yaygınlaşan "testere ile ortadan ikiye ayırma" numarasını kullanan ilk sihirbazlardan biri, sahte kan kullanmış, tiyatro salonunun önünde bir ambulans bulundurmuş ve kadın oy hakkı savunucusu İngiliz Christabel Pankhurst'tan, gösterisinde onu kesmek için izin istemişti. Birçok sihirbaz bu numaradan ilham alarak onun türlü versiyonlarını oluşturmuştu: Kadını ezmek. Kadını germek. Kadını yok etmek. Seyirci bunların hepsini çok severdi.

Henry ve Matilda'nın son birkaç numarasının şiddet içeriği daha azdı ama yine de bir şekilde rahatsız ediciydi.

Henry, elleriyle Matilda'yı kontrol ediyormuş gibi görünüyor. Henry'nin tehdidi altındaki Matilda o sırada iki gümüş küreyi havada çevirerek dans ediyor. Ardından, Henry onu hipnotize edip fırfırlı bir yatakta uyutuyor ve havaya kaldırıyor.

Sonunda Henry, Matilda'yı ahşap bir kulenin tepesindeki bir direğe bağlıyor ve etrafına bir perde çekiyor. Kendisi de onun karşısındaki kuleye çıkıp kendi etrafına bir perde çekiyor ve bir saniye sonra her iki perde de düştüğünde, Matilda'nın az önce bulunduğu kuleden Henry'nin kollarına ısınlanmış olduğu ve Henry'nin onu abartılı bir şekilde öptüğü görülüyor.

Bu son numaralarında beni neyin rahatsız ettiğini açıklamak zor. Sihirbazlık açısından üçü de güzeldi. Sevimli, küçük hikâyeler ve gizemli efektler... Ne var ki hayat dolu büyükannem hepsinde çok pasif roldeydi. Ben sahnede böyle olmak istemiyordum. Özellikle de kendi hazırladığım bir gösteride.

Büyükannem daima dikkate alınması gereken bir güç olmuştur. Geçimini insanları mahkeme önüne çıkarmakla sağlayan annem bile biraz korkar ondan.

Henry'nin ona emir vermesini -veya havaya uçurma bölümünde olduğu gibi aksesuar olarak kullanmasını- izlemek kafamı karıştırdı.

Julie teyze beni donmuş hâlde ekrana bakarken buldu. "Bitti mi?"

"Ben bu rutini yapmam."

Başıyla onayladı. "Evet. Hiç güzel değil. Ben de senden biraz daha küçükken izlemiştim. Sihirbazlık işine girmememin sebeplerinden biri de buydu."

"Sence, yarışma performansımızı bu gösteriden hazırlamamızı neden istiyor?"

Julie teyze başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de de-modeliğini azaltabilmeniz için? Ne olursa olsun, sana yemin ederim ki iyi bir nedeni vardır."

"Bu akşam Emma'yla bu konuyu konuşacağım," dedikten sonra üzerimi değiştirmek için üst kata koştum. Tayt ve üzerimde "Team Sparkly Unicorn"³ yazan uzun kollu bir tişört giydim. Saat neredeyse dört olmuştu ve dün Beckett'la buluşmak için sözleşmiştik. Hâlâ gelmeyi planlıyor muydu, bilmiyordum ama buluşmaya gitmeyen taraf ben olmayacaktım.

Mutfağa uğrayıp, Julie teyzeye yürüyüşe çıkacağımı söyledim.

Tam kapıya varmıştım ki, "Lia," diye seslendi arkamdan. Geri döndüm. "Sahilde tek başına bir yürüyüş için fazla parıltılısın."

³ İng. Team Sparkly Unicorn: Parlayan Unicorn Takımı.

Gözlerimi büyüterek masum bir ifade takınmaya çalıştım.

“Teyzeni mutlu et ve aşağıda seni bekleyenin Theo Yoon olduğunu söyle.”

“Ne? Hayır!” Theo ile küçüklüğümüzden beri arkadaştık. Onun için parıldamayı hayal bile edemezdim.

Julie teyze dudaklarını birbirine bastırdı. “Pekâlâ. Öyleyse görüreceğin kişinin Elliott Blackwell olmadığını söyle en azından.”

“Yok artık,” dedim, tiksintiyle ellerimi sallayarak. “Neden böyle düşündün ki?”

“Şey...”

Çelişkili ifadesi, parçaları bir araya getirmem için yeterli oldu. “Hayır... Demek istediğin, yoksa Emma ve Elliott? Hani şu... Gerçekten mi?” Bu, kız kardeşim hakkında duyduğum en kötü şeydi. Telefonumdan saate baktım. “Şimdi gitmem gerek ama bu konuda daha sonra konuşmak istiyorum.”

“Bunu Emma’yla konuşmalısın. Ve unutma ki diğer iki Blackwell de muhtemelen sorunludur. O ailenin tümü, kadınları bulduklarından daha kötü durumda terk etmeleriyle ünlüdür. Özellikle de Montgomery kızlarını.”

Göle inerken, Julie teyzenin söylediklerini düşündüm. Çünkü mesele şuydu ki pek fazla Montgomery kızı yoktu, yani geçmişte ne kadar olmuş olabilirdi ki? Büyükkannem ve Henry. *O kesin*. Sanırım Emma ve Elliott. Sadece bunu düşünürken bile içimden bir ürperti geçti. Peki, başka kim? Bildiğim kadarıyla Julie teyze hiçbir zaman bir erkeğe ilgi duymamıştı. Bu da demek oluyordu ki... Annem! Beynimde, annemin gizemli bir Blackwell’le -Camden’a benzeyen- ateşli bir yaz aşkı yaşadığı bir film oynamaya başladı. Hayalî de olsa bunu asla görmezden glemeyeceğimi biliyordum.

Dünkü sandalyelerimiz boştu, bu yüzden iki sandalyeden birine tünedim ve kollarımı bacaklarıma dolayıp çenemi dizlerime dayadım. Su sakın ve yavaşça, kıyıya vuruyordu.

Beckett, gelmezse muhtemelen akıllılık etmiş olacaktı. Hem yarışma hem de ailelerimiz arasında yaşananlar nedeniyle bizim aramızda olabilecek hiçbir şey kolay olmayacaktı ve ben karmaşık şeyler konusunda hiç iyi değildim.

Ama o sırada Beckett yanıma oturup, “Yine çekici kıyafetlerini giymişsin,” dediğinde kararlılığım bir anda uçup gitti.

Spor kıyafetlerime baktım. “‘Çekici’ bence doğru kelime değil,” dedim.

İtiraf etmeliyim ki Beckett’ın da üzerindeki tişört ve kot pantolonla, olduğundan daha yakışıklı olabileceğini hayal etmek zordu. Bu sabah giydiği bol, yaka düğmeli gömlek, onun muhteşem vücudunu göz önüne sermiyordu.

“Elliott sana benden bahsederken, sıradan sahil kızlarına zaafım olduğunu söylemiş olmalı.”

“Elliott’la ilk kez bugün tanıştım.”

Beckett başını iki yana salladı. “İnanmıyorum. Chase beni asla satmaz.”

“Neden illaki biriyle konuşmuş olduğumu varsayıyorsun? Evlerimize beş dakika uzaklıktaki bir sahilde karşılaşmamız dünyadaki en tuhaf şey değil ki. Birbirinden nefret eden büyükanne ve büyükbabalarımızın olması, bizim tek talihsizliğimiz.” Olumlu düşünmesi için sebep vermek istiyordum ama aynı şeye pek de istekli değildi sanki.

“Karşılaşma? Belki. Ama senin gibi, ‘ölmüş’ büyükannesi için ağlayan bir kıza rastlama ihtimalim nedir? Ha, bu arada, öyle düşünmemi sağlaman güzel hamle. Ah, rastladığım bu kız sadece flörtöz ve eğlenceli değil, aynı zamanda sonsuzluk teorileri ile ilgili saçma derecede bilgili, öyle mi? Benim büyükbabam bir sihirbaz. Önceden ayarlanmış bir şeyi anlarım.”

Burada beni en çok inciten şeyin ne olduğundan emin değildim. Onu manipüle etmek için büyükannemi kullandığımı ima etmesi mi, yoksa kitabına ilgi duymadığımı sanması mı?

“Sanırım bunların olasılığı, büyükbabasını kaybettiği için üzgün olduğunu kabullenmeye istekli, matematiği benim kadar seven ve şaşırtıcı derecede etkileyici bir asansör kart numarası yapan bir çocukla tanışma olasılığımla hemen hemen eşit.”

Beckett, şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Hayır. Ben yutmam bunları. Herhangi bir tesadüf varsa da sadece ona çok benzemen olabilir. Ama açıkçası, sanırım evren beni sarışınlarla sınamaya karar vermiş.”

“Kime benziyorum ki?”

Uzunca bir süre sonra, “Çok iyisin,” dedi. “Ama sadece bana değil. İçeri girdiğimde Theo’yla seni gördüm. Sonra bir de Chase’i öptün, onu parmağında pervane gibi döndürdün.”

“Ben Chase’i öpmedim. Sinek üçlüsünü öptüm.”

“Neyse ne. Seni ilgilendirir. Ve onu. İstediklerini elde etmek için herkese her şeyi yapan insanlardan ölesiye bıktım. Benim tek bildiğim bu.”

Sözlerindeki bu aşırı yoğunluk, muhtemelen bana yönelik değildi. Bir Montgomery kızı olayım ya da olmayayım, daha yeni tanışmıştık. “Elliott’ı kastediyorsun.”

“Elbette. Ama sadece onu değil. O tiyatroyu istediğin çok açık ve rakiplerine akıl oyunları oynayarak şansını artırabileceğini düşünüyorsun.”

“Dün tiyatrodan haberim bile yoktu,” diye karşı çıktım.

Beckett göle baktı. Açıkça şüpheli bir şekilde, “Hı hı, öyledir,” dedi.

“Senin için neden bu kadar önemli?” diye sordum. “Kazanırsan tiyatroyla ne yapmak istiyorsun?”

Beckett bana döndü. “Yakmak. Kül olana dek.”

Sözlerinde abartı olsa da sesindeki öfkeden ürperdim. “Neden öyle dedin?”

“Bak. Belki büyükanneni seviyorsun. O konuda rol yapman hakkında yanılmış olabilirim.”

“Harika, teşekkürler.”

Omuz silkti. “Sihirbazlık ona iyi gelmedi. Büyükbabama da iyi gelmedi. Bunu fark edememiş olmaları, bu gerçeğin doğruluğunu azaltmaz. Videoyu izledin mi?”

Başımla onayladım.

“Güven bana. Elliott’ın yaptığı daha kötü. Ailem söz konusu. Buna bir son vermeliyim.”

“Ama öyle olmak zorunda değil. Sihirbazlık güzel de olabilir. Bunu biliyorsun,” dedim. Aklıma asansör kart numarası gelmişti. İçinde bir tür tutku olmasaydı, o limon numarasını öğrenmezdi. “Bir zamanlar sevmiş olmalısın.”

“Sanırım küçükken. Sihrin neler yapabileceğini görmeden önce. Ama şimdi... sadece bir araç. O kadar.”

Arkama yaslandım. “Ne oldu? Elliott ne yaptı?”

Beckett bana uzun uzun baktıktan sonra, “Bunu neden yaptığımı anlaman için anlatıyorum bunları sana, beni vazgeçirmen

için değil. Sihirbazlığı sevip sevmememin bir önemi yok, başarmak için ne kadar iyi olmam gerekiyorsa o kadar iyi olacağım.”

“Yani?”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “O kızla geçen yaz tanıştım. Ailesi buradan ilk kez bir yer kiralamıştı.”

“Senin sarışının ailesi mi?”

“*Bir süreliğine benim olan* diyelim.” Üzgün görünüyordu. “Çok âşıktım.”

Bir kıskançlık darbesi hissettim. Kız değildi kıskandığım, his-ti. Çünkü ben sıırıslıklam âşık olmam, sık sık âşık olurum.

“Tüm zamanımızı birlikte geçiyorduk ve ailesi bana gerçekten çok iyi davranıyordu. Onları, teşekkür etmek için büyükbabamın gösterisine götürdüm. Tabii, Elliott’ın gösterisi de vardı.”

Sanki aptallığına inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallayıp başka bir yöne baktı ama işlerin nerede tepetaklak olduğunu henüz anlamamıştım. “Elliott, ölülerle konuştuğu kesitler sunuyordu sahnede. Sahnedeiken oldukça kısa tutuyordu. Ama...”

Bir anlığına durunca, “Ama?” dedim.

“Ama... Helen’in erkek kardeşi birkaç yıl önce ölmüştü. Yüzerken. Annesi, Elliott’ı görünce aklını kaybetti. Gerçeklikten tamamen kopmuş bir hâldeydi. Helen’in tek istediği, Sam’den haber almaktı. Elliott özel okumalar da yapıyordu. Yaz sonunda yüklü bir miktar para kaybetmişlerdi ve Helen’in annesiyle babası boşanmak üzereydi. Helen ve ben artık birbirimizi görmeye katlanamaz olduk.”

Elini tutmak için uzandım. “Çok üzüldüm.”

Başını iki yana salladı. “Kurban ben değildim. Ama bunu başkasına yapmasına izin vermeyeceğim.”

Belki bunu belirtmek duyarsızlık olacaktı ama kendimi tutamadım. “Tiyatroyu alsan bile, Elliott aynı numaraları başka bir kasabada da yapabilir.”

“Elbette. Ama burada büyükbabamızın adından yararlanıyor. Ayrıca Mirror Lake’e gelen kişiler bu tür konulara karşı özellikle savunmasız olurlar.”

“Polise gidemez misin?”

“Sadece eğlence için yaptığını ve sadece ‘bağış’ aldığını söyler. Bu da suç değil.”

Beckett sadece yakışıklı ve çekici değil, aynı zamanda da iyi biri. Ve elini tutmayı bırakmam gerekiyordu artık.

Söylediklerini düşünürken parmaklarını sıkıp bıraktım. Mentalizm beni hep rahatsız etmiştir. Zihin okuyucuların pek çoğu, mistik güçlerinin olduğuna inanılmasını sağlamaya çalışırlar ki insanları kandırabilsinler.

Hatta kimi zaman, bunun uydurmaca olduğunu söylediğinizde bile insanlar size inanmazlar. Büyükanne Matilda bana zihin okuma numarası tekniklerini -insanların zihinlerini okuduğunuzunu sanmaları için beden dilini yorumlamak ve zekice sorular yöneltmek- öğretmişti. Çünkü biri bu hileleri benim üzerimde kullanmaya kalkarsa, fark etmemi istiyordu.

Becerebilir miyim diye merak ettiğimden, mezunlar şenliği-mizde bir el falı standı kurmuştum. Söylediklerimin çoğu, herhangi bir yerdeki herhangi bir genç için geçerli olabilecek şeylerdi. *Hayatının ne yöne gittiğinden emin değilsin. Sen daha fazlası için yaratılmışsın. Hayatında güvenilmez insanlar var.* Sonra bir de aralara birkaç kilit soru serpiştirin: *Sence neden böyle hissetmiş olabilirim? Son zamanlarda bu sorun üzerine düşünmüş müydün?* Sonunda şaşırtıcı derecede etkili olabilirsiniz.

Bu, çoğu kişiye göre eğlenceden ibaret bir şeydi ama birkaç genç benim “yeteneklerimden” gerçekten korkmuştu, dolayısıyla Beckett’ın ne demek istediğini anlıyordum. Elliott’ın yaptığı tehlikeli bir şeydi ve durdurulması gerekti. Ama burada bahsettiğimiz şey sihribazlık değil.

“Ya sana Elliott konusunda yardım edeceğimi söylersem?”

“Konu sadece Elliott değil ki.”

“Pekâlâ, o zaman tüm mentalistler diyelim.” Bunu nasıl yapabileceğimizden pek emin değildim. Mirror Lake’te en az bir düzine tarot falı bakan, bir o kadar el falı uzmanı, kristal şifacısı ve medyum vardı.

Beckett elleriyle yüzünü ovdu.

“Konu sadece mentalistler de değil, Lia.”

“Ne o zaman?”

“Konu, Mirror Lake. Burası tamamen çürümüş bir yer. Burada yaşayanların yazın gelen turistlerin paralarını cukkalamak için bin bir türlü yöntemleri var.”

“Gösterilerden daha fazlası mı var? Ya da mağazalardan?” Bahsettiğinin ne olduğunu bilmiyordum. Burası bir tatil belde-siydi. Buradaki insanlar, geçimlerini turistlerden sağlıyordu. Bu, o kadar haince bir şey gibi gelmiyordu bana.

Beckett bir süre sessizce bana baktı. “Bu akşam ne yapıyorsun?”

Güldüm. “Hiçbir şey.”

“Sıkı dur,” dedi. “Bir buluşma öneriyorum ama öyle flört buluşması değil, eğitim amaçlı bir gezi.”

“Çünkü ilgi duymuyorsun?” İşaretleri okumakta oldukça iyi olduğumdan, bu numarayı yemedim.

“Eğer bir Montgomery olmasaydın, diz çöküp benimle çıkman için yalvarırdım.”

Bu fikir çekici gelse de, “Seni yalvartmazdım,” dedim.

Gülümsemesi büyüdü. “Biliyorum.”

Kendinden çok emindi ama kendine olan bu güveni beni rahatsız etmedi. Dün ikimiz de bu olasılığa dair aramızda çakan kıvılcımı hissetmiştik ve şimdi öyle olmamış gibi yapmamak güzel bir şeydi.

“Ama şu anda Mirror Lake sihirleriyle bağı olan biriyle ilişki kuramam,” diye devam etti. “Özellikle de tiyatro için yarışan biriyle. Kendime güvenmiyorum.

“Ya da bana,” dedim sessizce.

“Evet. Ya da sana.”

Kıyafet bulmak zorlu bir işti. Beckett bunun bir “randevu” olmadığına ısrar ederken, gündelik kıyafet tercihini de ifade etmişti. Böylece, şifreli mesaj içermeyen, tercih edebileceğim birkaç kıyafet kalmıştı bana. Sonunda bir tişört ve kot pantolonda karar kıldım ama saçlarımı özenle ördüm. Çünkü ben senin hayalindeki sıradan sahil kızı değilim, Beckett Blackwell.

Aslında öyleyim.

Beckett’la önünde buluşmayı kararlaştırdığımız, şehir merkezindeki çeşmeye doğru yürüdüğüm sırada Emma aradı.

Telefonu açar açmaz, “Theo, senin Blackwell erkeklerinden biriyle flört ettiğini söyledi,” dedi.

“Julie teyze de bana senin Elliott’la çıktığını söyledi,” diye karşılık verdim. Sonuçta bu sefer hata yapan ben değildim. Yoksa... Neyse, en azından bir tek ben değildim. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki acaba hat mı kesildi diye merak ettim. Üstünlüğümü kullandım. “Peki, nasıl oluyor da Theo seninle benden daha sık konuşuyor?”

Biraz daha sessiz kaldıktan sonra, “Ateşkes?” dedi.

“Geçici olarak,” diye yanıt verdim. Çünkü bunun peşini bırakmayacaktım. “Önce bana seyahatinden bahset.”

Emma, Prag’daydı. Prag! Gösterişli Avrupalıların özenle hazırlanmış köprülerde şemsiyeler altında takıldığı yer. Ama Emma Avrupalı yakışıklılardan, hatta köprülerden bahsetmedi. Bunun yerine, o akşamki performansının niteliğinin her ayrıntısını kelimesi kelimesine anlattı. Onu çok seviyorum ama anlattıklarından içim sıkıldı.

Anlattıkları bitince konuyu bana getirdi: “Lia, Blackwell gençlerini -burada gözlerimi devirdiğimi hayal edebilirsin- bir kenara bırakacak olsak da erkeklere biraz ara vermek sence de daha mantıklı olmaz mı? Harcadığın zamana değmeyen erkeklerle saçma sapan durumlara düşüp duruyorsun.”

Haksız değil. Camden’den önce, Ethan -namıdiğer Yalanımsı McYalancısıurat- vardı. İlişkimiz, devre arasında rakip takımdan

bir amigo kızla birlikte, erkek arkadaşlarımızın bizden daha çok sevdiği şeylerin listesini yaptığımızda sona erdi. İkimizin listesinde de hokey, *Futurama*, çocukların mikrodalga fırın ve cep telefonu ile zaman makinesi yapmalarını konu alan çizgi roman vardı. Aynı şeyleri yazmamızın komik bir tesadüf olduğunu düşünmüştük. Ne var ki ikimiz de listeye “tereyağlı cevizli donmuş muhallebi” yazdığımızı söyleyene kadar, son madde olarak “erkek arkadaşımın diğer kız arkadaşı” maddesini de yazmamız gerektiğini fark etmemiştik.

Neyse, bunların önemi yoktu. “Bu bir randevu değil. Bir eğitim gezisi.”

“Eminim öyledir,” dedi.

Odak noktasını benden uzaklaştırmanın vakti gelmişti. “Şimdi de Elliott hakkında konuşalım.”

“Yarın. Söz veriyorum. Saat burada gece yarısını geçti. Biraz uyumam lazım.”

“Kaçabilirsin ama saklanamazsın,” dedim.

“Lia, sadece dikkatli ol.”

Yaz mevsiminde, gizli hoparlörlerden duyulan, özenle seçilmiş sihir temalı şarkıların eşliğinde sürekli renk değiştiren ışıklar, şehir merkezindeki çeşmede dans ediyordu. Belediye meclisinin üç üyesi, Coldplay ve Smah Mouth’u şarkı listesine ekleme lehinde oy verdiklerinden, koltuklarını kaybetmişlerdi geçen yıl. Bu akşam, çeşmenin kenarında Beckett’in yanında otururken Colbie Caillat’ın *Magic* şarkısı çalıyordu ve Beckett’in bana o gözleriyle nasıl baktığını düşünmem için bir neden daha veriyordu.

Beckett durdu. “Mirror Lake ahlaksızlıkları turuna hazır mısınız?”

Gözlerimi hafifçe kısıp ona bakarak, “Evet, lütfen,” dedim.

“Kes şunu,” dedi ama eğleniyordu. “Önce Gleason.”

Yolda giderken, bunun bir gerçeği bulma görevi olduğunu ve ne görürsem göreyim karışmamam gerektiğini söyledi. Bu da beni inanılmaz derecede meraklandırdı.

“Kendimi bir gangster filminde gibi hissediyorum.”

“Ciddiyim.” Beckett bana ciddi bir bakış atmak için yürüme-yi bıraktı. “Bana karışmayacağına söz ver.”

“Karışmayacağım.”

“Yüzünle ilgili de bir şeyler yap.”

“Yüzüm mü?”

“Yüzün, aklındaki tüm düşünceleri elli altı frekansında canlı yayın yapıyor. Başın belaya girebilir.” Sonra biraz daha sessizce, “Ve yüzün inanılmaz dikkat dağıtıyor,” diye ekledi.

Umut verici.

Gleason's, bir asırdan daha uzun süredir var olan bir sihirbazlık dükkânı. Mirror Lake’te önceden hazırlanmış numaralar ve yeni ürünler satan üç mağaza var ama Gleason’s ciddi sihirbazların gittiği bir yer. Mağazanın önü -çocuklar için sihir setleri, aniden parmağınızı kapam sakız paketleri ve tarot kartlarıyla- diğerlerine çok benziyor ancak zemindeki ve duvarlardaki koyu, parlak ahşap buraya daha klas bir hava veriyor. Bir de muhtemelen çalışanlar için olan, sallanan bir kapıdan geçilen bir arka odası var.

Gerçek malzemeler burada. Görünmez tel. Kart hileleri, bozuk para numaraları ve ayna gösterisi üzerine kitaplar. Dokunarak herhangi bir kartı bulmayı mümkün kılacak şekillerde değiştirilmiş kart desteleri. Gizli kapılara ve döner zeminlere dayalı, daha büyük illüzyonlar için malzemeler.

İncelemek için hafifçe eğilerek sihir numarası çekmecelerini inceledim. İçimde ilham belirdi. Bu, benim bir denetim noktası önünde ilk numaram olacaktı.

Beckett omzunun üzerinden bakarak, “Kendine de bunlardan yapmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Bunu, burada onunlayken yapmamalıydım. Beckett çok, çok çabuktu. 1800'lerin sonunda bir zamanlarda *De Kolta*,⁴ kumaş ve yay kullanarak Henry ve Matilda'nın da kullandığı, tetiğine basıldığında büyük çiçeklere dönüşen minik çiçekler içeren bir parça icat etmişti. Tahminime göre Henry ve sahne yardımcısı, kıyafetlerinin kollarından, bir külahın içine çiçekleri dolduruyor ve sonra onları serbest bırakıyorlardı.

İnternette hazır De Kolta çiçekleri satın alabilirsiniz ama Emma ve ben kendi çiçeklerimizi kendimiz yaparsak, jüriye bu oyunda olduğumuzu göstermiş olacaktık.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemediğim için Beckett hafifçe başını iki yana salladı. "Kusura bakma. Bana söylemek zorunda değilsin. Ben çiçek gösterisi yapmayacağım zaten, kimseye de bir şey söylemem."

"Teşekkürler," dedim, ona güvenebileceğimi umarak. Başkası da aynısını yaparsa, kendi çiçeklerimizi kendimiz hazırlamamız çok daha az etkili olurdu. "Ama bana göstermek istediğin şey bu değildir herhalde." Bardak ve top numaralarıyla ilgili bir kitap aldım ve fiyatına bakmak için arkasını çevirdim. "Bir kitaba otuz dolar biraz fazla olabilir ama fiyatı o kadar da abartılı değil."

O sırada Beckett, "Bu taraftan," dedi ve parlak, mor bir bezle örtülmüş arka duvara doğru yürüdü. Geri çekilince bir kapı çıktı ortaya. Ağzım açık kaldı. Gleason's'taki gizli odayı bildiğim için kendimi Mirror Lake'in yerlilerinden varsayıyordum ancak anlaşılan o ki burada gizlinin de gizlisi bir oda daha varmış.

"Nasıl olmuş da burayı hiç görmemişim?"

"Çünkü sen bir kızsın. Hatta daha da kötüsü, bir Montgomery kızsın."

"Off."

"Hadi," dedi elimden tutup. Soran gözlerle Beckett'a baktım. "Bu bir kılıf. Ayak uydur."

⁴ Buatier De Kolta (18 Kasım 1845-7 Ekim 1903), Avrupa ve Amerika'da gösteriler düzenlemiş, Fransız sihirbaz. -ed.n.

“Madem ısrar ediyorsun, peki.” Başımı omzuna yaslayıp ona baktım. Gözlerini devirdi ama beni öne doğru çektiği sırada elimi daha sıkı tuttu.

Beni karanlık bir koridordan arkadaki küçük bir odaya götürdü. Bir masanın etrafında, yaşlı, beyaz adamlar kâğıt oynuyordu. Beş kişiydiler. İki tanesini büyükannemin partilerinden tanıyorum. Dükkânın sahibi Louis Gleason ve yıllarca “Atlantic City” gösterisini yapan Marty Kessler. Üçüncüsü, sima olarak tanıdığım biriydi. Dördüncüsünü tanımıyordum ama o da diğerleriyle uyumlu biriydi. Beşincisi ise tamamen yabancı, dışarıdan biri.

Diğerleriyle aynı yaşlardaydı ama bazı yönlerden farklı görünüyordu. Soluk renkli, boydan düğmeli bir gömlek yerine, parlak renkli, ipeksi bir polo gömlek vardı üzerinde, kızarık tenliydi ve oldukça gürültücüydü. Daha da önemlisi, beni ve Beckett’ı diğerleri gibi incelemiyordu. Baştan aşağı süzerek tahminlerde bulunmak, Mirror Lake’te bir yaşam biçimidir.

“Beckett,” dedi Marty. “Yanında kız var.”

“O bir kız değil, seni aptal. O, Lia. Matilda’nın torunu,” dedi Louis. Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. Beckett’a, “Büyükbabana kalp krizi geçirtceksin,” deyip bana döndü ve “Matilda neredelerde? İyi mi?” diye sordu.

“Öyle olduğunu umuyoruz.”

Louis’nin gözleri bir anlığına uzaklara baktı. “Pembe saç güzeldi ama umarım ki bu seferki daha iyi bir şeydir.”

Masadaki yabancı, koltuğunu geriye itip bana baktı. “Asansör kart numarası yapmadan buraya girilmeyeceğini sanıyordum. Yoksa kızlar için giriş koşulları farklı mı?”

Odadaki herkes ona döndü. Masadaki adamların yüzleri ifadesizdi ama bu adam bir şey bilseydi, buradan kalkıp giderdi. Hemen. Beckett’a baktım.

Omuz silkti. “Benim numaramı geçen hafta gördü.”

Adam hafifçe güldü. “Evet, limonlu olan. Belki bu sefer birkaç yılını büyülersin, ha?”

Bence bu adamdan nefret edebilirdim. “Hadi bakalım, Lia,” dedi Louis.

Cebimden kartlarımı çıkarıp Louis’in önüne serdim. Ama o, kartlardan birini seçmeden, Beckett önüne dikilip kartlardan birine uzandı. Böylece onunla karşı karşıya kaldığımda hissettiğim küçük sıcaklık dalgasının keyfini çıkardım.

Kart öpücüğünü beklediğini, gözlerinden anlayabiliyordum. Ama Chase’e yaptığım gibi kartı dudaklarına bastırmadım. Ne yapacağını göstermek için arkasını öptüğüm kartı, uzatıp ona verdim.

Beckett tek kaşını kaldırdı.

“Bu bir eğitim gezisi, unutma,” diye fısıldadım. Ama oyunun sonunda arka cebinden çıkardığı karttaki ruj izinin altında telefon numaram yazıyordu. Beckett bunu gördüğünde gülümsemesini pek gizleyemedi.

Tanımadığım yaşlı adam, “Etkisi güzeldi,” dedi.

“Ama başparmağını düşürdün,” dedi Louis. “Yan açılara karışıyor.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve bunu derken ciddiydim. Profesyoneller numaraları ile ilgili rötuşlar için Louis’e gelirler. Onun eleştirileri bir armağandır.

Aralarındaki yeni adam, “Benimkini görmek ister misin?” diye sordu büyük bir hevesle. Diğer adamların üstü kapalı alaylarından dolayı aslında istemiyordum ama yine de başımla onayladım. Gerçekten de korkunçtu. Beceriksizce, kartı iki kere buldu, yeniden ayarlama yapmak üzere bir kez durdu. Ayrıca hiç konuşmuyordu. Bu yüzden de vaktin tümü, onun kartları karmasını ve kesmesini izlemekle geçti.

“Güzel,” dedim, bitirdiğinde.

Adam, “Çalışmalara devam, tatlım,” dedi. “Başarılı olacaksın.” Bu adama neden katlandıklarını anlamamıştım.

“Biraz burada kalabilir miyiz?” diye sordu Beckett.

“Elbette ama sessizce,” dedi Louis.

Beckett, oturmam için iskambil masasının arkasındaki karton kutu yığınının doğru çekti beni. Adamlar yeniden poker oynamaya koyuldular. Birkaç dakika sonra fark ettim ki yeni adam aslında bir hedefti. İyi bir hedef. Hile barıydı ama adamcağızın hiçbir fikri yoktu bu konuda. Ayrıca bahislerinin büyüklüğüne bakılırsa çok da zengin olmalıydı.

Diğer dördü birlikte çalışıyordu. Az ya da orta düzeydeki bahislere giriyorlar, avuç içlerine kart saklıyor ve oyunu kontrol etmek için kartları yanlış karıyorlardı. Yeni adam, akşamı kötü geçen tek kişinin kendisi olmadığını sanıyordu, oysa eminim ki diğerleri kazancı bölüşmenin planlarını çoktan yapmışlardı.

Beckett yerinde duramıyordu. Bu, sihirbazların içinde büyümüş biri için alışılmadık bir durumdur. Bizlere küçük yaşlardan itibaren bedenlerimizi kontrol etmemiz öğretilir ama Beckett birkaç dakika bir pozisyonunu değiştiriyor, elini bacağına dayayıp şeklini ve parmaklarının duruşunu değiştiriyordu. Ancak üçüncü elden sonra, yaptığı hareketlerin yeni bahislerle örtüştüğünü fark ettim.

Beckett Blackwell, iskambil dolandırıcılığına ortak oluyordu.

Şaşkınlık içinde Beckett'a döndüm. Bana bakıp ciddi bir ifadeyle çabucak başını salladı.

“Ama...” dedim.

Resmen hırslayarak, “Hayır. Şimdi değil,” dedi. “Louis amca, biz çıkıyoruz.”

“Bence de iyi fikir,” dedi adam. “Henry’nin seni Lia’yla görmesini istemezsin.”

Hedefteki adam, “Henry Blackwell mi?” diye sordu. “O, buraya mı geliyor? Onunla tanışabilir miyim?”

Louis köpek balığı gibi gülerek, “Elbette,” dedi ve böylece Louis’in Henry’yi çağırmasının sebebinin adamı masada tutmak olduğunu anladım. “Muhtemelen bir saate burada olur.”

O anda en çok kime sinirlendiğimi bilmiyordum. Sihirbazlığı böyle bir dolandırıcılık için kullanan dört adama mı? Bu kadar kötülüğe maruz kaldığı hâlde kayıtsızlığını koruyan yabancıya mı? Yoksa durdurmaya çalıştığını söylediği şeye aslında yardım eden Beckett’a mı?

O sırada Marty bana göz kırparak dikkatimi üzerine çekince, öfkem ona odaklandı.

“Desteye bakılırken üstteki değişikliği yapmaya devam et sen, böyle giderse bu adam bile numaranı yakalar,” dedim, sesimi alçaltmaya zahmet etmeden.

Marty’nin bakışları buz kesildi. “Bu kıza dikkat etsen iyi olur, Beckett. Sonuçta o kesinlikle bir Montgomery. Oldukça güzel ama sinirlenince tırnaklarını çıkarmadan edemez.”

Buna cevap verme fırsatı bulamadan, Beckett beni koridora doğru çekti. Kaldırıma vardığımızda elimi bıraktı.

“Sen ne yapıyordun orada öyle?” diye sordum. “Turistleri soymalarına karşı olduğunu sanıyordum.”

“Louis bana işaret vermeyi öğrettiğinde yedi yaşındaydım. Orada olduğumda yardım etmemi bekliyor. İhtiyacı da yok gerçi.”

“Sen de tüm bunların bir parçası mısın?” Beckett’in böyle biri olduğunu düşünmezdim. Biraz hüsrana uğramıştım. Belki de herkes haklıdır ve benim Blackwell gençlerinden uzak durmam gerekiyordur.

“Ailem hep öyleydi. Helen’in başına gelenleri görene dek bu işte bir sorun olduğunu fark etmemiştim. Geçen yazdan beri bu tür şeylerin Mirror Lake’te ne boyutta olduğunu anlamaya çalışıyorum. Her yerde durum bu.”

Gerçekten rahatsız görünüyordu ama neden hiçbir şey yapmamıştı? Her şeyi hemen Peter’a bildirmeye hazırdım. Bu, ettiğimiz yemine kesinlikle aykırıydı. Ama Beckett bunu sır olarak saklamaya çalışıyor olsaydı, beni buraya getirmezdi. Neler olduğunu anlamam gerekiyordu.

Biraz keyif zamanı. “Hadi,” dedim kolunu tutarak. “Sana bir külâh dondurma ısmarlayayım.”

“Lia,” dedi ve elimi kolundan çekti. “Bu konuyu kapatmıştık.”

“Rahat ol. Benimle bir top dondurulmuş muhallebi yemek seni erkek arkadaşım yapmaz.”

Herhalde.

Yani... İkinci veya üçüncü kez dondurma yemek, evrensel bir yasa olmasa da bir işarettir.

Duke's adlı dondurmacıya giden ana caddenin üç blok ötesinden yürüdük. Wisconsin'de yaşamının en iyi yanı dondurulmuş muhallebi. Tadı, Ben&Jerry's dondurmalarını andırıyordu ve dondurulmuş muhallebinin tüm ülkede neden satılmadığını hiç anlayamamışımdır.

Beckett, çikolatalı aldı. Ben günün lezzetinden -karamelli kurabiye- istedim. Arka taraftaki piknik masasına oturduk.

Bir iki dakika -bu dondurma saygıyı hak ettiği için- sessizce yedikten sonra, "O adamın ne kadar parasını alacaklar?" diye sordum.

"Geçen hafta bin dolar aldılar. Senin söylediğin şeyi anlamadıysa muhtemelen bu gece beş bin dolar olur. Belki bir dahaki sefere de bunun iki katı. Louis, kurbanlarını oldukça dikkatli seçer."

Piaget saat, *Burberry* ayakkabılar, manikürlü tırnaklar... "Bunca paranın altından kalkacak gücü var mı?"

Beckett omuz silkerek o masadaki kimsenin bunu umursamadığını belli etti. "Peki, büyükbaban da bu işin içinde mi?"

"Hemen hemen. Yani, oyuna dâhil olmuyor ama onları durdurmak için bir şey de yapmıyor. Düzenin bir parçası olduğunu söylüyor." Beckett bir an beni inceledi. "Peter da aynı şekilde."

Buna inanmak istemediğimden, "Hayır," dedim. Büyükannem, Peter Yoon'un sektördeki en dürüst menajer olduğunu söylediler.

"Mirror Lake'te, sihirbazların sırlarını korumak her şeyden önce gelir. Her zaman."

Bunun mantıklı olduğunu kabul etmeliydim. Sihirbazlar, sırları konusunda fanatiktir. Hilelerin yapılışıyla ilgili bilgileri internette bulmak bile şaşırtıcı derecede zordur. Kütüphanelerdeki ve sıradan kitapçılardaki sihirbazlık kitapları yalnızca en basit rutinleri açıklar.

Burada, Mirror Lake'te, bir zamanlar yarı ünlü bir sihirbaz kendi gösterisindeki hileler üzerine bir kitap yayımlamıştı ve cemiyet, tüm kopyaların izini sürüp hepsini yok etti. Bir tane kopya hariç, onu da kendi kütüphanelerinde tutuyorlar. Şimdi o kitabı okuyabildiğimi hatırlayınca, içimde küçük bir heyecan balonu yükseliyor.

Bu gizlilik, kısmen, sihirbazların hilelerini korumalarının ne-redeyse imkânsız olmasından kaynaklanır. Patent başvurusunda bulunduğunuzda, ülkedeki her bir sihirbazın tasarımınıza eriş-mesine izin verirsiniz. Sırlar, sakınma sayesinde ve Amerikan Hokkabazlar Derneği gibi, kuralları çiğneyen üyelere hem sosyal hem de finansal cezalar uygulayan kuruluşlar tarafından saklanır.

Cemiyet, tüm sihirbazların sırlarının saklanması ne olursa olsun hak ettiğini kabul eden bu Yüksek Üyeler -birbirlerinin sır-larını saklamak için yemin etmiş bir avuç yaşlı adam- tarafından yönetiliyorsa eğer, onların *birbirlerinin* davranışlarını nasıl haklı çıkarabileceklerini görmek kolaydır.

Büyükannem ne kadar ünlü olursa olsun hem bir kadın hem de bir asistan olduğu için asla bu kulübün bir parçası olamazdı. Bu da neden bu geceye kadar hiçbir şey bilmediğimi açıklıyordu.

“Hadi,” dedi Beckett, ayağa kalkıp. “Uğrayacağımız iki yer daha var.”

Onu göl kıyısındaki parka kadar takip ederken, tam olarak anlamadığım bir şeyin suç ortağı olduğumu hissediyordum. Mirror Lake’i ve sihri daima sevmişimdir ve beni bu dünyayla tanış-tıran insanların bu dünyaya zarar vermesi hoşuma gitmiyordu.

Tüm kasaba artık daha az dostane görünüyordu gözüme. Mor ışıklı el falı salonu, barın önünde kollarını kavuşturmuş uzun smokinli adam ve hatta meşale tutan hokkabaz bile biraz uğursuz geliyordu bana.

Caddenin karşısındaki parkta, kıyı evinin yanındaki satranç masalarının çoğu boştu. Ama son masada, koyu renkli sakalı ve dar bir tişörtü olan orta yaşlı bir adamın etrafında bir kalabalık toplanmıştı.

Adam, bizim yaklaştığımız sırada dinleyicilerine, “Kıza dik-kat edin,” dedi. Dünyadaki en yaygın sihir numaralarından biri olan üç kart oyunuydu bu. Şikago ve New York ziyaretlerimizde sokak köşelerinde bu oyunu görmüştüm ama Mirror Lake’te de yapıldığını bilmiyordum.

Beckett ve ben kalabalığa yaklaşıp biraz geride durduk. Masadaki adam, Beckett'a tanıdık ama hızlı bir bakış attı. Genelde Mirror Lake'te kendimi onlardan biri olarak hissederim ama Beckett'ın yanında turist gibi kaldım.

Beş kişi bir masanın etrafında toplanmıştı. Ucuz kot pantolonlu, beyaz tenli iki genç kadın, davet kıyafetlerine bürünmüş yaşlı bir çift ve Wisconsin Üniversitesi tişörtü giymiş kızıl saçlı bir öğrenci.

Yaşlı adam karısını dürtüp, "Bulduym," diye fısıldadı.

Oyunu yapan adam, "Kız nerede?" diye karşılık verdi. Yaşlı adam ortadaki kartı gösterince, oyuncu adam kartı çevirdi ve yaşlı adamın kızı bulunduğu ortaya çıktı. "Gözleriniz iyi. Paranızı ikiye katlamak ister misiniz?"

"Hayır. Akşam yemeği rezervasyonumuz var." Çift, kazandıkları parayla uzaklaştılar.

Adam, iki kadına, "Siz ne dersiniz?" diye sordu. Kadınlar, yoğun ve sessiz bir konuşma yaparcasına birbirlerine baktılar. Sanki bir çaresizlik geçiyordu üzerlerinden ve onları uyarmaya çalışarak başımı iki yana salladım.

"Lia," diye fısıldadı Beckett. Doğru. Müdahale yok. Yüz ifademe hâkim oldum. Kadınlardan biri küçük, plastik cüzdanını açıp bir yirmilik verdi.

Adam kartları tekrar hareket ettirirken, bir yandan da kadının gözlerini kız kartından ayırmaya çalışıyordu. Adam, kızı ilk gösterdiğinde ben gördüm ama kadın gözden kaçırdığı için ikinci kez gösterdi. Beckett, her ne kadar yüz ifadem konusunda beni uyarmış olsa da adamın kartı ikinci gösterişinin bu kadar bariz oluşu karşısında yüzünü buruşturmadan edemedi. Şaşırtıcı değildir ki genç kadın doğru tahminde bulundu.

"Tekrar etmek ister misin? Biraz da gerçek para kazanmak?" Adam, sanki umurunda değilmiş gibi iki yirmiliği uzattı. Diğer kadın ellerini çırpıp parmak uçlarında zıpladı.

"Katie! Evet!" Bunun üzerine kadın iki yirmilik daha koydu.

Kartlar bu sefer baş döndürücü bir düzende uçtu. Adamın kızı ne yaptığını göremedim bile, Katie de göremedi.

Bu sefer yanlış tahmin.

Adam hafifçe omuz silkerek yirmilikleri cebine koydu ve üniversite öğrencisi çocuk, “Hep kazanacak değilsiniz ya, öyle değil mi?” dedi. Katie başıyla onayladı ama sersemlemişti.

Gleason’staki poker oynayan adamdan çok daha az para kaybetmişti ama bu para onun için önemliydi. Sorunları olan insanların böyle şeylere kapılma olasılığı çok daha yüksektir. Çözümüne ulaşması imkânsız olan sorunlar için bile her türlü umuda bel bağlarlar.

Bu kadın da neyin içine düştüğünden habersizdi. Yaşlı çift bir hileydi. Oyunun kazanılabilir olduğuna birilerini ikna etmek için oradaydılar. Genç adam daha yumuşaktı. Görevi, bunun bir dolandırıcılık değil, talihsizlik olduğunun düşünülmesini sağlamaktı çünkü öyle bir durumda, kurbanların polise ihbar etme olasılığı çok daha düşüktür ve böylece aynı numarayı tekrar tekrar yapabilirler.

Adam, Katie’nin arkadaşına baktı. “Ya sen? Gördün, değil mi?” Pohpohlayarak, arkadaşının başarısız olduğu yerde başarılı olabileceğine ikna etmeye çalışıyordu onu.

“Bilemiyorum,” dedi.

Üniversite öğrencisi, “Ben yapacağım,” dedi. Her iki kadın da minnettar görünüyordu. Numarayı çözebilmek için bir şans daha istiyorlardı ama ben, öylece durup bunun olmasına izin veremezdim. Bu doğru değildi.

“Katie,” dedim. Kadın şaşkınlıkla bana döndü. Arkadaşının az önce adını söylediğini unutmuştu bile. *Gerçekten de bazı insanlar dışarıya denetimsiz salınmamalı.*

“Burcun ne?” diye sordum, en iyi amigo kız sesimle. “Koç burcu değilsin, değil mi?”

“Hayır,” dedi şaşkınlıkla. “Oğlak.”

“Ben de aynen öyle düşünmüştüm!” Bu, zihin okuyucuların klasik bir şekilde sohbete giriş şeklidir. İlk soruyu olumsuz biçimde sorarsınız çünkü her hâlükârda haklısınızdır. (Gerçi hemen doğruyu yakalarsanız mucizevi bir iş çıkarmış görünürsünüz.) İki durumda da size söyledikleri şeyi biliyormuş gibi davranırsınız. Daha sonrasında akıllarında kalan şey de zaten bu olur.

“Daha önce falıma baktırmıştım. Koç burçlarına dikkat etmem gerekiyordu.” Kart oyunu yapan adama anlamlı bir bakış attım. “Ama falıma bakan kişi, bir oğlak burcuna yardım edersem ödüllendirileceğimi söyledi.” Biz ve onlar. Hepimiz, kendime benzettiğimiz insanlara güvenmeye meyilliyiz. Benim için de yaş ve cinsiyetin yanı sıra bir de burcum vardı ortak özellik olarak. “O paraya ihtiyacın vardı, değil mi?”

Basıyla onayladı. “Eve dönüş için otobüs bilet param. Ne düşündüm acaba, bilmiyorum.”

Adam öylesine sert bir bakışla bana döndü ki çareyi uzaklaşmakta buldum. Beckett elini sırtıma koydu ama elini hissetmek beni rahatlatmadı. Bu, bir uyarı dokunuşuydu.

Masadan ayrıldım. Katie ve arkadaşı peşimden geldi. Tekrar söğüşleneceğini sanmıyordum ama ona para vermeden önce güvende olmak için oradan uzaklaşmalarını istedim.

Eline iki tane yirmilik koyduğum anda gözyaşlarına boğuldu.

“Özel bir yeteneğin var senin,” dedi. “Sence de öyle değil mi, Allie? Spiritüel dünyaya çok açık.”

Elini tuttum. “Evet ve güçlü bir şekilde, yarın evine dönmen gerektiğini hissediyorum. Geri dönmemen gerektiğini de.”

Basıyla onayladı. “Sen bir meleksin. Teşekkür ederim.”

Parkın öte tarafındaki Beckett benimle hemfikir değilmiş gibi görünüyordu. Kollarını kavuşturmuş, bir ağaca yaslanmıştı ve iskambil destesindeki öfkeli bir vale gibi dik dik bakıyordu. Göz göze geldiğimizde parmağını büktü. Buyurgan biçimde. Onun bu buyurganlığından rahatsız olmalıydım ama daha az mantıklı olan tarafım bundan hoşlanmıştı.

Yine de bu, onun yanına gitmem için yeterli değildi.

Ona sırtımı döndüm. Ama arkamda ayak seslerini duyduğumda gülümsemeden edemedim.

Bana yetiştğinde, “Lia Montgomery,” dedi.

“Amelia Elizabeth Sawyer,” diye düzelttim.

“Ne?” dedi.

“Eğer bolca boş konuşacaksan, gerçek adımlı kullanman gerek. Aksi takdirde seni ciddiye almayabilirim.”

Beni yakınlardaki bir atari salonuna doğru çekti. “Senin ciddiye aldığın herhangi bir şey var mı?”

Beckett’ı doğru düzgün tanımadığım için aslında sözleri canımı yakmamalıydı ama tam da annem gibi konuşuyordu. *Sanırım ciddiyetsiz olduğuma karar verilmesi* için iki gün yeterli bir zaman. Yine de duygusal harareti biraz olsun düşürmek istediğimden, “Çikolata, el çabukluğu ve doğrusal olmayan denklemler. Bence, doğrusal denklemler dünyaya yanlış bir basitlik duygusu empoze ediyor.”

Etrafımızda, video oyunlarının önünde toplanmış ergen grupları vardı. Daha genç olanlar *skee-ball* oyunu oynarken, yaşça biraz daha büyük bir grup arkadaki bilyardo masalarını doldurmuştu. Beckett’ı çocuk oyunları ile dolu köşeye doğru çektim çünkü gecenin bu saatinde bu bölüm çoğunlukla boş oluyordu. Böylece, bağırmanıza gerek kalmadan birbirimizi duyabilirdik.

Durup ona baktım. “Bunun bir gerçeği bulma görevi olduğu konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun? Müşterileri korkutmak, işin dışında kalmak olmuyor,” dedi.

“O kadınlar eve gitmeleri için gereken parayı kaybettiler. Şayet diğer kadın da çantasını açacak olsaydı, muhtemelen yiyecek paralarını da kaybedeceklerdi.”

“Bunun üzerine birini çağırabilirlerdi! Sence şu anda o masada neler oluyor? Bütün gece orada durup herkese yirmi dolar dağıtmayı mı planlıyorsun? Ya yarın ve ondan sonraki gün? Elindeki iki bin doları hızla yakarsın böyle böyle.”

“Senin planın ne, öyleyse?” Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. “Öylece oturup kızgın kızgın etrafı izlemek mi? Helen’la yaşadıkların geçen yazdı, poker oyununda dönen dolabı da çocukluğundan beri biliyorsun. Beni bağışla ama ben biraz daha hızlı çalışmayı tercih ederim.”

“Sen de bir şeyi hissettiğim an ile harekete geçtiğim an arasında otuz saniye geçmesini beklediğim için beni bağışla.”

“O da pek karmaşık gelmiyor. Düşünecek ne var?”

Beckett elini saçına götürdü. “Ben bunların içinde büyüdüm. Bunun yanlışlığını görmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Beni büyüten insanlara karşı durmanın? Az çok bu konuda yapılacak mantıklı bir şey bulmaya çalışmanın?”

Beckett’ın, Elliot’ı tiyatrodan uzak tutmak istediğine inanıyordum. Ama Louis’in poker hilesini ve üç kart oyunundaki dolandırıcılığı bitirmeye istekli olduğuna ikna olmamıştım. Bunları uzun süredir bildiği hâlde hiçbir şey yapmadan öylece durmuştu bunca zaman.

“Öyleyse bu kadar dikkatle düşünülmüş planın nedir?”

“Mirror Lake’te kuralları cemiyet koyar. İşlere nasıl müdahil olacağımı bulmaya çalışıyorum, böylece onları sihirbazlığın nasıl kullanılacağına dair bazı sınırlar koymaya yönlendirebilirim. İlk gerçek umudum bu yarışma. Tiyatronun sahibi olursam, Elliott’ın gösterisini durdurabileceğim gibi, belki Yüksek Üyeler’den bazılarının beni dinlemesini de sağlayabilirim. Ama oy verecek üyelerin tümünü bir gece de düşmanımız hâline getirirsen, bunu gerçekleştiremem.”

“Üç kart oyununu yapan adam, Yüksek Üye mi?” diye sordum. Mantuken öyle olmalıydı çünkü kart numarası muhteşemdi.

“Evet,” dedi Beckett, sertçe, “poker oyuncuları da öyle.”

Aaa! Yüksek Üyeler’in sayısının ne kadar çok olduğunu bilmesem de yarışmada oy verecek çok sayıda insanı oldukça kısa bir sürede uzaklaştırmayı başarmıştım.

Onları kendimle beraber Beckett'tan da uzaklaştırmış olabileceğimden, "Üzgünüm," dedim.

Bir süre yüzümü izledikten sonra, "Seni eve bırakayım," dedi.

"Turumuzda üç durak olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama bu gece yeterince heyecan yaşadım, bu yüzden son oturumu atlayacağız. Medyum, kişi başı on dolar alıyor zaten ve genel olarak da iyi bir kadın." Kapıya doğru ilerlerken omzunun üzerinden geriye doğru, cümlelerini tamamladı: "Onun bir Lia Sawyer deneyimi yaşamayı tam olarak hak etmediğine karar verdim."

Sabah yatak odamdaki küçük masada oturmuş, ön değerlendirme performansımı planlıyordum. De Kolte çiçeklerinin yanı sıra Henry'nin açılıştaki kart numarasını yapmayı seçmiştim çünkü zaten iki numarayı da biliyordum. Bir sonraki numaram muhtemelen nesneleri veya seyircilere atılan kartları tahmin etmek olacaktı. Bunlar için bir ortağa ihtiyacım olacaktı ama Emma o zamana kadar dönecekti, zaten benim de işleyişi kavramam biraz zamanımı alacaktı. Gözden kaçırdığım bir şeyi görmesini umarak Emma'ya gösterinin linkini attım ve onu maceralarım konusunda bilgilendirdim.

Ardından yeniden incelemek üzere, büyükanneimin gönderdiği kartpostalı elime aldım. Gösterisinde eşekler veya palyaçoların olabileceğini düşünmüştüm önce. Ama bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Odamdaki küçük raftan, sihirbazlık tarihiyle ilgili bir başka kitabı aldım. Hayvanlarla ilgili numaralar için kitabın dizinini kontrol ettim ama eşeklerin bahsi bile geçmiyordu. Başa döndüm. Kitabın ilk sayfasında tuhaf bir şekilde, mürekkeple "Ivey Gregor" yazılıydı. Gregor, Büyükanne Matilda'nın kızlık soyadıydı. Ama annesinin adını hatırlayamıyordum, herhalde Ivey'di.

Peki, bu ne anlama geliyordu? Büyükanneimin demek ki Henry ile tanışmadan önce de sihirbazlık üzerine düşünceleri vardı. Belki de tüm ailesi öyleydi. Bu, düğününden önce de sahnede oluşunu açıklayabilirdi ama ben, ailesinin sihirbazlığı onaylamadığı izlenimi edinmiştim hep.

Ama... belki de ben aslında kendi hayatımı büyükanneimin kine yansıtıyordum?

Telefonum çalmaya başladı, Emma arıyordu. Ne zaman soru sorma faslını geçip cevapları bulmaya başlayacağımı merak ederek kitabı kapattım.

“Neden uyanıksın bu saatte?” dedim.

“Burada vakit öğleden sonrayı geçti.”

Doğru. Zaman dilimleri. “Pekâlâ, her şeyi anlatmaya hazır mısın?”

“Of,” dedi. “Bu çok utanç verici.”

O konuşurken, cemiyeğe doğru yürümeye koyulmak üzere çantamı aldım. “Erkek arkadaşım anneme âşık oldu. Utanç vericilik konusunda tüm ödülleri kazanacağımdan oldukça eminim.”

“Bilmiyorum. Her şey on altı yaşına bastıktan hemen sonra gerçekleşti.”

O yazı düşündüm. Büyükanneimin sokağının aşağısına benim yaşımda bir kız taşınmıştı ve Emma ile ben, aramızdaki iki yaş farkının her zamankinden daha önemli görüldüğü birkaç yıldan birini yaşıyorduk.

“Elliott liseden yeni mezun olmuştu. Muhteşem biriydi ve tüm o talihsiz âşıklar gibi biz de gizli gizli buluşuyorduk.”

“Ama... *Elliott*?” Bunu aşamıyordum bir türlü.

Emma’nın sesinde sinirli bir ton belirdi. “Felaket flört seçimleri yapan tek kişi sen değilsin.” Sanırım bu doğruduydu. Ama Emma kendisinininkini bir sır olarak saklarken, benim kötü seçimlerimi herkesin bilmesi haksızlıktı sanki.

“Başlangıçta gerçekten çok tatlıydı. Bana keşfedilmemiş bir elmas gibi olduğumu söylüyordu.” Tam Elliott’ın söyleyeceği

türden bir şey. Hatta muhtemelen bunu cebinden ucuz bir kristal çıkarırken söylemişti ama Emma'nın buna kandığına inanamıyordum. "Benden yaşça büyük bir gencin benimle ilgilenmesi gururumu okşadı. Ben senin gibi değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bilirsin işte... Işıltılı. Herkes için arzu nesnesi."

Söylediği şeyi reddedercesine başımı iki yana salladım, Emma beni görmese de. Tüm hayatımı Emma'ya saygı duyarak geçirmiştim ve onun bu güvensizliğini kaldıramıyordum. Sadece iki erkek arkadaşı olmuştu ama iki ilişkisi de oldukça uzun sürmüştü çünkü erkek arkadaşları ona tapıyordu. Bense ışıltılı olabilirim ama erkeklerin gözünde çekiciliğim geçicidir. Emma gizli bir mücevherse, ben daha ziyade *ahmak altını* gibiyim.

Emma devam etmeyince midemde bir bulantı yükseldi. Belki de hayal ettiğimden çok, çok daha kötü bir şeydi. "Ne oldu, Em?"

"O fotoğrafları çekmesine izin verdim," diye fısıldadı. "Bana kendimi çok güzel hissettirmesi dışında, beni nasıl ikna ettiğini bilmiyorum. Güvensizliklere oynama konusunda dâhi gibi bir şey."

"Ah, Emma."

"O zamanlar her şey eğlenceli gibiydi ama ben Whitefish Bay'e döndükten sonra o, fotoğrafları birkaç arkadaşıyla paylaştı. Ve gerçekten iğrenç e-postalar almaya başladım."

"Ve anneme anlatmadın, öyle mi?" *Ya da bana.*

"Hayır! Hayal etsene! Manşet haberi olurdu. Yüzyılın davası. Julie teyzeye söyledim. O da onlara ve ebeveynlerine tehditkâr e-postalar gönderdi, böylece olay kapandı."

"Elliott'a ne yaptı?"

"Sadece uzak durmasını söyledi. Elliott da öyle yaptı. Özür bile dilemedi gerçi. Üzgün suratlı bir mesaj bile atmadı."

Ben de öyle düşünmüştüm zaten. "Yani Elliott'ın ödemesi gereken bir bedel var, öyle mi?"

"Ah, Lia. Evet, lütfen."

İçeri girdiğimde, Theo, Sihirbazlar Cemiyeti Kütüphanesinde bir masada çalışıyordu. Emma'dan, onunla olan bağlantısı hakkında hâlâ bir cevap alamadığımı hatırladım. Ama bu başka zaman konuşulabilirdi. Şimdilik Elliott'a odaklanmam gerekiyordu.

Tiyatroyu kesinlikle ondan alacaktım. Hepsi bu da değil, başka bir şey daha olmalıydı. Sadece ona uyacak bir şey.

İntikam arzumu bilinçaltıma süpürüp, De Kolta çiçekleri üzerine bir kitap aramaya koyuldum. Kütüphanenin düzeni biraz garipti. Bazı kitaplar konularına göre, bazıları da yazar sihirbazların soyadına göre dizilmişti. Camekânlı kitaplıklarda bağışçıların verdiği rastgele koleksiyonlar vardı. Başlıkların hiçbiri bilgisayarla takip edilmiyordu.

Sonunda, çiçeklerin nasıl yapıldığını adım adım gösteren resimli bir ansiklopedi buldum. Süreç uğraştıcıydı ama öyle çok da zor değildi. Eve giderken ihtiyacım olanı alabiliyordum. Kitap, De Kolta'nın orijinal numarayı farklı renklerdeki düzinelerce çiçekle yaptığını söylüyordu. Ben kırmızı -romantik ve çekici- yapmaya karar verdim çünkü Henry ve Matilda'nın da böyle yapmasını isterdim. Karanlık ambiyans, gösterilerine bir drama unsuru eklemişti ancak aydınlığı seçseydiler, bir mucize yaşarlardı.

Sırada, nesneleri ve seyircilere atılan kartları tahmin etme vardı. Çiçek numarasının aksine, bunların ikisinin de tarihçesini bilmiyordum, dolayısıyla hangi kitabı arayacağımı bile bilmiyordum. Taşınır belleği, köşede duran eski bilgisayara taktım. Theo yanıma oturup, çiçekleri ve Henry'nin kart numaralarını hızla geçişimi izledi.

"Birbirimize yardım edebiliyor muyuz?" diye sordum.

Omuz silkti. “Tiyatro pek umurumda değil. Büyükbabam yarışmaya katılmamı istediği için, bir de yarışmaya hazırlanmak cankurtaranlıktan daha keyifli olduğu için katıldım. Tek isteğim ön değerlendirmeyi geçmek. Çünkü böylelikle tüm yaz yetecek kadar para kazanmış olacağım.”

Henry’nin seyircilerin arasında durduğu ve Matilda’nın insanların kucaklarındaki nesneleri tahmin ettiği numaraya geldiğinde, Theo, “Bunu dün bir düzine kez izledim. İpucu vermiyor. Her seferinde aynı şeyi söylüyor,” dedi.

Bunu ben de fark ettim. Bu numara genellikle ayrıntılı bir şekilde ezberlenmiş bir bilgi sistemi sayesinde yapılır. *Gösterme* demek, çanta anlamına gelirken, *hazır mı?* ise cüzdan demek olabilir. Ama Henry ve Matilda başka bir yöntem bulmuştu.

Arkamdan bir ses, “Belki bir el işareti?” deyince irkildim. Chase ve Beckett arkamızda duruyorlardı. Chase, “Gözündeki bant, karşı tarafı gösteren bantlardan olabilir,” diye devam etti.

Beckett, “Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Görüşü karartılmış olmalı. Henry de ellerini pek hareket ettirmiyor. Başa al, Lia.”

Omzumun üzerinden ona baktım çünkü bu evrenin efendisi tavırları bana sökmüyordu. “Bir sonraki numaraya geçmeye hazırız,” dedim.

“Peki.” Kollarını kavuşturup masaya yaslandı. Bir Beckett’a bir bana bakarken, sanki aramızdaki bir tenis maçını izliyor gibi görünen Chase, pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Numaraların nasıl yapıldığını bilmek, sihribazlığın sadece yarısıdır. Gerisi, bu bilgiyi uygulayış şeklinizdir. Bu yüzden bu numaranın hilesini birlikte çözmek muhtemelen daha iyi olacaktı. Bunu daha hızlı halledeceğimiz için eylemin kendisi üzerinde çalışmaya daha fazla vaktimiz kalacaktı. Beckett’ı yeneceğim yer zaten sahne olacaktı.

“Seyircilere deste dağıtılan gösteriyi, sesi kapatıp izlemeyi deneyelim,” dedim. “Matilda numaradan önce gözündeki bandı çıkarıyor. Muhtemelen görmesi gereken bir şeyler olduğu için.”

“Manutklı,” dedi Chase, diğer yanımdaki sandalyeyi çekti.

Her şeyi not almak için not defterini açtım ve sahneyi oynattım. Henry, beş kişiye destenin en üstünden birer kart çektikten sonra elinde siyah kart olan herkesi ayağa kalkmaya davet ediyordu. Kırmızı kartı olanlar yerlerinde kalıyordu. Henry bunu neden yapıyordu acaba? Büyükanнем desteyi ezberlese bile, seyircilerin elinde hangi kartların olduğunu bileceği anlamına gelmezdi bu. Yine de bir şekilde, beş kartın hepsini de insanlar ayağa kalktıktan hemen sonra söylüyordu. Başparmağımı ısıırıp bu sefer büyükanنemi izlemek için sahneyi yeniden oynattım.

Chase bir deste kâğıt çıkarıp el çabukluğu üzerinde çalışırcasına karmaya başladı. *Bu işte iyi. Benden daha iyi.* Sihirbazlar her zaman ellerinizin büyüklüğünün bir öneminin olmadığını söylerler, ne var ki açık olmak gerekirse bir kartın tamamen sığacağı büyüklükte bir avucunuz olduğunda işiniz daha kolaydır.

“Kesebilir misin şunu?” dedim çünkü odaklanamıyordum.

“Anjali teyze gibi konuşuyorsun. Masaya dönüyorum ben. Zaten bu tür bir numarada Beckett’a yardımcı olamam.” Merakla ona baktım. Chase, Elliott’la çalıştığı hâlde Beckett’a mı yardım ediyordu?

Theo, “Ben de bunda yokum,” dedi. “Çok karmaşık.”

Beckett’a bakıp kaşlarımı kaldırdım. Omuz silkip Chase’in kalktığı yere oturdu. Dört dakikalık sahneyi tekrar tekrar izleyip notlar aldık ikimiz de.

Kalemini hafifçe defterine vurarak, “İşaret vermesini beklemiyor,” dedi Beckett. “Renkleri öğrenir öğrenmez kartları söylüyor.”

Haklı. “Bir de sesi açık izleyelim.”

Bu sefer not defterimden takip ettim olanı. Anlayabildiğim kadarıyla, büyükanنem kartların isimlerini söylerken bir tek renk dizilişini biliyordu. Bunun üzerine, kartları isimlendirişini kafama dank etti. Daha önce fark etmediğime inanamadım.

“Nasıl yaptığını biliyorum.”

Beckett gözlerini benden ekrana, oradan da renk dizilişini not aldığım defterime çevirdi. Gözleri büyüdü. “De Bruijn dizisini kullanıyorlar.”

Sırrı açık etmiş oldum ama bunu, keşfi anlayan biriyle paylaşmaktan mutluluk duydum. Bu ipuçlarından bunu anlayacak başka birini daha tanıımıyordum. Anlamak için hem matematik hem de sihirbazlık bilmeniz gerekirdi. Büyükanнемin bu iş için doğduğumu söylemesinin nedeni de buydu. Emma bunu asla çözemezdi ama yanımdaki bu çocuk biraz daha uğraşsa çözebilirdi.

Oturduğum yerden hızla kalktım, Beckett da birkaç adım arkamdaydı. Matematik kitaplarının olduğu rafa doğru koştum. Matematik, sandığınızdan çok daha sık örtüşür sihirbazlıkla.

Chase diğer taraftan dolaştı. “Ben de oynamak istiyorum!”

Aradığım kitabı çıkarıp dizin bölümüne göz attım. Doğru sayfayı bulduğumda, “Denklemler mi? Matematik için mi koş-tun bu kadar?” dedi Chase. Derinden iğrenmiş gibiydi sesi.

“Sihri açıklayan matematiktir.”

Chase bir anlığına kitaba baktı. “Bana açıklamıyor pek.”

Chase masaya döndü ama Beckett bir adım daha yaklaş-p omzumun üzerinden baktı. Sabunu çam ağacı kokuluydu ve bu koku bende ona sırtımı dayama isteği uyandırıyor-du. Beckett kitabın bir tarafını tuttu, diğer kolunu da kitaplığın üstüne koyduğunda bana daha da yaklaştı. *Bu çocuk bir Blackwell. Bana kendimi güvende hissettirmemeli.*

Ama hissettiriyordu.

“Sayfayı çevir,” diye fısıldadı. Bu, kulağıma söylenen en romantik şey olmasa da *hiç romantik değildi* de diyemezdim.

Sayfayı çevirdim, diyagramı inceledik. De Bruijn dizisine göre bir iskambil destesi düzenlerseniz, herhangi beş kart dizisini renk dizilişine göre -kırmızı, siyah, siyah, kırmızı, kırmızı gibi- bilebi-lirsiniz, dolayısıyla her kartın hangi kart olduğunu da bilirsiniz çünkü kartlar tüm destede bu sırayla yalnızca bir kez gelir. Mese-la belirli bir dizinin önündeki kırmızı, daima karo üçlüsüdür -ya da her neyse- çünkü belirli renk dizilişini başlatan tek kart odur.

Bunu yapmayı öğrenmek delilikti. Öncelikle, elli iki kart için De Bruijn dizilerinin haritasını çıkarmak inanılmaz derecede uzun zaman alırdı. Sonra, hem kartların sırasını hem de destedeki her kart için benzersiz olan renk sırasını ezberlemeniz gerekirdi. Bu delilikti ama mümkündü.

Sihirbazlık bir dayanıklılık sporudur. Sıradan insanlar, sihirbazların onları kandırmak için ne kadar çok çabalamaya istekli olduklarına inanamazlar. Aslında annemi en çok rahatsız eden de buydu. Bu kadar çok çaba -fosil yakıtların ya da benzerlerinin yerini alacak bir şey bulmak için harcanabilecek çaba- gerektirmeseydi. Yoksa, sihirbazlığın “boş bir iş” olmasını sorun etmezdi.

Yalnızca bir yaz gösterecektim bu çabayı. Bu iki ayda rüzgâr enerjisinde devrim yaratacak değildim ya.

Beckett, “Sence ince deste mi kullanıyorlardı?” diye sordu.

Zekice. Üzerinde çalıştığınız kartların sayısını otuzlara indirdiğinizde, doğru dizileri bulmak ve ihtiyacınız olan her şeyi ezberlemek daha kolay olurdu. Büyükanne mi tanıdığım için onun bu kestirme yolu kullanmadığını biliyordum ama bu küçük avantajı kendime saklayabilirdim.

Beckett’a, “Olabilir,” dedim. “Daha kalın kartlar. Çoğu kişi aradaki farkı anlayamaz.”

“Gel,” deyip masaya döndü.

Cebinden destesini çıkarıp defterini açtı. Kartların yarısını elime aldım. Notlarına bakarak Matilda’nın gösteride söylediği üç diziye yeniden oluşturdum.

On beş kartımız hazır olduğunda, “İnce destenin yarısına geldik,” dedi Beckett.

Benim için öyle değildi. Ben bu kart serisini biliyordum. Uykumda bile sayabilirdim. Bu, büyükanne min bana bahar tatilinde perili ev hilesiyle ezberlettiği deste düzeniydi. *Bana sadece bir strateji öğretmiyormuş. Beni aynı zamanda bu numara için hazırlıyormuş.* Demek ki bunu yapmayı uzun zamandır planlıyordu. Başımı kaldırıncaya, Beckett’ın kartlar yerine, yüzünde küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim.

“Manipülatör bir Montgomery kızına bakan birine göre oldukça neşeli görünüyorsun.”

“Şu sonsuzlukla ilgili kitabı okudun, değil mi?”

“Evet,” dedim, sesimde biraz burukluk vardı.

“Özür dilerim, çok iğrençtim. Bazı süreçlerden geçiyorum.” Anladım. Güvenilir olmayan bu kadar çok yetişkinin yanında büyürseniz ve kuzeninizin ihanetiyle karşılaşsanız, elbette bazı yükleriniz olurdu. Ama ben de bundan bıktım artık. Amigo kızların lideri olduğum, tırnaklarımı boyadığım ve başkalarının sadece adını bildiği müzikleri sevdiğim için sadece bir tane beynin hücremin olduğunu sanan insanlardan. Matematik dersinde hakkımda konuşulmasından, matematik kamplarına gittiğimde doğru yerde olup olmadığının sorulmasından ve fizik sınavlarında başarılı olduğumda kopya çekip çekmediğime dair sorguya çekilmekten bıktım.

“Sorun yok,” dedim Beckett’a.

Beckett yanıma oturmak için masanın etrafından dolandı. “Var. Matematiğe ne zaman âşık olduğunu anlatsana.”

Bu, matematik severlerin oynadığı bir oyundur. En sevdiğimiz kitaptan bahsetme şeklimiz gibi. Beckett’ın bunu sorması hoşuma gitti.

“Babam ile satranç oynardım. Başka ortak ilgi alanımız yoktu. Sanırım hâlâ yok. Araba yolculuklarımızda, zihinden çözmek için satranç problemleri verirdi bana. Başlangıçta hoşuma gitmesinin sebebi, sonunda Emma’dan daha iyi olduğum bir şey bulmuş olmamdı. Ama çok geçmeden *puzzles* ve desen çizimleri, kendi namplarına ilgimi çeker oldular. Pürdikkat olmamı sağlayabilmelerine bayılıyordum.” İnsanların matematiği sıkıcı bulabilmelerine hiç anlam verememişimdir. Matematik, zihnimin sakinleştiği ve meydan okumalarda kendimi kaybettiğim bir alan olmuştur hep. “Ya sen?”

Beckett bana yan yan baktı. “Bir kız vardı.”

“Senin de bütün hikâyelerin aynı şekilde başlıyor.”

“Güzeldi, şıktı.” *Bir mola.* “Ve bakıcımdı.”

“Peki, bu kadın seni matematiğe nasıl çekti?”

“Ev ödevleriyle. Ödevlerini yapmam için problem başına bir çeyreklik ödüyordu bana.”

“Şimdi paragöz olan kim?”

“Bir keresinde, bir tasarımın her seferinde dört kare kadar genişlemesiyle ilgili bir problem vardı ve bir resimde neler olduğunu açıklamak için bir denklem yazılabileceği fikrine bayılmıştım. Onun öncesinde, sayıların saymaktan başka bir iş için kullanılabileceğini bilmiyordum.”

Beckett’in geçmişini hatırlayışını izlerken, küçük bir çocuk olduğu zamanlarda nasıl görüldüğü canlandı gözümde. Göğsüme bir şey sıkıştı. “Üniversitede ne yapmak istiyorsun?”

“Emin değilim. Sonbaharda Madison’da, STEM⁵ alanında kararsızlara yönelik bir programa başlayacağım aslında. Ya sen?”

“Bilmiyorum. Matematikte uzmanlaşıyorum herhalde.”

“Yani öğretmen mi olacaksın?”

“Ah, hayır. Öyle bir şey düşünmüyorum. Bir sürü kural ve monoton günler. Çok sıkılırım.”

“O zaman...”

Tiyatroyu düşünmeden edemedim. Blackwellleri yenmek, Elliott’ı cezalandırmak ve bir sihirbaz olarak neler yapabileceğimi göstermek için kazanmak istiyordum ama aynı zamanda *daha fazlası olabilir mi acaba* diye de meraklanmaya başlamıştım.

Önümdeki kartları işaret ederek, “Bunu yapmak istediğimi söylemek saçma olur mu?” dedim.

Yüzünü buruşturdu. “Gösteri yapmayı mı kastediyorsun? Geçimimi bu şekilde sağlamak?”

Sanırım cevap evetti. Sesindeki hüsrana içimdeki bir şeyleri söndürdü. Sihirle büyüdüğü için beni anlayabileceğini düşünmüştüm. Belki de büyüyünce ne olmak istediğimle ilgili soruları yanıtlamayı bırakmalı veya “kanseri tedavi etmek” gibi cevaplara yönelmeliyim. Bu, muhtemelen insanların hoşuna gidecektir.

⁵ *Ing.* STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematics): Fen, Teknoloji, Mühendislik, Matematik.

O sırada Peter kapıdan başını uzattı. “Lia. Beckett. Size yukarıda ihtiyacımız var. Hemen.”

Theo’ya gergin bir bakış atıp ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Aslında benimle bu tonda konuşan insanlara alışkın değilim. Memnuniyet dolu hiddet, ne kadar kötü olabilirse o kadar kötüdür.

Koridorda yürürken Beckett’a baktım. “Dün gece,” diye mırıldandı.

Ahh.

Üçüncü kata geldik. Burada ofise benzeyen bir dizi oda vardı. Sihirbazlığın bunca evrak işi gerektirdiğini bilmezdim. Toplantı salonunun önüne yürüdük. Peter, kapıyı açmadan önce bize döndü. “Benim tavsiyem, mümkün olduğunca az şey söylemenizdir.” Başımla onayladım. Beckett kaygısız görünüyordu.

İçeride büyük, oval bir masada Henry Blackwell ve Louis Gleason oturuyordu. Beckett oturmadan önce benim için bir sandalye çekti. Bu jestinden ne anlam çıkaracağımdan emin değildim.

Henry de Louis de öfkeli görünüyordu.

Peter ise daha ziyade endişeli. “Dün gece ne yaptığınızı açıklamak ister misiniz?”

Beckett kolunu sandalyemin arkasına uzatıp sıırttı. “Yaptığımızın bariz olduğunu düşünüyordum.”

Şaşkınlığımı bastırmaya çalıştım.

“Sen daha iyi bilirsin,” dedi Henry.

Louis, “Bu günlerde ‘çıkmaq’ dedikleri şey böyle oluyor herhalde,” dedi. “Poker oyunu izlemek ve oyunun keyfini çıkaranları taciz etmek.”

“Keyfini çıkaranları,” diye tekrarladım alayla.

Beckett omzumu sıktı, Peter başını iki yana salladı. Beckett, “Lia duygusaldı. Hemen götürdüm,” deyip işaret parmağıyla burnuma dokundu. “Öyle değil mi, minik kedicik?”

Pençelerimle gözlerini oyabilirdim.

Ramak kalmıştı.

Peter bana sert bir bakış attı. “Açık olmak gerekirse, cemiye-tin duruşu gereği, göl kıyısında, dükkânlarda ve özel davetlerde performans sergileyen sanatçıların tümü sihirbaz sayılırlar, do-layısıyla da yeminimizi etmiş olanların sadakatine hak kazanıp korunurlar.”

“Ama onlar bu sanata saygı duymuyorlardı, Peter amca. Oy-saki sanata saygı da yeminin bir parçası.”

Destek bulmak için Beckett’a baktım ama o, kollarını göğ-sünde kavuşturmuş, öylece oturuyordu. Bu konuda beni des-teklemediğine inanamıyordum. Tedbirli olmak ayrıdır, korkak olmak aynı. Ayrıca bilmiyormuş gibi yapmamız için de artık çok geçti.

“Lia,” dedi Peter, koltuğunda öne doğru eğilerek. “Sihir sana-tı can çekiyor. Gişe rekorları kıran filmlerle, video oyunları ile reality şovlarla rekabet ediyoruz. En son ne zaman sihirbazlıkla ilgili özel bir televizyon programı gördün?”

Omuz silktim.

“Sihirbazlık, Vegas’ta hâlâ popüler ama hepsi o kadar. Tiyatro, on yıl önce, haftanın yedi günü dolardı burada. Açık hava göste-rileri ve festivaller yapardık. Şimdi evimiz hafta sonları dolduğu için şanslı sayıyoruz kendimizi. Mirror Lake’teki insanlar hayat-larını sihir sanatına adanmış insanlar ve buna ellerinden gelen her şekilde tutunuyorlar.”

“Büyükanнем bundan nefret eder. Daima sihirbazlıktaki mucizenin ‘insanların kandırılacaklarını bile bile geldikleri hâlde kandırılmaları’ olduğunu söyler. Ama benim dün gece gördüğüm şey sihirbazlık değildi. Dolandırıcılıktı.”

“Lafına dikkat et, küçük kız,” dedi Henry. Sözlerinde beni endişelendiren kısık sesli bir öfke vardı. “Matilda sihirbazlıkla ilgili kuralları koyabilme hakkından uzun zaman önce vazgeçti.”

Peter elini Henry’nin koluna koydu. “İkiniz de bu yarışmaya devam etmek istiyorsanız, sokak meselelerinden uzak durmanızı bekliyoruz. Anlaşıldı mı?”

Beckett başıyla onayladı hemen.

Louis, Beckett'a bakarak, "Onu bir daha oyuna getirme," dedi.

"Çünkü o da sihirbazlık, değil mi?" Hem kızgındım hem de kırgın. Çünkü beni çocukluğumdan beri tanıyan Louis için "o" olmuştum.

"Orası benim elimde, tatlım."

Beckett da dâhil, bu adamlara bir dakika daha katlanamayacağım için masadan uzaklaştım.

Aşağı inerken planımı yapmaya koyulmuştum bile. Bu yazın sonunda o tiyatroyu elde edecek, Mirror Lake'teki tüm küçük hırsızlıklara bir son verecek ve Elliott'ı, ablama baktığına pişman edecektim, hele ki onun fotoğraflarını çekmesine.

Planımın detayları biraz bulanıktı ama bu toplantı sayesinde artık ana hatları oluşturmuştum. Amerikan Sihirbazlar Cemiyeti, dolandırıcıları korumayı kendine görev bilmişse, ben de kendi görevimi kendim yürütecektim.

Evde, eşyalarımı mutfak masasına yaydım, yemek düzenini hazırladım ve işe koyuldum. Birkaç saat içinde bir düzine kadar çiçeğim olmuştu. İlk yaptıklarım biraz eciş bücüştü ama gitgide iyiye gidiyordu.

Julie teyzem mutfağa girince, “Meşgulsün,” dedi.

“Yüzlerce yapacağım. Bu numarayı muhteşem kılan şey, miktar.”

“Kulağa iddialı geliyor. Ama tek numaran bu değil, değil mi?”

İç çekip, “Hayır,” dedim.

“Bir de annen, şu sınava hazırlık kursu anlaştımanıza uyduğundan emin olmam konusunda beni rahatsız edip duruyor. Ona uyduğunu söyleyebilirim, değil mi?”

“Elbette,” dedim. “Söyleyebilirsin.”

Julie teyze gözlerini kıstı. “Söyleyeceğim ama beni yalancı çıkarma.”

“Bugün başlayacağım, söz veriyorum.”

Görevlerimin biriktiğini hissedebiliyordum. Emma’nın intikamını alma ve Mirror Lake’i temizlemeye, şimdi bir de tersine mühendislik test soruları videoları izlemek de eklenmişti, üstelik büyükannem sayesinde avantajlı bir başlangıç yapacak olsam da -şimdiye dek- öğreneceğim en zor numara olan, seyirciye fırlatılan kartların tahmini numarasında ustalaşmam da gerekiyordu.

Onun sayesinde, her kartı bir insan olarak hayal etmiş, deste sırasını hatırlamak için de hepsini hayalî perili evime yerleştirmiştim. Basitleştirmek amacıyla sinekleri matematikçiler, maçaları aile üyeleri, karoları erkek müzik gruplarının solistleri, kupaları ise eski erkek arkadaşlarım -gelecekteki gizemli ruh eşim olarak düşündüğüm kupa papazı hariç- yaptım.

Ardından kart renklerini sayılara çevirmem ve her kişiye bir diziliş eklemem gerekiyordu. Yani Niall Horan “2-2-1-1-2” tişörtü giyiyordu. Bu, kırmızı-kırmızı-siyah-siyah-kırmızı dizilişini başlattığı anlamına geliyordu. Niall. Ethan. Pisagor. Annem. Nick Jonas. Başka bir deyişle, karo papazı, kupa ikilisi, sinek altısı, maça kızı, karo dörtlüsü.

Yalnızca elli bir diziliş kaldı.

Başımı masaya koydum.

“Başaracaksın,” dedi Julie teyze. O sırada kapının zili çalınca kapıyı açmaya gitti. “Lia, seni görmek isteyen bir Blackwell var kapıda.”

“Chase mi?” diye sordum, Chase olmadığını bildiğim hâlde.

Kapıda karışıklı bir mırıltıdan sonra, “Hayır,” dedi.

“O zaman ona ilgilenmediğimi söyle.”

“Üzgünüm, yeğenim bugün ziyaretçi kabul etmiyor,” deyip mutfığa döndü. “Hep bunu söylemek istemişimdir. Bir *Edith Wharton* romanında yaşıyor gibiyiz.”

Birkaç dakika sonra Beckett arkadan gelip mutfak kapısını çaldı.

“Bir uşağımız olsaydı, bu işi hallederdi,” dedim ayağa kalkarken.

Julie teyze banyoya gitmek üzere kalkarken, “Kararlı dur,” dedi.

Kapıyı açtım. “Seninle konuşmuyorum. Bana ‘kedicik’ dedin.”

Beckett’ın ağzı seğirdi. “Savunmamda birazcık olsun eğlenmek istemiştim.”

Kapıyı kapattım. Tekrar çaldı kapıyı. Tatmin edici bir süre boyunca beklettikten sonra kapıyı açtım.

“Özür dilerim.” Samimi görünüyordu.

“Bana kendimi gülünç hissettirdin.”

“Sadece biraz gülünç görünmeni istemiştim.” Kapıyı yeniden kapatmak üzere harekete geçtiğimde, ayağını pervaza koydu. “Güven bana. Bu yarışmada olmak istiyorsan, gülünç olmak tehlikeli olmaktan daha iyi bir seçenektir.”

“Ama tehlikeli olmak daha uygun.”

“Buna itirazım yok.” Ellerini sakinleştirici bir hareketle kaldırdı.

“Pekâlâ. İçeri gel ve bana Elliott hakkında bildiğin her şeyi anlat. Onu bitireceğim.”

Masaya oturduk. Beckett kırmızı çiçeklerimden birinin tetiğini çekince, çiçek elinde açıldı. “Etkileyici,” dediğinde, fazlasıyla gururlandım.

Julie teyze içeri girip, şoke olmuş bir bakış attı bana. “Onu içeri aldın demek?”

“Onu çığına çevirdim,” dedim kısık bir sesle.

Beckett, “Çığına dönmeme gerek yok,” diye ekledi. “Elliott’tan nefret etmek için senden daha fazla nedenim var.”

Julie teyze, “Bundan şüpheliyim,” dedi. “Ayrıca ellerini yeğenimden uzak tut.” Bana döndü. “Ona güvenme. Tanrı aşkına, ne derse desin kıyafetlerini çıkarma.”

Biraz panikleyen Beckett bana baktı. “Ne?”

“Ablam birkaç yıl önce Elliott’la birlikte olmuş.”

İç çekti. “Üzgünüm.”

“Senin ne suçun var ki,” dedim. “Sen o değilsin.”

“Hayır,” dedi şiddetle, “değilim.”

“Göreceğiz,” dedi Julie teyze. “Ben yan odadayım. Yakınıınızda.”

Oturma odasına girip agresifçe kapıyı çarptı.

“Sanırım teyzen benden hoşlanmadı,” dedi Beckett.

“Düşman saflarındasın, ne bekliyordun ki?”

“Dürüst olayım mı? Pembe ipekten duvarlar, Yunan tanrıçalarına adanmış sunaklar ve duvarlarda da yendiğiniz adamların ganimet olarak aldığınız kafaları.”

Güldüm. “Onların hepsi yukarıda. Bana Elliott’ın ne istediğini anlat.” Üçkâğıtçılar ancak insanların duygularıyla oynayabilirlerse başarılı olurlar. Üçkâğıtçılık yapan insanların zor hedefler olduğunu düşünürsünüz ama gerçek şudur ki pek çok üçkâğıtçı, dalaverelerini kurbanlarına yöneltir.

Sihirbazlık ve üçkâğıtçılık birbirine karıştırılır. İnsanların zayıflıklarını sömürmek isteyen biriyseniz, sihirbazlık kolayca yararlanabileceğiniz bir inanç türü çıkarır ortaya.

Mezuniyet panayırında el falı standı açtığımda, benden bilet alan arkadaşım Sera’ya her bir numaranın nasıl yapıldığını anlatmıştım ama gecenin sonunda eşyalarımızı toplarken, “Ama biraz olsun gerçeklik payı vardır, değil mi? Büyükannenden psişik güçler geçmiş olmalı,” demişti. İnsanlar inanmak ister.

Beckett, “Elliott ilgiyi seviyor,” dedi. “Şöhret istiyor. Aynı zamanda para da elbette. Ama o, ikisini de insanların ondan hoşlandığının kanıtı olarak görüyor. Helen’in annesinden aldığı onca para Elliott’ı mutlu etmişti etmesine ama asıl hoşuna giden, kadının dünyasındaki en önemli insan olmaktı. Elliott insanlara istediklerini vermekte iyidir.” Beckett masanın karşısından bana baktı. “Biraz senin gibi.”

“Bak,” dedim. “Bu sabah nedeniyle seni tamamen affetmiş değilim.”

“Bunu insanlara karşı kullandığını ima etmiyorum,” dedi ama söylediğine pek de inanıyor gibi değildi. “Ama üç gün içinde, farklı insanlar için farklı kimliklere büründüğünü gördüm. Üç kart oyunundaki o kızlar için intikam meleği, Chase için oyun arkadaşı. Benim içinse... pamuk şeker kılığındaki vahşi, zeki kız. Evet, doğru, seninle tanışalı uzun zaman olmadı ama gerçek Lia’nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Sinir bozucuydu. Kötü adamlarla iyi geçinen oydu.

“Sahici olmak demek, tek bir şey olmak gerektiği anlamına gelmez. Belki bazı insanlar için öyledir ama benim için öyle değil.

Aslına bakarsan, ruj sürmek karmaşık bir düşünce yapısına sahip olma becerime engel değil. İkisini aynı anda yapabilirim. Bir oda dolusu dinozora da dün akşam üç kart oyunundaki adama da istedikleri şeyi vermedim. Onlara istediklerini veren sendin.”

“Biliyorum,” dedi Beckett. “Zaten senin Elliott’tan farklı olduğunu düşünmeme neden olan da bu.”

Julie teyze geldiğinde, bu karşılaştırmadan rahatsız olmam gerekip gerekmediğini düşünüyordum hâlâ. “Neler planlıyorsun, Lia?”

“İntikam?”

“İyi bir fikir mi bu? Ön değerlendirmeye üç hafta kaldı ve Emma bir süre daha burada olmadığı için yardım edemeyecek.”

“Bunu yapmak zorundayım. Emma’nın kalbi sihirbazlıktan daha önemli. Elin adamının, kardeşine böyle davranmasına izin veremezsin. Kaç yıl geçerse geçsin, intikamda zaman aşımı yoktur.” Bunun başka ek faydaları da vardı. Elliott -kart numaralarında becerikli olsun olmasın- aramızda, performans sergileyen tek kişi olduğu için bu yarışmadaki en ciddi rakibimdi. Ayrıca Beckett’in tiyatroyu yok etmeye bu kadar kararlı olmasının başlıca nedeni de oydu. Elliott’ın hayatında biraz hasara yol açmak, kazanma şansına zeval getirmezdi.

Julie teyze, “Seninle aynı fikirde olduğumdan değil,” dedi, “ama aklında olsun diye söylüyorum, ben de karşı çıkmanın boşuna olduğunu düşünüyorum.”

“Gereğince not edildi,” dedim.

Julie teyze, akşam yemeği için fırına peynir çubukları ve birkaç mini kiş koydu. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama annemin sebzeli kahverengi pirinç pilavını özlemiştim. Üç gündür buradaydım ve yemeklerimizi pişirmiyor, ısıtıyorduk.

“Elliott’ın gösterisini izlemem gerek,” dedim. “Bu gece vardı, değil mi?”

Beckett, “Saat sekizde,” dedi.

Julie teyze, “Ben gitmem,” dedi. “O çocuğun kibirli suratını bir daha görmek istemiyorum.”

“Ben seni götürürüm,” dedi Beckett. “Onun kibirli suratına alışkınım ben.”

“Elliott’ın bana güvenmesine ihtiyacım var. Beni seninle görmesi, buna engel olur mu?”

Başını iki yana salladı. “Olsa olsa faydası olur. Senin dikkatini benden uzaklaştırıp kendine çekme fikrine bayılacaktır.” Bunu söylerken sesinde bir karanlık belirdi. *Acaba tüm şu Helen hikâyesi Beckett’in anlattığından daha karmaşık olabilir mi*, diye meraklandım.

Akşam yemeği için salata yapmaya koyuldum. Çünkü kütür kütür ve yeşil bir şeyler çekiyordu canım. Julie teyze tabağını doldurup çıkarken, “Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek. Doğru seçimler yap,” dedi.

“Daima”.

Bazen.

Her neyse, bu gecelik.

Artık ön değerlendirme ve Elliott planlarım yerine oturduğuna göre, dikkatimi Mirror Lake’in suç baronlarına çevirmeye hazırdım. Elliott gibi onlar da bir Montgomery kızıyla uğraştıklarına pişman olacaklardı.

“Nasıl oluyor da bu üç adam, cemiyeti yönetebiliyor?” diye sordum Beckett’a. “Thurston Carter başkandı sanırım.” Thurston Carter, Orta Batı’da⁶ birkaç yıl sahne aldıktan sonra 1969’da ulusal sahneden emekli olmuştu. Temelli Mirror Lake’e taşınınca, yazlık evini cemiyete vermiş ve gölün uzak bir ucunda daha büyük bir yer satın almıştı. O zamandan beri de başkandı.

“Bence Thurston, Peter’ı görevlendirdi, Peter onun da menajeriydi. Louis ve Henry, Yüksek Üye. Bu yüzden onlar da yardım ediyorlar.”

⁶ Orta Batı (*Ing. Midwest*), ABD’nin orta-kuzey bölgesinde bulunan eyaletler. -ed.n.

“Öyleyse, Elliott’ı hallettikten sonra onları ele alırsınız,” dedim. “Sihirbazların, bildikleri hileleri dolandırıcılık için kullanmalarına izin veremeyiz. Bu, insanları incittiği gibi sihirbazlığın adını kötüye çıkarıyor.”

Beckett gülümsedi.

“Ne?” dedim.

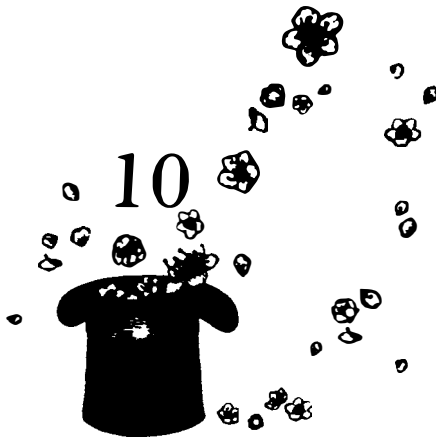
“Seni beyaz bir şapka ve bir şerif rozetiyle canlandırdım gözümde.” Beckett görüntüden keyif almış gibiydi ama ihtiyacım olan şey bu değildi. Elliott’a masumca ama ilgi çekici bir şey yapmak istiyordum. Bana hayal kırıklığı yaşatan mini kişilerle bitirmeye koyulan Beckett’ı mutfakta bırakıp üstümü değiştirmek üzere yukarı çıktım. Parlak turuncu bir yazlık elbise, canlı pembe bir süveter giydim. Atkuyruğuma takmak için de koca bir çiçek seçtim. Neon ışıklar gibi olmuştum. Elliott’ın kalabalıklar içinde bile beni fark etmemesi mümkün değildi. Beckett haklıydı, etkilenecek gibi görünmeye çalışmalıyım. *Hem sihirbazlıkla hem de üçkâğıtçılıkla ilgili olarak, en zayıf noktam, insanların yüz ifademi kolaylıkla okuyabilmeleri.*

Dışarı çıktığımda, Julie teyze kapımda bekliyordu. “Biraz fazla dikkat çekicisin.”

“Rahat ol. Bunlar iş kıyafeti.

“Dikkatli ol. Elliott korkunç bir insan ama yaptığı şeyde çok iyi.”

“Ben de öyleyim.”

Beckett bana bir bakış atıp yüzünü kapattı. “Ah, gözlerim! Retinalarımı yaktın.”

Beklediğim tepki bu değildi ama erkekleri eğitebileceğimize inanıyorum.

“Hayır, hayır,” dedim. “Senin repliğin, ‘Lia Sawyer, sen her zaman beklenmeye değersin,’ olmalı.”

Benim için tutmak üzere arka kapıyı açtı. “*Her zaman* diyecek kadar uzun zamandır tanımıyoruz birbirimizi.”

Yoldayken Beckett’a bilet bulmakta sorun yaşayıp yaşamayacağımızı sordum ama Beckett, Elliott’ın bir gün bir yetenek avcısı gelir de onu keşfeder diye her zaman birkaç koltuk ayırdığını söyledi.

Kısacası Elliot hevesliydi. Bu, işime yarayabilirdi.

Starlight, doğrudan şehir merkezinden geçen bir sokakta, gölden üç blok ötedeydi. Bir İtalyan restoranı ile beyaz tuğladan eski bir binanın altındaki fırının arasına sıkışmış, küçücük, yetmiş beş koltuklu bir tiyatro. Ön taraftaki kırmızı, kayan yazıda “Dünyaca Ünlü Sihirbaz Henry Blackwell” reklamı yer alıyordu. Altında biraz daha küçük harflerle “Ve Gizemlerin Prensi Elliott Blackwell” yazıyordu.

Altın kapıların bir tarafında Henry'nin, diğer tarafında Elliott'ın büyüleyici fotoğrafları vardı: Smokini içinde, bir devlet adamı edasıyla Henry; siyah tişörtü, kot pantolonu ve blazer ceketiyle *Rolling Stone* dergisinin kapağından fırlamış gibi görünen Elliott.

Beckett bilet gişesinde kısa bir konuşma yaptıktan sonra içeri girdik.

Büyükannemden dolayı buraya sadece amatör gösterileri izlemek için gelmiştim ve mekân üzerine pek düşünmemiştim ama şimdi kırmızı vinil koltukları ve soluk kadife perdeleriyle bu küçük tiyatro, -benim olabileceğini düşününce- çok daha çekici geliyordu. Parmaklarımı kolçakların pürüzsüz ahşabında gezdirirken tiyatronun, çocuklarını izlemeyi bekleyen ebeveynlerle veya beni görmek için bekleyen turistlerle dolu olduğunu hayal ettim.

Koltuklarımızın yeri iyiydi. İki koridordan birinde, hemen hemen ortalarda, hilelerin görülmesinde etkili olacak bir yerde. Bu koltuklar, Elliott'ın bir yetenek avcısı için ayırdığı koltuklardan daha mantıklı bir seçimdi. Büyük şehirlerdeki tiyatrolar, emekliye ayrılan veya başka işlere yönelen sihirbazların yerine yenisini arar bazen. Bu yüzden Elliott'ın imkânsız bir umut değildi. Mirror Lake, Şikago veya Milwaukee'den birilerinin gelebileceği bir yerdi.

Tiyatronun halısı ve duvar kaplamaları, yıpranmalar yüzünden kırmızı ve altın rengi tonlarının birbirine karışmış olmasından dolayı biraz kötü durumdaydı ama önümdeki ve arkamdaki aydınlatmalar son teknoloji ürünüydü. Aydınlatma, sihirbazlar için gösteriden daha önemlidir. Eşyaları bu şekilde yok ederiz.

Sahneye döndüğümde Beckett beni izliyordu. "Evet?" dedim.

"Yok bir şey," dedi, gözleri üzerimde gezinirken başını iki yana sallayarak.

Bu çocuğu çözemiyordum. Beni sarıp eve götürmek ister gibi bakıyordu ama koltukta benden uzaklaşarak diğer kola yaslanıyordu. Bu yüzden, her ne kadar tiyatrolar benim için kazara temas ederek yakınlaşma yerleri olsa da görünüşe göre şimdi böyle bir şey mümkün olmayacaktı.

Beckett'la durumumuz şey gibi geliyordu bana... yani daha fazla... daha önce kimseyle olmayan bir şey. Camden, kendisinin her düşüncesine bağlı kalacak bir kız istiyordu. Ethan kucağına oturtacağı bir amigo kız -amigo olsun yeter- arıyordu. Beckett -hâlâ biraz şüpheli olsa da- bana tamamen bir insan olarak yaklaşıyor gibiydi. Ama ne istediği konusunda kafam karıştı.

Saat 20.01'de ışıklar kapandı ve sahnede, kırmızı bir duman bulutunun ortasında Elliott belirdi.

Biraz fazla farkında olsa da inkâr edilemez derecede muhteşimdi. "Ben, Elliott Blackwell," diye başladı. "Sözlerime bir sorumluluk reddi beyanı ile başlayacağım: Sihirbazların soyundan geliyorum ancak özel güçlerim yok." Ellerini açtı ve avuçlarından çıkan küçük, mavi bir kuş, tiyatronun arkasına doğru uçtu. "Ama gecenin sonunda buna inanamayacaksınız."

İlk numarası çok eski bir numaraydı. Seyircilerden birine, elindeki desteden bir kart seçti. Elliott kartı yırttı ve tiyatronun ön tarafındaki küçük bir posta kutusundan imzalı, mühürlü ve üzerinde posta pulu olan bir zarf çıkardı. Adam zarfı açıp, tamamen sağlam hâlde, seçtiği kartı çıkardı. O sırada tiyatro o kadar sessizdi ki nefes sesleri duyulabiliyordu.

Seyirci, küçük posta kutusunda her biri küçük bir kod ile belirlenmiş elli iki adet zarf olduğunu bilseydi, çok daha az etkilenirdi.

Elliott, gösterisine, insanların koltuklarının altına, çantalarına ve hatta bir keresinde bir kadının karmaşık saçına zekice bantlanmış kartları bulduğu numaralarla devam etti.

Ardından gösterinin ruhlarla iletişim kısmına geçti. Seyircilerin doğum günlerini ve yıldönümlerini duyurarak başladı buna. (Bu numara, gösteriden önce lobide dolaşarak bilgi toplayan asistanlar sayesinde gerçekleştirilir.)

Elliott, karşımızdaki sıradaki seyircilere küçük kâğıtlar vererek bu gece yanlarında olmayan ama zihinlerinde net bir şekilde canlandırabildikleri bir kişinin adını yazmalarını istedi. Beckett koltuğunda kıpırdanıp başka tarafa baktı. Buradan başlıyor

olmalıydı. Böyle bir istek göz önüne alındığında, Helen'ın annesi nasıl olur da kaybettiği oğlundan başkasını düşünebilirdi ki?

Beckett'ın elini tutmak istesem de Elliott'ın aramızda olup bitenlere dair ne okuyacağı konusunda dikkatli olmam gerekiyordu. *Elliott'ın işi okumak, geçimini gerçekten de o şekilde sağlıyor.* Ben de Beckett'ın elini tutmak yerine koltuğumda biraz öne eğilip gözlerimi iyice açtım ve Elliott'ın verdiği kâğıtlara bir şeyler yazan insanları inceledim.

Genç -aşağı yukarı benim yaşlarımda- bir çift ve orta yaşlı üç kadın. Kendimi test etmek için bu kişilerden en iyi hangisinin okunabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Bacak bacak üstüne atarak koltuğunda geriye yaslanmış genç erkek surat asmış. Yani o olmaz. Muhtemelen kâğıda bir çizgi film karakterinin falan adını yazmıştı ve her şeyi alaya almaya niyetliydi.

Sondaki iki yaşlı kadının beden dili kapalıydı. Kollarını ve bacaklarını benzer şekilde çaprazlamışlardı, muhtemelen kardeştiler ve ikisi de oyuna katılmak istemiyordu.

Dolayısıyla da geriye orta yaşlı kadın ve genç kız kaldı. İkisi de biraz öne eğilmişti. Kolları, iki yanlarındaydı ve dizleri Elliott'a dönüktü. *Beden dilleri açık.* Ben olsam orta yaşlı kadını seçerdim ama Elliott için en iyi seçecek kızdı. Kızı seçtiğinde şaşırmadım.

Elliott arada seyircilerin arasına inerek sahnenin önünde dolanıyordu. Ama sonra orta perde açıldı, iki tane yeşil kadife koltuk ve ışık havuzunda yıkanan küçük siyah bir sehpa ortaya çıktı. Masada cam bir kâse vardı.

Elliott, kızın oturması için koltuğu çekti ve o oturduktan sonra kendi de diğer koltuğa yerleşti.

Centilmence.

“Şimdi,” dedi, “seninle daha önce tanışmadık. Doğru mu?”

“Hayır. Yani evet,” deyip kıkırdadı kız. “Yani tanışmadık.”

Kız heyecanlıydı. Elliott doğru seçim yapmıştı. Mesele sadece okuyabileceği birini seçmiş olması değildi, aynı zamanda seyircilerin tarafını tutabileceği veya kaybetmesini isteyebileceği birini seçmişti.

“Seyircilere adını söyler misin?” Kelime seçimi muhteşem çünkü zaten kızın adını bildiği izlenimi veriyor. Masada muhtemelen mikrofon vardı çünkü sesi kısık olsa da kolayca işitiliyordu.

“Maddie.”

“Peki, kurallara uydun mu, Maddie? Bu akşam yanında olmayan birinin adını yazdın, değil mi? Yoksa bu akşam yanında olan beyefendinin adını mı yazdın? Eminim, o da oldukça aklıdadır.”

Maddie kızarıp masaya baktı. “Kurallara uydum,” diye fısıldadı.

Vay be. Elliott bir dâhi. Bunun şans olduğunu söylemek isterdim ama değildi. Bu numaraya başlamadan çok önce, beden dillerinden bir şeyler okumuştı. Muhtemelen o sırayı Maddie nedeniyle seçmişti. Büyük bir gösteri olacaktı çünkü Maddie o kâğıda bir başka erkeğin adını yazmıştı. Bu her ne kadar tuhaf olsa da Elliott’ın bu gece bunu yapmasına sevinmiştim. Keder yayan bir kadın -Helen’in annesinde öyle yaptığına emindim- seçmiş olsaydı, burada hiçbir şey yapmadan öylece oturamazdım.

Elliott, Maddie’den kâğıdı almadan önce, birkaç kez katlamasını istedi. Sonra kâğıdı ortasından yırtıp minik parçalara ayırdı ve kâsenin içine serpiştirdikten sonra görünmeyen bir araçla ateşe verdi. Kâğıtta ismin yazılı olduğu orta kısım bozulmadan kalacak; kâsenin dibindeki bir miktar yanıcı madde sebebiyle doğal olmayan büyüklükteki alevler dikkatleri dağıtırken, Elliott kâğıdı kaldırmadan önce kısa bir bakış atacaktı. Böyle olacağını bilsem de ne zaman yaptığını anlayamadım.

Alevler söndüğünde, Elliott masanın üzerinden uzanıp kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve bileklerini okşadı. Kız görünür bir şekilde titriyordu.

Elliott’ın cemiyette yaptığı kart numarası, becerilerinin hakkını veren bir numara değilmiş.

“Düşündüğün kişi çok uzaklarda biri mi? Fiziksel veya duygusal olarak uzaktaki biri?”

Maddie, “Fiziksel olarak uzak, evet,” dedi.

“O... bir erkek, değil mi?”

Maddie başıyla onayladı. Birlikte geldiği çocuğa baktım, çocuk artık gülümsemedi. *Elliott’a on puan.*

“Bu çocuğun seninle çok gerçek bir bağı varmış.

“Evet.”

“Onunla... yaz kampında tanışmadın, değil mi?”

Kız başını iki yana salladı.

“Ama kamp gibi bir yerde.” Elliott bekledi. İnsanlar sessizliği sevmeyenler, bu yüzden doldurmak isterler.

“Değişim programı öğrencisiydim,” dedi Maddie. “Geçen yıl, İspanya’da.”

“Evet ve o şimdi çok uzaklarda, sen de iletişiminizin yeterli olup olmadığını merak ediyorsun. Ya da yeni biriyle devam etmen gerekip gerekmediğini?”

Küçük bir onay.

“Ruh eşinin adını biliyorum. Yüksek sesle söylememi mi istersin yoksa kulağına söylememi mi?”

Maddie birlikte geldiği erkek arkadaşına hızlı bir bakış atıp, “Kulağıma söyle,” dedi.

Elliott masanın diğer tarafına gelip kızın yanına çömeldi. Bu duruş, Elliott ismi fısıldarken kızın ağzının şokla açıldığı anı tüm seyircilerin muhteşem bir şekilde görmesini sağladı. Kızın gözlelerinden yaşlar döküldü. Elliott da cebinden çıkardığı bir mendili kıza vererek, bu gözyaşlarına dikkat çekti.

Maddie şaşkınlık içinde koltuğuna geri döndü ve yanındaki çocuğu görmezden geldi. Elliott iki kişiye daha benzer okumalar yaptıktan sonra, zihin gücüyle eşyaları havaya kaldırmak, kaşık-ları bükme ve sahnede insanların çizdiklerinin aynısını çizmek gibi daha hafif gösterilere geçti.

Burada yaptığı, maddi kazanç elde etmek için bir insanın kederinden faydalanmak kadar kötü olmasa da Maddie’nin yüzüne bakınca, Elliott’ın onun hayatını değiştirdiğini görmemek elde değildi. Ama bu, muhtemelen olumlu bir değişim değildi. Okyanusun ötesindeki o çocuğun, kaderi olduğunu düşünüyorsa,

burada nelerden vazgeçeceğini kim bilebilirdi ki? Kabul, yanındaki sırttan tip kayıp sayılmazdı ama bu, daha iyisini bulamayacağı anlamına gelmezdi. Karar her iki durumda da kızın kendisinde olmalıydı, güya önceden belirlenmiş olan bir şeye inanıp da bir karar almamalıydı.

Elliott'ın son numarasından -tiril tiril elbisesinden anladığım kadarıyla seyircilerin arasına yerleştirilmiş bir kadının havaya yükselmesi- sonra kopan alkışlar muazzamdı. Sahne karardığında, Elliott seyircilere teşekkür edip, bilet gişesinden bireysel randevu ayarlanabileceğini söyledi. Maddie'ye söylediklerini görüp etkilenen birkaç kişinin Elliott'tan yardım alabileceğine inandığını hayal edebiliyordum. Beckett'a bakıp, "Onu görmeye götürür müsün beni?" dedim.

"İstersen, tabii." Hoşnutsuzluğu gerçek mi yoksa gösteri icabı mıydı, emin olamadım. Ama gerçekçi oynuyordu. Elliott, belli etmemekle iyi iş çıkarmıştı ama başından beri bizim farkımızdaydı.

Lobinin bir köşesinde, yumuşak bir ışığın altında duruyordum. Elliott'ın iltifatları kabul etmesini ve kartpostallarını imzalamasını izlerken hayranlık duymaya çalıştım.

Kalabalık dağıldıktan sonra Elliott geldi.

Başını sallayıp, "Beckett," dedi, "bu ne sürpriz."

"Lia ısrar etti," dedi Beckett, elleri ceplerinde.

"Sen ne düşünüyorsun, peki?" diye sordu Elliott, bana dönüp.

"Muhteşemdi. Sadece numaralar değil, sahnedeki duruşunda. Seyirciyi işin içine katmada senin kadar iyisini görmedim." Biraz abarttım sanki ama Elliott buna takılmadı.

"Biz mentalistler, yaptıklarımıza 'numara' demeyi sevmeyiz. Bu, işimizi küçümsemek olur."

"Elbette. Kusura bakma." Yere baktım.

Koluma dokundu. Ben de biraz daha yaklaşarak onun gözlerine baktım. Sonra yeniden yere indirdim bakışlarımı. Canım istediğinde kızaramam ama o an kızardığıma yemin edebilirim. Beckett sinirli bir ses çıkardı. *Ne kadar da yardımsever.* Beckett'ın sinir olması, Elliott'ın hoşuna gidiyordu açıkça.

“Yarışmaya hazırlanırken yardım ister misin?” diye sordu. “Ben kazanmayı planlıyorum da. Utanmanı istemem.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Yarın üçe ne dersin? Beckett sana nerede yaşadığını söyler.”

Terreddüt ettim. Elliott’ın evinde tek başıma olmak istemiyordum. “Kafede olsa? Bence teyzem...” deyip sustum ve Elliott’ın teyzemin kim olduğunu hatırlamasını izledim.

“Muhtemelen en iyisi kafe,” diyerek onayladı. “Görüşmek üzere.”

“On yedi yaşında,” dedi Beckett, soğuk bir sesle.

“Rahat ol. Sadece sihir konuşacağız.” Elliott bana gülümsedi. “Her zaman bir korumam olsun istemişimdir.”

Ama tam Beckett benim için kapıyı açtığı anda, “Lia!” diye seslendi Elliott. Durdum. “Merak ettim de doğum günün ne zaman?”

Sesimi olabildiğince yumuşatarak, “Ekim,” dedim.

“Az kalmış.”

Kapı arkamızdan kapandığında, örümcek yuvası bulup dehşete düşmüş gibi zıplayarak Elliott’la karşılaşmamın etkisinden kurtulmaya çalıştım. Onu Emma ile düşünmek midemi bulandırıyordu.

Beckett başını iki yana salladı. “Pekâlâ, biraz mantıklı olmana sevindim.”

“Dondurmaya ihtiyacım var. Belki de soğuk bir meyveli içeceğe. Dondurulmuş muhallebi ve içecek de olur. Bir de şekerleme.”

“Kesinlikle haklısın,” dedi küçük bir kahkahayla. “Bir ödülü hak ettin.”

Beckett beni gölün kıyısındaki küçük bir kafeye götürdü. Daha önce bu kafeye hiç gitmemiştim. Yeni açılmış olmalıydı. Suyun kenarında bir iskele vardı. Beckett yiyecekleri almaya giderken beni orada bıraktı. Minnettardım. Elliott’ın önünde kendimi kontrol etmeye çalışmak beni çok yormuştu.

Beckett, benim için kremşanti kaplı buzlu kahve, kendisi için de sade kahve ve koca bir ıslak kek ile geri döndü.

“Teşekkürler,” dedim.

“Ciddiye aldığın için ben teşekkür ederim,” dedi. “Başka ciddiye alan olmadı.”

“Ya ailen?”

“Babam burada büyümüş olmaktan nefret ederdi. Henry Blackwell’in oğlu olmaktan da.” Emma’nın erkek versiyonuymuş gibi hayal ettim onu. Emma performans sanatçısıydı ama sahne dışında ilgi görmekten hiç hoşlanmazdı ve abartılı dramanın her çeşidi onu rahatsız ederdi. Annem de aynı şekilde. *Mirror Lake*’ten gitmek için sabırsızlanırdı. “*Burada zaman ve para harcayan herkes, gördüğü muameleyi hak ediyor*, diye düşünüyor. Bir gösteriye para ödemek ile bir seansa para ödemek arasında fark görmez. Yani Elliott’ın yaptığı şeyi sevmiyor ama diğerleri ile arasındaki farkı da görmüyor. Annemse meselenin dışında kalmaya çalışıyor. Zaten beyazların da çoğunlukla aklını kaçırdığını düşünüyor.”

“Haksız sayılmaz. Peki, sen neden bu kadar sık buradasın?”

“Chase. O burada büyüdü.”

Islak kekten bir ısırık aldım. Harikaydı ama kahve de çok tatlı olduğu için keki Beckett’a doğru ittim. Bir parça koparıp parmağındaki ıslaklığı yaladı. Tüm süreci, sanki bir sınavda sorulacaktı gibi dikkatle izliyordum.

“Yüzümde çikolata var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Ama senin yüzünde var.”

Silmek üzere elimi yüzüme götürdüm, Beckett başını iki yana salladı. “Öbür tarafta. Şurada.” Masanın üzerinden uzanıp başparmağını ağzımın kenarına sürttü.

Dokunuşunun yumuşaklığıyla tamamen büyülenmiş bir hâlde, elini yavaşça geri çekişini izledim. Bir an önce yeniden dokunsun istedim. Birkaç dakika sessiz kalıp bir şeylerin vaadinin aramızda akmasına izin verdik.

Sonra Beckett hafifçe başını salladı. “Pardon. Ne konuşuyorduk?”

En ufak bir fikrim yoktu. “Çikolata mıydı acaba?”

“Ondan önce. Sanırım Chase.”

Doğru. Chase. “Birbirinizle yakın mısınız?” Tekrar konuşmaya başlarsa belki kendimi toparlayabilirdim.

“Evet, öyleyiz. Elliott’ın kardeşi olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebilirsin. Babaları, onlar henüz küçükken gitmiş. Anneleri -Büyükbaba Henry’nin kızı- hiçbir zaman istikrarlı biri olmadı. Chase ortaokulda oldukça zor zamanlar geçirdi ve bizim yanımızda yaşamaya başladı ama yazları hep burada, büyükbabamın yanında geçiriyoruz.”

O mutlu, altın gibi çocuğun zor zamanlar geçirdiğini hayal etmeye çalıştım. Benim okulumdaki kızlar olsaydı, onu kaşık kaşık yerlerdi.

Beckett kuru bir sesle, “Hep şimdiki gibi değildi,” dedi. “Birkaç büyüme atağı geçirdi. Yanında Elliott yokken, öz güveni çok daha fazla oluyordu.”

“Yaşıt mısınız?”

“Bir yaş küçük benden. Seninle aynı yaşta.”

“Benim kaç yaşında olduğumu nereden biliyorsun? Elliott’a da on yedi yaşında olduğumu söyledin.” Sesindeki şiddetli koruyuculuğu hatırlamak, içimi ısıttı. Bana böyle bakan insanlara alışık değildim.

“İnternette araştırmadın mı beni?” diye sordu Beckett, gülümseyerek.

Başımı iki yana salladım. Aslında aklıma bile gelmemişti. Bilmem gereken tek şey onun bir Blackwell olması, diye düşünüyordum.

Beni süzüyor, doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. “Biraz tevazunun zararı olmaz,” dedim.

Güldü. “Yarışma için kontrol edersin diye düşünmüştüm. Benim yaptığım da buydu.”

“Öyleyse internette Theo’ya da bakmışsındır.”

Yalan söylemek üzere ağzını açsa da bir şey diyemedi.

“Hı-hı,” dedim.

Genel olarak suya bakarak geçirdiğimiz rahat bir sessizliğe gömüldük. Bense birkaç dakikada bir onu inceleyip ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. İlgilenmediğini söylemişti ama sanırım fikrini değiştiriyordu. *Konuyu gündeme getireyim mi? Yoksa olurluna mı bırakayım?*

Beckett, ona bakışımı yakaladığında kaşlarını kaldırdı. Konuşacağını umarak donup kaldım. Konuşmayınca yine uzaklara baktım.

“Hemen dönerim.” *Kovalama* değil, *kovalanma* deneyimim daha fazlaydı. Bu yüzden kovalamanın nasıl olması gerektiğinden pek emin değildim.

Tuvaletten sonra bir meyveli kup aldım. Masaya döndüğümde Beckett, “Dondurma, içecek ve çikolata istediğini sanıyordum,” dedi.

“Sanırım istemeyeceğim kadar çok benziyorum anneme.”

“O ne demek oluyor?”

“Evdeyken genellikle ailemdeki diğer herkesten ne kadar farklı olduğumu fark ediyorum.” Beckett’a bir bakış attım. “Tanısan seversin onları. Çok tutarlılar.”

“Seni de sevdim. Tutarsızlıklara rağmen falan.”

Teyit etmekten memnuniyet duyarak, “Demek sevdin?” diye sordum.

“Evet. Peki, evde değil de buradayken...” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Buradayken aileme ne kadar benzediğimi fark ediyorum. Julie teyze ne yerse yesin düzenli yemez, hiç sofraya oturmaz ve eminim ki günlerce sebze yemiyordur. Ayrıca gün boyu yalnız kalmaktan da son derece mutlu. Görünüşe göre, düzenli hiçbir programı yok. Büyükanнем buradayken öyle değil. Büyükanne Matilda ve annem, birbirlerini delirtirler ama birbirlerine de çok benzerler. Bir sürü küçük kural.”

“Sence ne yapıyordur? Büyükannen yani?”

Gölün karşı tarafına, evimize baktım. Tek bir ışık yanıyordu. “Bilmiyorum.” Bunu kimseye, hatta Emma’ya bile yüksek sesle söylememiştim. Ama Beckett, bu gece beni Elliott’ı görmeye götürerek ve ailesinden bahsederek bana bir adım atmıştı, ben de bu yüzden onun bu iyiliğine karşılık vermiştim. “Bana bazı küçük ipuçları bırakmış. Sanki bir şekilde intikamını almamı istiyor gibi. Tiyatroyu almaktan daha fazlası. Ama ne istediğini bana neden söylemediğini bilmiyorum. Ya da neden ortadan kaybolduğunu.”

“Sence büyükbabamla bir ilgisi var mı?” diye sordu Beckett. “Onların gösterisi...” Yüzü, gösteriyi izlerken hissettiğim tiksintiye yansıtıyordu.

“Biliyorum. Tüylerim diken diken oldu. İnsanların böyle bir gösteriyi beğenmeleri garip.”

“Dönem farkı.”

“Herhalde,” dedim, o eski televizyon şovunu düşünerek. Aile içi şiddet tehditlerinin eskiden mizahi kabul edildiğine inanmak zor.

Rahatsızlığımı üzerimden atmaya çalışarak, içinde minik çikolata parçaları olan soğuk kahveme odaklandım. Oldukça güzeldi. Manzara da öyleydi. Ilık yaz gecesi de. Bu çocuk da. Şakacılık ve ciddiyet arasında geçiş yapma şeklini inanılmaz derecede çekici buluyordum. Belki de kendim olmamın bir sorun olmadığını hissettirdiği içindi. Bir türev problemini çözmemden etkilenen erkeklerle de birlikte olmuşum, kirpiklerimi kırıpıştırmandan etkilenenlerle de. Ama Beckett her ikisinden de hoşlanıyor gibiydi.

Bir süre sonra, “Büyükbaba Henry’de de sorun var ama Elliott gibi değil. Büyükbabam sihirbazlığı bir dinmiş gibi görüyor. Ama Chase’e ve bana karşı gerçekten iyi. Onu seviyorum. Büyükbabam için yapacağın her neyse, sana yardım edebilir miyim, bilmiyorum.”

“Henüz ne iş üzerinde olduğunu bilmediğim için ne yapacağım konusunda bir fikrim yok.”

Çöplerimizi atıp eve doğru yola koyulduk. Vardığımızda, Beckett'a dönmeden önce bir adım yukarı çıkıp uygun bir yüksekliğe geldim.

İşte böyle düşünceliyimdir.

Telefonunu çıkardı. "Sana mesaj atacağım. Yarın Elliott'la buluştuğunda yan taraftaki kitapçıda olacağım. Bana ihtiyacın olursa yardım sinyali gönder."

Bunu duyunca rahatsız oldum. "Sence tehlikeli biri mi?"

"Hayır, tam değil. Ama karşısındakiyle istediği her konuda konuşabileceğini düşünür. Ona izin verme."

Başımla onayladım. "Bu gece geldiğin için, bir de kahve için teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim." Telefonunu cebine koydu, ellerini ceplerinden çıkarmadı ama geri de çekilmedi. O kadar yakındık ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözlerine baktım ama hareket etmedim. Ne istediğim konusunda oldukça nettim. Şimdi sıra ondaydı.

Gözleri, sanki beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümde gezinirken, içimde bir hararet oluştu.

"Tuhaf derecede büyüleyicisin," dedi.

"Ben mi?"

"Evet. Senin bir şeyler düşünmeni izlemek benim için bir hobiye dönüşebilir." En. Etkileyici. İltifat. *Güzel* denebilecekten çok daha iyi. "Akıllı, sezgisel ve eğlencelisin... biraz da korkutucu."

"Korkutucu mu?"

Gözlerini kısarak, "Biraz," dedi. "Sence..." Sesi giderek azaldı.

Konuşmayı sürdürmediği için, "Bence ne?" diye sordum. Derin bir nefes alıp verdi.

Sor işte, Beckett. Sanki Herkül'ün görevlerini mi yerine getiriyorsun?

"Ailelerimizin arasındakilere, bu yarışmaya ve Elliott'a rağmen..."

Tekrar durdu, biraz ona doğru eğildim, sözlerine de orman gibi kokusuna da eşit derecede kaptırmıştım kendimi.

"Lia... sence gerçek arkadaş olmanın bir yolunu bulabilir miyiz?"

Ertesi sabah uyandığımda sinirim hâlâ geçmemişti. Bu yüzden, mutfakta aromalı kahve içmek yerine, koşu ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım. Güneş tepede olsa da yerde yoğun bir sis vardı. Göl patikasından koşarsam bileğimi burkabilirdim. Dolayısıyla patikaya değil, kaldırıma doğru ilerledim, hedefimdeki yarım millik koşu parkuru, su oyunu alanları olan parkı da kapsıyordu. Görüş mesafesi o kadar kötüydü ki boş sokaklarda koşmak ürkütücü geliyordu. Mirror Lake’te tek bir kahvaltı mekânı vardı. Burası, geceleri uyanan bir kasabadır.

Beckett’ın sorusundan sonra, konuşamayacak kadar şoke olmuşum, bu yüzden arkamı dönüp eve girmiştim. Ama yazabilecek kadar sakinleştiğimde biraz mesajlaştık.

Beckett

Üzgünüm! Gerçekten. Ama söylediğim şeyde yüzüme kapı çarpmanı gerektirecek kadar kötü olan neydi, anlamıyorum.

1. Özür dileme ve daha ikinci cümlede özrünü tamamen geri alma. Samimi yetersizlik olarak algılanıyor.

2. Biz çıkıyorduk da ben mi kaçırdım? Elliott beni hipnotize edip hafızamı mı sildi? Çünkü bir insanın, fikrini değiştirdiğini ve arkadaş kalmak istediğini söylemesi için onu öpmüş olman falan gerekir genelde...

Beckett

Bak. Duygularını incittiysem özür dilerim. Ama arkadaş olmak istediğimi söylemenin ölümcül bir hakaret olarak algılanacağını tahmin edemedim.

Olan biteni yanlış okumuşum demek.

Beckett

Başka bir zamanda, başka bir yerde seninle her şeyi yeniden ele almak isterim ama şimdilik hayatımdaki dramaları azaltmaya çalışıyorum.

Evet, pekâlâ, huzurunu ve yalnızlığını bozduğum için kusura bakma.

Beckett

Lia...

Sana son derece huzurlu rüyalar...

Beckett

Yine de yarım kitapçada olacağım.

Eh, madem heyecan arıyorsun...

Saat erkendi, yine de parkurda birkaç koşucu vardı. Bu şaşırtıcı değildi çünkü ışıklar ve yüzeyin düzlüğü göz önüne alınınca, burası günün bu saatinde koşulacak tek mantıklı yerdi. Yine de birinin, “Lia?” diye seslenmesine şaşırdım.

“Chase?” Geri dönüp önümde koşmaya başladı. “Vay,” diye ekledim.

“Arkadaş ister misin?”

“Yavaşlamayı isteyip istemediğine bağlı.”

“Fark etmez,” dedi. “Aylarca sürecek değil ya.” Birkaç sessiz nurun ardından, “Dün gece Beckett’la durumlar nasıldı?” dedi.

Dalga geçip geçmediğini anlamak için Chase’e baktım ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Güzel. Arkadaş olmak istediğini söyledi,” dedim.

Chase’in o sırada sendelemesi, koşmayı bırakmam için mükemmel bir bahane oldu. Çimenlere doğru yürüdüm, o da peşimden geldi.

“İtiraf etmeliyim ki böyle olacağını sanmıyordum.”

Beckett’ın bana ilgi duymuş olabileceğini tamamen kafamda kurmuş olmadığımı öğrenmekten memnun olarak, “Bunu söylediğin için teşekkür ederim,” dedim.

Çimenler oturulmayacak kapar ıslak olduğundan, esneme hareketleri için basket sahasına doğru yürüdüm. Başımı bacaklarımın arasında koyduğum sırada Chase, “Ayak parmaklarıma bile dokunamıyorum,” dedi.

“Başka şeylerde yeteneğin vardır.”

“Olabilir. Ama Elliott’ın beni içine soktuğu onca kutuda, esnek olmamamın hiçbir faydasını görmedim. Ayak parmaklarımdan birini kaybedersem, Elliott’ın uykularının kaçacağını bilsem kendimi daha iyi hissederdim.”

Elliott’ın ön değerlendirme için büyük illüzyon numaralarından biri üzerinde çalışıyor olmasına biraz şaşırmıştım. Abartılı gibi geldi bana ama belki de kart numarasında Chase’e bel bağlamak istemiyordu çünkü kesme, ezme ve germe oyunlarının başarısı

çoğunlukla asistanın becerisinin yanı sıra kullanılan aparatın kalitesine de bağlıdır. Henry her ne kadar paylaşmak istemediğini söylese de Elliott'a tasarımlarını vermiş olabilir miydi?

Bu, Elliott'ın neden benimle buluşmak istediğini açıklayabilir. Bahse girerim, testere numarası için kıvrılıp bükülerek kutuların ve bıçak dolabının yan tarafındaki gizli bölmeye sığabilecek bir asistan tercih ederdi. Chase'in omuzlarına bir bakış atmak, bana Chase'in o kişi olamayacağını söylüyordu.

"Neden onunla çalışıyorsun?" Kendimize ortak seçerken üçü arasında gidip gelen tüm o sarsıntıları şimdi anlamıştım. Beckett ayrıntılara girmemişti ama eminim ki Chase küçüklüğünden beri, zihin okuma ve manipülasyon yeteneği olan abisinden korkuyordu.

Chase önüme oturup bacaklarını bükte, kollarını dizlerine sardı.

"İnanılmaz kibirli, zaten bana da o yüzden hâlâ güveniyor. Eğer onunla çalışıyorsam, bir uzvumu kaybetmeme neden olacak olsa bile, yine de kazanmamasını sağlayabilirim."

Chase'in gözlerindeki karanlık bakış, şüphelerimi doğruluyor.
"Ne kadar kötüydü?"

Chase bana uzun uzun baktı. Cevabı bulmaya mı çalışıyordu yoksa bana söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye mi, bilemedim. Sonra iç çekti. "Ben sekiz yaşınayken, Elliot, büyükbabamın bu illüzyonunu beni bir aynanın önünde kaybetmek için kullanmıştı. Ben de vücudumun gerçekten yok olduğunu sandım. Sonra beni şehir merkezine götürüp trafiğe girmemi istedi."

"Chase!"

"Ona öylesine inanmıştım ki bir araba bana çarptığında çok şaşırmıştım." Chase ayağa kalktı, sonra da beni kaldırdı. "İşte o son oldu."

"İyiydin ama, değil mi?"

"Çürük ve sıyrıklar. Araba o kadar da hızlı değildi. Aslında beni öldürmeye çalışmadığını düşünmek, içimi ferahlatıyor." Şehre doğru yola koyuldu, ben de onu takip ettim.

Henry'nin oyunlarındaki tüm o testereleri ve bıçakları düşündüm. "Gösteride dikkatli ol, tamam mı? Bir kısmı tehlikeli."

"Ben de bu işlerin içinde büyüdüm ve artık sekiz yaşında değilim."

Chase tam içini dökme havasındaydı, ben de planımı buna göre yürütmeye karar verdim. "Elliott televizyona çıkmak için ne yapardı?"

"Ne olsa," dedi. "Her şeyi yapardı."

Ben de öyle düşünmüştüm. "İşleyişi ne kadar biliyor?"

Chase omuz silkti. "Hepimiz ne kadar biliyorsak o kadar. Liseden hemen sonra gösterilerine başladı. Bu yüzden üniversiteye hiç gitmedi. Mirror Lake'ten başka bir şey bilmez."

"Güzel."

"Ne var aklında?"

Parmağımı ısırarak onu inceledim. Aklımdaki biraz büyük, biraz da zor bir plandı. Beckett veya Emma'nın planımı onaylayacağını sanmıyordum ama Chase kabul edecek kadar vahşi görünüyordu.

"Biraz uçkâğıtçılık? Hileli cüzdan. Büyük saklama. Hırslanırsam İspanyol mahkûm bile olabilir."

Chase durdu, gözleri kocaman olmuştu. "Neden ama?"

"Helen'in ailesinden aldığı para. Bir de tiyatro. Ama bunu yarışma boyunca dürüst bir şekilde yapacağım." Bir de Emma'nın saygınlığının intikamı vardı ama o kısmı Chase'e söylemedim.

"Ve onu bir televizyon şovuyla mı kandıracaksın?"

Başımda onayladım.

"Korkutucusun."

"Beckett da öyle dedi," dedim kaşlarımı çatarak.

Chase gülümsedi. "Beğendim."

Julie teyze bugün Şikago'daydı. Onu arayıp aramamak konusunda tereddüt etsem de sonunda aramaya karar verdim.

"Yeni bir televizyon programı başlatmak istediğinizde ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Güldü. "Yani, aslında kendi kendime yeni program başlatacak aşamada değilim ama programın dayanağını açıklayan ve dâhil olan insanları tanıtan bir şeyler yazarsın. Seyirci kitlesinin kim olacağı konusunda tartışmalar yaparsın. İnsanları ikna etmek için çok sayıda toplantılar yapılır. Neden sordun?"

Planımı açıkladım.

"Ah, Lia," dedi. "Bunun iyi bit fikir olduğundan emin misin?"

"Bilmiyorum. 'Eminlik' standardı ne ki tam olarak?"

"Teyzenle abla-kardeş gibi olduğun için şanslısın. Hem de asi bir abla."

"Seni seviyorum, Julie teyze."

"Elliott yirmi bir yaşında mı şu an?" diye sordu.

"Beckett öyle söyledi."

"Pekâlâ. Ama bir şartla. Eğer ondan para alırsan, parasını ödediği şeyin karşılığını alması gerek. Ama sanırım bunu senin için gerçekleştirebilecek birini tanıyorum."

"Harikası."

"Annen öğrenirse, her şeyi inkâr ederim ama."

"İşe yaramaz. İnan bana."

Sabahın geri kalanını -sayı dizilerini ezberlemem veya deneme sınavı çözmem gerektiği hâlde- kırtasiyede güz dönemi vesikalıklarımı ve kütüphanede Julie teyzenin gönderdiği muhteşem sayfaların renkli fotokopilerini çıktı alarak geçirdim. Eve geldiğimde, planımı yürürlüğe koymadan önce, onaylaması gereken Emma ile *FaceTime* yaptım.

Her şeyi açıkladığımda alkışladı. "Bu harika, Lia. Sen dünyadaki en iyi kız kardeşsin."

"Ama bir dahaki sefere, aptalın biri kalbini kırarsa hemen bana söyleyeceksin."

“Tamam. Peki, ben dönene kadar erteleyebilir misin? Planını gerçekleştirirken gerçekten ama gerçekten orada olmak istiyorum.”

“Elbette... Ama... onunla aranda hâlâ bir bağ yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi. “Hayatıma baktım.” Küçük gülümseyişi, samimi olduğunu söylüyordu bana.

“Kiminle?”

Gülümsemesi büyüdü, biraz da mahcuplaştı. Bir şekilde bu bile yeterli bir ipucuydu.

“Theo...” dedim. “Nasıl oldu bu?”

“Tüm yıl mesajlaşıp konuştuk. Başlarda gerçekten arkadaş gibiydik. Ama sonra sabahları uyandığımda konuştuğum ilk, geceleri yatmadan mesajlaştığım son kişinin o olduğunu fark ettim. Arada sürekli onu düşünüyorum. Bu turnede sekiz kadar erkekle birlikte seyahat ediyorum ve sana onların nasıl göründüklerini bile anlatamadım.”

“Vah vah,” dedim. Güldü. “Peki, Theo’ya söyledin mi? Onun hisleri de senin hislerin gibi mi?”

Başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Hâlâ başka kızlarla ilgili tavsiye istiyor benden.”

“İyiye işaret değil,” dedim. “Belki ona da tuhaf geliyordur. Sonuçta kendinizi bildiniz bileli birbirinizi tanıyorsunuz. Ben de bir arkadaşım için midemde kelebekler hissedebileceğimi sanmam. Orada bir gizem yok.” Birini yeni yeni çözdüğüm o ilk günleri seviyorum. Öpüşmekle, hikâyeler anlatmakla ve yirmi soru anketiyle geçiyor.

Emma, “İki en iyi ilişkim de arkadaşlıkla başladı,” dedi. “Hep sıcak ama belirsiz olanlar, işte onlar en çok dikkat etmen gerekenler.”

“Olabilir,” diye kabul ettim. Bu konuyu daha fazla düşünmem gerekebilirdi çünkü Beckett’ın da haklı olduğu bir nokta olabilirdi. Her ne kadar arkadaşlığın gereklilikleri konusunda kafası karışık olsa da. Mesela, arkadaşların birbirlerine *inanılmaz derecede büyüleyicisin* demediklerinden emindim.

Ayrıca, çok güzel kokmak için çaba sarf etmezlerdi, mümkünse.

Emma'yla vedalaşıp görüşmeyi sonlandırdıktan sonra ön yüzlerinde aile bireylerinin fotoğrafları, arka yüzlerinde fotoğrafla eşleşen De Bruijn dizilerinin yer aldığı resimli kartları çıkardım. En unutulmaz olanlar ailemdelikler olacağı için maça ile başlamayı düşündüm. Aradan, yirmi dakika geçtikten sonra dört dizide ustalaşmıştım bile.

Hızlıca öğle yemeğimi yedikten sonra, biraz da kart açma numaralarım üzerinde çalışmak için cemiyete gittim. Beckett, önünde dizüstü bir bilgisayarla köşedeki bir masada oturuyordu. Başka kimse yoktu. Bana bir bakış attıktan sonra tekrar ekrana döndü. *Tuhaf.*

Odanın diğer tarafında bir koltuğa oturup defterimi çıkardım ama ben işe başlamadan, Beckett karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Konuşabilir miyiz?”

İfadesizce yüzüne baktım. “Tamam, olur. Önce *biz sadece arkadaşsınız*, şimdi ise *konuşalım*. Eğlenceli kısımlara nasıl ulaşacağını kesinlikle iyi biliyorsun.”

Ağzı kapalı bir şekilde çabucak gülümsedi. “Chase verdiğin tepkinin mantıksız olmadığını söyledi.”

“Doğru söylemiş.”

“Kimse bunu söylememişti. Ayrıca hatırlatayım, *sadece arkadaş* demedim, *gerçek arkadaş* dedim.”

“Öyle mi? Bu savunmayla -dilsel doğruluk ile- devam etmek istiyorsun yani? Gözlerimin içine bakmanın, dudaklarımdaki kırıntıları silmenin ve bana büyüleyici olduğumu söylemenin başka açıklaması yok.”

Utanmış gibi görünecek kadar sağduyulu. “Üzgünüm. Seni yönlendirmemeliydim. Sen... diğer her şeyle birlikte... şey... Geçen yıl kötü kararlarım oldu ve bir daha aynı şeyi tekrarlamak istemiyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca tiyatroya ve Elliott'a odaklanmalıyım. Dikkatim dağılmamalı.”

Söylediği mantuklıydı. “Peki. Ama bana dün gece baktığın gibi bakamazsın. Bu adil değil.”

“Sana olan bakışlarımı kontrol edebileceğimi sanmıyorum.

“Dene.”

“Gelsene bir,” dedi, bilgisayarına dönerek. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Omzunun üzerinden baktığımda, bir video görmeyi beklemiştim ama satırlarca yazıdan başka bir şey yoktu ve bu satırlar bir bilgisayar koduydu. “Nedir bu?”

“Bir program. Python’da yazılmış. Otuz iki kart için de Dr Bruijn dizilerini bulacak şekilde uyarlıyorum.”

Bu adımı atladığım için kendimi biraz suçlu hissetsem de Beckett’ın bunu çözmesi oldukça harikaydı.

O yazmaya geri döndü, ben de omzunun üzerinden izledim.

Matematik ve kodlama arasındaki ilişkiye rağmen, bilgisayarlarla hiç bu kadar ilgili değildim. Sadece cihazların çözdüğü bazı kanıtlar vardı ama bana kalırsa işin içinde insan olmazsa bir anlamı yoktu.

Beckett omzunun üzerinden baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Sırlarını paylaşacağın için endişelenme. Yazdıklarından hiçbir şey anlamıyorum.”

Başını iki yana salladı. “Endişeli değilim. Ama dizileri bulmak ilk adım yalnızca. Sonrasında her bir dizinin deste sırasını ve renk dizilişini ezberlememiz gerek. Birlikte çalışabileceğimizi düşündüm. Çalışırken birbirimize yardım edebiliriz.”

Bunu bir barışma teklifi olarak kabul ettim. Çok da tatlı bir teklif. Eğer büyükannem deste düzenini bana öğretmemiş olsaydı, dizileri çözebilmemin hiçbir yolu yoktu. Beckett’ın böyle bir avantajı yoktu.

Ben de ona bir iyilik yapmalıydım. Cebimden kartlarımı çıkarıp önüne koydum. “Bu, tam bir deste... Gösteride kullandıkları düzende.”

Bana şüpheli bir bakış attı ve kartların arka yüzüne bakmaya koyuldu. Matilda'nın okuduğu ilk beş kart dizisine geldiğinde, kartları çevirirken hangileri olduğunu da söyledi. Tüm destenin üzerinden geçerken, kartların ön yüzünü görmüyor olmama rağmen onunla birlikte ben de kartları adlandırdım.

Beckett kartları kesip bana ilk kartı söyledi. O çevirip bakarken ben de kartın ismini söyledim ve bu şekilde bir gözden geçirme yaptık. Yüzünden türlü türlü duygular geçiyordu. Şaşkınlık. Mizah. Şüphe.

“Dün... numaranın nasıl işlediğini çözdüğünü söylerken rol mü yapıyordun?”

“Hayır. Bahar tatilinde büyükannemi ziyaret etmiştim. O da bana bu desteyi öğretmişti. Ben, sadece hafıza üzerine çalışma yaptığımızı sanıyordum. Bu şekilde karşıma çıkacağı veya sıranın önemli olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.”

Beckett kartları masanın üzerine serdi, yüzleri yukarı bacak şekilde. Parmağını beşerli grupların altında gezdirerek bir çember çizdi. “Her renk kombinasyonundan bir tane mi var?”

Başımınla onayladım. “Önce desteyi öğrenmen gerekecek ama sonra dizileri resimli kartlara dönüştürerek ezberleyebiliriz, bu şekilde birlikte egzersiz yapabiliriz.”

“Neden bana yardım ediyorsun?”

“Bir arkadaşla çalışırken daha iyiyim ve... tiyatroyu gerçekten yakmayacaksın, değil mi?” Herhangi bir nedenle kazanmayı başaramazsam, Elliott'tansa Beckett'ın kazanmasını tercih ederdim.

“Elbette hayır. Tam kasabanın göbeğinde orası. Bir apartman dairesine çevireceğim.”

Son birkaç günde onun üzerinde etki yaratıp yaratmadığımı merak ederek, “Hâlâ mı?” diye sordum.

Sorgulayan bir bakış attı bana. “Belki de yapmam.”

“O zaman bunu rüşvet olarak kabul et.”

Beckett ezberleme tekniğindeki perili evi, zihninde hâlâ canlı olan büyüdüğü ev ile değiştirdi. *Bunun mantıklı olduğunu kabul etmem gerek.*

“Neden her kartı bir insanla eşleştirme zahmetine katlanıyorsun?” diye sordu. “Kartları evde hayal etmek daha kolay olmaz mıydı?”

Omuz silktim. “O şekilde deneyebilirsin. Ama kartları insanlarla eşleştirene kadar bende işe yaramadı bu teknik. Destedeki her takıma kategori atayarak işini kolaylaştırabilirsin. Maçalar aile bireyleri, sinekler matematikçiler gibi. Böyle yaptığında sadece bunu değil, herhangi bir desteyi de kolaylıkla ezberleyebilirsin.”

Beckett destesini takımlara ayırırken, ben de Henry’nin kart numaraları üzerinde çalışmak için *Kart Oyunları Uzmanlığı* isimli kitabı açtım. Yaklaşık yarım saat sonra Beckett bana bir kâğıt uzattı ve “Beni test et,” dedi. Maça için ailesini kullanmıştı. (Elliott listenin hiçbir yerinde yoktu.) Ama sinekler için kullandığı isimlerin hiçbirini tanıımıyordum. Kim olduklarını sorduğumda, “Öğretmenlerim,” dedi. *Sıkıcı bir seçim ama ezberlemeyi kolaylaştırdığı sürece işe yarıyor demektir.*

“Karoları ne yaptın?” diye sordu.

“Şarkıcılar.” Detay vermeme gerek yoktu. Sevgili Niall’ı kışkanmasını istemezdim.

“Ya kupalar?”

“Eski erkek arkadaşlarım.”

Gözleri büyüdü. “On üç tane mi var yani?”

“Beş yaşındayken dışçiden aldığı bir halkayla evlenme teklifi eden Dylan McAllister ile başladım.”

“Anaokulundan başlasam bile bir takımı tamamlayacak kadar eski sevgilim yok.”

“Arkadaşlarının isimlerini verebilirsin öyleyse,” dedim tatlı tatlı.

Elliott'la buluşmadan önce tuvalete gittim ve iki yandan örgülü saçımı tepeye doğru büküp topuz yaptım. Daha koyu renk bir ruj sürdüm. Lenslerimi çıkardım ve kot eteğimin üzerine giydiğim Wisconsin Üniversitesi kapüşonlusuyla uyumlu olacak parlak kırmızı gözlüklerimi taktım.

Merdivenlerin başında bekleyen Beckett beni görünce başını iki yana salladı.

“Ne var?” diye sordum.

“Elliott için hazırlanmışsın.”

“Evet, öyle,” dedim ve merdivenlerden indim.

Peşimden gelirken, “Erken gideceksin,” dedi.

“Hedefim de o.”

“Ama Elliott geç kalacak. İnsanları bekletmeyi sever.”

Şehir merkezine doğru giderken, “Elliot, Helen’ın ailesinden kaç para aldı?” diye sordum.

“Sekiz binin biraz üzerinde.”

Yüksek bir meblağdı bu ama ben daha kötüsüne de hazırdım. Medyumlar insanların yüz binlerce dolarını bile alırlar. Ben de yapabilirim. Sihirbazlık ve üçkâğıtçılık üzerine tüm okuyup öğrendiklerimden sonra, bunu denemeyi haklı çıkaracak bir nedenim

olduğu için heyecanlıydım. Zihin okumalarında olduğu gibi, bilgiyi bir kez aldıktan sonra, o bilgiyi kullanmayı istememek çok zor.

“Bugün için planın ne?” diye sordu Beckett.

“Hedefi tutmak?” Üçkâğıtçılığa ilk adım.

Beckett şaşkın şaşkın baktı. Sonra başını hafifçe yana salladı.

“Belki de yarışmaya odaklanmalı ve senin sorunun olmayan bir şeyin peşinden koşmamalısın.”

“Bu benim de sorunum,” dedim sertçe.

Emma’yı hatırlamış olacak ki kafası karıştı biraz. “Doğru. Affedersin. Yine.”

Elimi sallayıp, özür dilemesine gerek olmadığını belirttim. “Ayrıca bence hepsi bir arada. Elliott, poker oyunları, üçkâğıtçı sihribazlar.” Bahse girerim ki büyükannemin benden gerçekten istediği şey tüm bu küçük Mirror Lake sırlarını çözmemdi. Hiçbir zaman konu sadece sihribazlıkla ilgili değildi. Daha büyük bir şeyle ilgiliydi.

O sırada kitapçıya vardık. Beckett’a içeri girip beklemesini söyledim. Oradan Elliott’la birlikte ayrılmayacağıma söz vermemi istedi, sonra da ona ihtiyacım olursa mesaj atmamı söyledi.

Küçük kafede, arkaldaki banklardan birini seçtim ve Julie teyzenin odasında bulduğum, prodüksiyon şirketinin deri portföyünü çıkarıp köşesi dışarıda kalacak şekilde oturma yerinin yan tarafıyla duvar arasına sıkıştırdım.

Yüzüm kapıya dönük olacak şekilde bankın diğer tarafına yerleştim. Garson gelince bir çörek ve bir bardak buzlu çay istedim. Buzlu çayla masanın iki tarafına da su halkaları yaptım. Çayın yarısını içtikten sonra, çöreği biraz parçalayıp kırıntıları masaya serptim.

Saat üç. Kapının her açılışında oturduğum yerden doğrulup hevesle kapıya baktım. Elliott 15.07’de göründü. Beckett söylemişti.

Otururken, “Farklı görünüyorsun,” dedi. Dikkati bende olduğu için dosyayı fark etmedi. Şimdilik iyi.

“İyi mi kötü mü?”

“Daha ilgi çekici.”

“Benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Senin gibi birinin bana zaman ayırması takdire şayan. Teknik konularda oldukça iyiyimdir. Ama daha önce hiç sahnede sihirbazlık yapmadım. Beceremeyeceğimden endişe ediyorum.”

“Sahnede rahat olmak önemli. Biliyor musun, insan bazen bir amatör görüyor ve onunla aynı odada olmaktan bile utanıyor.”

Tepki vermemek için başımı sallamakla yetindim. *Bu tarz performanslar dişlerimi ağrıtır.*

“Tek başına bir performans sergilemek zor olabilir. Güven esastır.”

Bunu söylemesi kendimden şüphe etmeme neden oldu. Bu duyguyu bastırdım çünkü niyetinin bu olduğunu biliyordum. Oy-nayan ben olmalıydım, tam tersi değil. “O tiyatroyu istiyorum.”

“Hayatını sihirbazlıkla kazanmak istediğin için mi?”

“Evet.” Sesimdeki kesinlik planladığımdan biraz daha güçlüydü, bu da bu söylediğimde rol yapmıyor olabileceğimi fark etmemi sağlamıştı ama bu konu hakkında düşünmeyi bıraktım çünkü Elliott’ın önünde duygularımı göstermeyi göze alamazdım.

“Ben de.” Kollarını uzatıp sırtını banka yasladı. “Büyükbabanın, büyükannenle yakaladığı başarıyı daha sonra yakalayamadığını biliyor musun?”

“Gerçekten mi?” *Evet, bana biraz bilgi ver, Elliott.*

“Onların gösterilerini muhteşem kılan, kimyalarıydı. İzleyiciler o uyumu sevmişti. Sen ve ben, bunu tekrar yapabiliriz. Büyükannen de başladıklarında senin yaşlarındaymış.” İlgili görünmek için çok çaba sarf ettim. Onun hakkında bildiklerim nedeniyle onunla asla performans sergileyemezdim, hatta bana dokunmasına bile izin veremezdim.

“Çoğu asistan arka planda kaybolur,” diye devam etti. “Öylelerinin yeri dolar. Ama izleyiciler savaştan birini görmek istiyor. Öylesi daha heyecan verici. Büyükannen bunu biliyordu.”

Belki de. Ya da belki başka seçeneğinin olmadığını hissediyordu. Acaba başka şekilde gösteri yapabilseydi, oynamaya devam edebilir miydi?

“Ya asistan olmak istemiyorsam?” diye sordum. “Ya sihirbaz olmak istiyorsam?”

Güldü. “Bu asla olmayacak. Ünlü sihirbazların hiçbiri kadın değildir.”

“Neden?”

“Çünkü erkekler bir kadın tarafından kandırılmaya para ödemezler. Ayrıca, bir kadının bir erkeği ortadan ikiye ayırdığını da asla görmek istemezler. Yani senin ne istediğinin önemi yok.”

Burada korkutucu olan, onun haklı olduğuna dair içime bir şüphe düşmesiydi. Orantısal olarak bakarsak, muhtemelen kadın astronomların sayısı kadın sihirbazlardan fazlaydı. “Bir dakika bekleteceğim.”

Tuvalere gitmek üzere kalktım. Elliott’ın dosyamı bulma vakti gelmişti çünkü onun yanında daha fazla kalmaya katlanamayacaktım. Okuduklarım, bunun işe yarayacağını söylüyordu. Beklerken sıkılacaktı. Etrafına bakınacaktı. Yine de gergindim.

Beckett’a, iyi olduğumu ve tüm birikimimi Elliott’a kaptırmadığımı yazdığım bir mesaj attım. Yazdığı cevapta, hazırlanmamı çünkü on dakika sonra beni almaya geleceğini söylüyordu. Tartışamayacak kadar rahattım.

Geri dönüp oturduğumda, Elliott beni düşünceli bir şekilde incelemeye koyuldu. *Sürece güven, Lia.*

“Benden bir şey saklıyorsun,” dedi. *Bingo.*

Gözlerimi kocaman açtım. “Ne demek istiyorsun?”

“Benden önce kimle buluşmuştun?”

Uzaklara baktım. “Kimseyle.”

Elliott önündeki kırıntıları ve bardak izlerini işaret edip, dosyayı masanın üzerine koydu. “Buluştuğun her kimse bunu unutmuş.”

Dosyanın kapağını açtı. İçinde benim vesikalık fotoğraflarım, yapımcı Gabrielle Walker'ın bir kartviziti -üzerinde oynanmış- ve bir program tanıtım broşürü vardı. Tanıtım broşüründe, *Duck Dynasty Breaking* ile *Magician's Code* programlarının karışımı olacak *Girl Magician* adındaki yeni bir reality şov programından ve bu programın, sevimli genç Lia Sawyer'ın (Teşekkürler, Julie teyze!) ailesinin izinde sihirbazlığa adım atışını konu edineceğinden bahsediliyordu. Bu sunuma, ilginç ortam, tuhaf akrabalarım ve ilgimi çekecek potansiyel aşklar olarak Beckett ve Chase de (Kuzenler... Ah, ne dram!) dâhildi.

Ağzımı açtım. Yakalanmış gibi.

Elliott, "Ben de dâhil olmak istiyorum," dedi.

Başımı iki yana sallayıp, "Benim elimde değil ki," dedim.

"İkimiz olursak, hikâye daha iyi olur. Ailelerimizi yeniden bir araya getirmek üzerine. Henry ile Matilda'nın hikâyesi kısa sürdü çünkü kaderde birleşmesi gereken bizdik. Bayılırlar böyle bir hikâyeye."

Iyyy.

Dosyaya uzanıp, "Bunu Gabby'ye vereyim," dedim. "Onunla bir konuşayım, bakalım ne diyecek."

Dosyayı kendine doğru çekti. "Dosyada ihtiyacı olan hiçbir şey yok. Hepsinin başka kopyaları vardır onda."

"Fotoğraflarım var!" dedim.

"O zaman başka fotoğraf gönder ona."

"Senin için söylemesi kolay. Fotoğraflar pahalıya mal oldu bana."

"Nerede çektirdin ki?"

"Şikago yakındaki bir yetenek ajansında. Adı yazıyor arkasında." Arkasını çevirip bir süre inceledi. "Bunu alıyorum."

"Elliott!"

Beckett kapıdan girdi o sırada. Ayağa kalkıp, "Ah, hayır," dedim. Elliott omzunun üzerinden baktı. "Bunlardan haberi var mı?" Başımı hızla iki yana salladım.

“Hoşuna gitmeyecek.” Sırıttı. “Ama ona ihtiyacın yok. Etrafta bir sürü başka aşk bulabilirsin.”

Elliott dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve yanından geçtiği Beckett’in koluna bir şaplak atıp, “Hey, kuzen,” dedi.

Beckett, Elliott’ın kapıdan çıkışını izledi. “Ne yaptın sen?”

“Sihirli cüzdan?” Chase’e söylesem ne dediğimi anlardı ama Beckett boş boş yüzüme baktı.

“Otur,” dedim. “Açıklayacağım.”

Önümdeki çörek parçalarını aldı. Hedefteki kişi, geleneksel bir sihirli cüzdan numarasında, para dolu bir cüzdan bulur. Hilenin içindeki bir görgü tanığı, hedefe cüzdanın sahibini söyler. Bu, hedefi ikinci bir hilebaza götürür. Bu kişi, sözde iade edilen cüzdan için teşekkür eder ama asıl dolandırıcılığı başlatan, kişinin ta kendisidir. Tüm bu olayın işlemesinin sebebi, dolandırıcının hedefi bulması değil, hedefin dolandırıcıyı bulması ve ayrıca dolgun cüzdan nedeniyle zengin biriyle muhatap olduğunu sanmasıdır.

Geleneksel hileyi ve kendi varyasyonumu açıkladım. Beckett, “Muhtemelen işe yaramayacaktır,” dedi. “Bu arada, neden bir şey yemiyorsun?”

“Çörek sadece bir araçtı. Ondan önce burada bir başkasıyla birlikte olduğumu düşünmesini istedim.”

Beckett garsona el salladı. “Bir kola alabilir miyim, lütfen?” diye sordu. “Sen ne istersin?”

“Sağlıklı bir şeyler. Ve vejetaryen.”

Garson, “Humus tabağımız var,” dedi.

“Evet, lütfen.” Garson gittikten sonra Beckett’a baktım. “Teşekkürler. Çok açım. Öğle yemeğinde yemek yiyemeyecek kadar kaygılıydım.”

“Bunu duymak beni rahatlatmıştı. Çünkü usta suçlu gibi bir havan vardı.”

Kırtasiyeden aldığım telefonlardan biri çaldı. *Elliott*. Beckett’a doğru parmağımı kaldırdım ve sesli mesajı dinledim.

Yazılı mesajla yanıt vererek tam bir vesikalık fotoğraf paketinin iki bin dolar tuttuğunu -bu miktarı rastgele seçmemiştim, Elliott'ın yarışma için aldığı tutarkadardı çünkü beklenmedik bir şekilde gelen bir şeyden vazgeçmek kolaydır- ve programa bakıp uygun bir zaman için onu bilgilendireceğimi yazdım. Elliott mümkün olan en kısa sürede randevu istiyordu. Acil durumların ek ücrete tabi olduğunu ancak fotoğraflarını internet sitemizde yayımlamamıza izin verirse bu ücretten vazgeçeceğimizi söyledim. Minnettarlık duymasını istiyordum.

“Bu bir *kullan at* telefon mu?” diye sordu Beckett, gözlerine inanamayarak.

Küçük bir gülümsemeyle, “Olabilir,” dedim. Bir tane telefon yetenek ajansı, bir tane de yapımcı Gabrielle Walker olmak için almıştım. Böyle bir işe kalkıştığınızda her şeyi düşünmeniz gerekir.

Telefonu Beckett'a verdim. Dinlemeyi ve okumayı bitirdiğinde, “Bu yasal mı?” diye sordu.

“Elbette. Portföy fotoğrafları için para ödeyecek ve karşılığında portföy fotoğrafları olacak.”

“Ya sonra?”

“Emma, bu fotoğrafların kopyalarını alıp istediği gibi kullanacak. Çünkü intikam böyle olur. Para iyi bir amaca gidecek. Elliott da vesikalıklarını istediği yere gönderebilir.”

Beckett arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Dâhi bir kötü müsün yoksa sadece kötüsün müsün, bilemiyorum.”

Garson yemeğimle döndüğü sırada, kafeye Chase girdi.

Önümde diz çöküp başını öne eğdi. “Lia Sawyer, hizmetinizdeyim. Emrinize amadeyim.”

Tabağımdan bir kereviz sapı aldım ve humusa bandırmadan önce Chase'i şövalye ilan ettim. Chase kendini Beckett'ın yanına attı. “Elliott odasında aynanın karşısında gömleğini çıkarmış, poz verip duruyor. Göğsüne ağda yapmasına gerek olup olmadığını sordu bana.”

“Ona *evet* de. Bir de dene bakalım, bacaklarına da yapmasını sağlayabilecek misin,” dedim. “İnanılmaz acı vericidir.”

Beckett, “Senin haberin var mıydı?” diye sordu Chase’e.

“Lia bana taslağını anlattı.”

Beckett, “Elliott’a ne gösterdiğini görmek istiyorum,” dedi. Julie teyzenin hazırladığı broşürü telefonumdan bulup onlara gösterdim.

Beckett tek kaşını kaldırdı. “Bunu yuttu mu?”

Gözlerimi kocaman açıp başımı eğdim. “Neden yutmasın ki? Bence muhteşem bir reality şov yıldızı olurum.”

Beckett dalga geçti. “Sandığın kadar sevimli değilsin.”

Canım yanmış gibi yaparak, “Sence, Chase?” dedim.

“Sandığından iki kat daha sevimlisin.”

Chase’i işaret ederek Beckett’a baktım. “İşte, Beckett. Gerçek bir beyefendi böyle cevap verir.”

Chase sırtıttı. “Aşk üçgeni oyunu geliyor.”

Aradan geçen bir haftada Elliott’a fotoğraf çekimi için iki kez randevu ayarlayıp sonra iptal ettim. Julie teyze, *Schooled* programının stajyerlerinden Maura ile iletişime geçmemi sağladı. Maura, lisedeki erkek arkadaşının ihanetine uğramıştı. Bu yüzden Emma’ya yardım etmek konusunda çok hevesliydi. Maura, *Schooled* ofislerinin yaz boyunca genellikle boş olduğunu, dolayısıyla istediğimiz zaman kullanabileceğimizi söyledi ama ben, işleri Emma dönene kadar ertelemeyi tercih ettim.

Bu oldukça işe yaradı. Elliott giderek daha da heveslenirken bir yandan da yıldız olma şansını kaçıracağından korkuyordu, bu da yarışma için hazırlık yaptığım sırada psikolojik savaş açısından bazı ilginç fırsatlar yarattı.

Haftanın çoğunda Beckett ve ben, öğleden sonrayı boş salonlardan birinde De Bruijn dizilerini inceleyecek geçirdik. Desteyi o kadar çabuk ezberledi ki inanamadım. Benim bir haftamı alan şeyi üç günde yaptı. Ama elli iki adet benzersiz diziyi, ezberlenmiş destenin üstüne koymak ikimiz için de zordu. Büyükanne-min bunu nasıl yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sahnede Beckett’a dönük bir şekilde bağdaş kurup oturdum. “Sence dizilerin bir yarısını büyükanne, bir yarısını da

büyükbaban ezberlemiş olabilir mi? Belki de Henry kendi dizilerinden biri geldiğinde Matilda'ya işaret vermiştir.”

Beckett başını iki yana salladı. “O bölümü tam otuz bir kez izledim. İnternetteki kısa videolarını da. İşaret vermiyor. Hem de hiç. Ve gerçek şu ki büyükbabamın bunların yarısını bile ezberleyebileceğini sanmıyorum. Görsel hafızası bok gibidir. Zaten bu yüzden büyükannenden sonra bu numarayı bir daha yapmadı.”

Aklıma daha önce hiç gelmemiş bir soru geldi: “Neden herkes büyükanneme *asistan* diyor?”

Beckett cevaplamadan önce bana baktı, ne düşündüğü barizdi. Sonunda, “Elbise giyen kişi olduğu için,” dedi.

Büyükanne Matilda'nın sihirbaz unvanını kazanmak için ne yapması gerektiğini merak ettim. Ve Yüksek Üye olabilmesi için.

Ben aklımdan geçenlere Beckett'a söyleyemeden kapı açıldı. Elliott içeri girdi. “Lia, bir dakika konuşabilir miyiz?”

Beckett sessizce ve onay istercesine bana baktı.

“Pekâlâ. Telefonum yanımda.” Bunun planım için gerekli olduğunu ifade eden bir bakış attım ona.

Beckett sahneden indi. “Kapı açık kalsın.”

“Ne ima etmeye çalıştığını bilmiyorum, Beck. Ama ben Helen'a onun istemediği bir şey yapmadım.” *Bir hipotez doğrulandı.*

Beckett kapıdan çıkarken, “Annesinin parasını almak dışında,” dedi ve kapıyı açık bırakıp gitti.

“Nasıl gidiyor?” diyerek Elliott'ın dikkatini yeniden kendi üzerime çektim.

“Şu yapımcıyla konuştun mu? Aramalarımıza cevap vermiyor.”

“İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Sözler söylenir, her türden insan ilgi duyar. Mirror Lake'teki herkes şovda yer alabilir ancak yapımcılar en çok kiminle zaman geçireceklerini kendileri seçerler.”

Elliott ön sıradaki sandalyelerden birine oturup ayaklarını sahneye dayadı. Bu prova salonu çok küçüktü, sadece yirmi koltukluydu. “Yani onlar da Beckett'ı mı istiyorlar?”

“Evet.” Bu rekabeti kullanmaktan utanacak değildim.

“Neden?”

Omuz silktim. “Beckett’ın ve benim birlikte ilginç bir yol kattığımızı düşünüyorlar. Ayrıca -Beckett’a söyleme ama- onun birkaç fotoğrafını gönderdim. ‘İçinde gizli bir cevher olan zeki çocuk’ hikâyesi hoşlarına gitti.” *Kimin gitmez ki?* “Ve Gabby, tatlı komşu çocuğu Chase ile arasındaki tezatlığın çok güzel olduğunu söyledi.”

Ellriott homurdandı ama ben onun bir şey söylemesine izin vermeden konuşmaya devam ettim. Sıradaki kısmı da duyması gerekiyordu. “Her ne kadar ‘gerçek hayat’ şovu olsa da yapımcılar tüm karakterlerin farklı bir rolü üstlenmesi gerektiğini düşünüyor.”

“Bana ne kalıyor?” diye sordu.

Onu düşünceli bir şekilde inceledikten sonra sanki aklıma bir fikir gelmiş gibi doğruldum. “Belki de kötü çocuk rolü sana uyar. Muhtemelen bu hoşlarına gidecektir.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Yani sen yaşça daha büyüksün, bunun olumlu etkisi olacaktır. Ama Chase’e çok benziyorsun.”

“Saçımı boyayabilirim?”

“Aaa. İşe yarayabilir. Tam simsiyah mesela. Dövme de yaptırabilirsin.” Heyecanla ellerimi çırpıttım. “Hatta tüm kolunu kaplayan bir dövme.”

Ellriott sızlandı. “İğnelerden nefret ederim.”

“Sen bilirsin.” Elliott bunu gerçekten çok istiyordu. Ufacık bir suçluluk kıvılcımı hissetsem de Emma’nın hiç tanımadığı ama en özel anlarını gören erkeklerden gelen e-postaları açışını düşündüm. “Kararın ne olursa olsun, fotoğraf çekiminden önce yapmalısın. Çünkü yapımdakiler, insanların ‘gerçek’ hâllerini istiyorlar.”

Başıyla onayladı. “Teşekkürler.”

“Bol şans.”

Ellriott gittikten sonra yeniden resimli kartlara döndüm ama çok zorlanıyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Belki eve gidip biraz daha çiçek yapardım. Sihirbazlığın eğlenceli olması gerekliydi.

Beckett salona dönüp kapıyı arkasından kapattı. “Nasıl gitti?” diye sordu, yeniden sahneye çıkarken.

“Oldukça iyi. Onu saçını boyatmaya ve dövme yaptırmaya ikna ettim.”

“Ah, sen...” dedi küçük bir kahkahayla. Yüzünü koluyla kapatıp sahnede sırtüstü uzandı. “Mantığımı kaybediyorum, gerçekten.”

Parlak sarı renkteki kıyafetimin kirlenip kirlenmemesini boş verip, gözlerimi açık tutarak ben de sırtüstü uzandım. Yukarıdaki platformda üç gömme ışık vardı. Provaları burada yaparsak aydınlatma ile hiçbir şeyi yok edemezdik. “Bana tüm hikâyeyi anlatmak ister misin?”

“Eminim, anlamışsındır. Elliott, Helen’in annesi için okuma yapmaya başladıktan sonra Helen onunla takılmaya başlamış. Biz hâlâ birlikteydik ama benim olan bitene dair hiçbir fikrim yoktu. Ta ki her şey tepetaklak olana kadar.”

“Helen bunu nasıl yapmış olabilir ki? Elliott onların paralarını alıyordu.” Bu kız aklını kaçırmış olmalıydı. Kararını iki açıdan da anlayamıyordum. Elliott korkunç biriydi ve ailesine yaptıklarına bakılırsa, Helen bunu benden daha iyi biliyor olmalıydı. Üstelik aslında Beckett’ı kendine âşık etmişti. Bu zeki, ki-bar muhteşem çocuğu. Ama Beckett’a olan ilgisini kaybetmişti, öyle mi? Çok mantıksızdı.

Beckett, “Helen, Sam’den sonra annesinin her şeyden vazgeçtiğini hissediyordu,” dedi. “Sanki o, uğrunda yaşanmaya değer değilmiş gibi. O zamanlar görememiştim ama Elliott’ın, annesinden faydalanması sanki Helen’in da hoşuna gidiyordu.” Beckett iki elini yüzüne koydu. “Dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp baktığımda düşünüyorum da sanırım Elliott’a bilgi veren Helen’di. Elliott bir şekilde çok fazla şey biliyordu.”

“Belki onu da kandırmıştır? Zihin manipölasyonlarında çok iyi.”

“Belki de. Bilmiyorum. Helen çok ilgiliydi. Bu bazen o kadar da iyi bir şey değildir. Ben de buna kapıldım işte. Bu, benimle ilgili ne gösterir, bilmiyorum.”

Beckett'ın bana ilk yaklaştığı gün ağlıyor oluşum geldi aklıma. Kırılğan ve yaralı kişiler ilgisini çekiyorsa, bana olan ilgisini kaybetmesine şaşmamalıydım. Sağlamlıktan yoksun olabilirdim ama kurtarılmaya da ihtiyacım yoktu.

Yine de Beckett için üzüldüm ve onun berbat romantik seçimleri konusunda kendini yapayalnız hissetmesini istemediğimden, “Benim de son erkek arkadaşım anneme âşık oldu,” dedim.

Beckett başını çevirip bana baktı. “Deli miydi?”

Güldüm. “Hayır. Önemli şeyler düşünen, ciddi bir insandır. Beni önemsiz buldu.” İç çektim. “Bir yanım onu suçlamıyor. Hep *yeniden sınır belirlemesi*⁷ yapılmasının önemi ve Paris Anlaşması'nın⁸ sonucu üzerine konuşmak isterdi, bense daha çok David Blaine'in nasıl havaya yükseldiği ve kuantum mekaniğinin çarpma kurallarını nasıl değiştirdiğini.”

Beckett oturdu. “Lia, sen de önemli konular üzerine düşünüyorsun.”

Sırtüstü yatmayı sürdürürken başımı iki yana salladım. “Hayır. Matematik işi kulağa ciddi geliyor ama sihirbazlık daha önemli bir şey değil. Gerçek dünyayla neredeyse hiç ilgisi yok. Sadece hoşuma gidiyor... ve ailemi mutlu ediyor.”

“Ama insanları düşünüyorsun ve bundan daha ciddi bir şey olamaz. Bu tiyatroyu istiyorsun ama tüm vaktini pratik yapmak yerine Elliott'a eziyet ederek geçiriyorsun. Ben, Emma ve Chase yüzünden. Louis'e çıkıştın. Bir de o kadınların sahip oldukları tüm parayı üç kart oyunundaki hilebaz adama kaptırmalarını engellemek için bir şeyler yaptın.”

Ona bakabilmek için doğrularak, “Bunun için kızgın olduğunı sanıyordum,” dedim.

⁷ Yeniden sınır belirleme (*Ing. Redistricting in the United States of America*), ABD'de her on yılda bir yapılan nüfus sayımından sonra seçim bölgelerinin sınırlarını yeniden belirleme süreci. -ed.n.

⁸ Paris Anlaşması, atmosferdeki sera gazı etkilerinin en aza indirilmesini, çevre kirliliklerinin önüne geçmeyi, küresel iklim kriziyle mücadele etmeyi hedefleyen, Birleşmiş Milletlerin öncülüğünde 2015 yılında imzalanan, uluslararası anlaşma. -ed.n.

“Evet, yani şimdiye dek yaptığın en akıllıca hamle sayılmazdı ama önemsiz de değildi.”

Beckett’ın bunları söylediğini duymak beni güçlü bir şekilde duygulandırdı. Birdenbire, babamın biz küçükken bana ve Emma’ya *Ağustos Böceği ile Karınca* masalını okuduğunu hatırladım. Babam başımızın üzerinden anneme öyle bir bakış atmıştı ki bu hikâyedeki benzetmenin kendi çocuklarını -çalışkan kızlar ve uçarı kızlar- ima ettiğini söylemişti âdeta. Emma’nın da benim de şimdiye dek söylediğimiz ya da yaptığımız her şey bunu daha da derine kazımişti.

Oysa Beckett hikâyemi farklı görebiliyor gibiydi ve bana bakışı hoşuma gidiyordu. Öpmek istediği bir kız değil, tanımak istediği bir insanmışım gibi.

“O gece Elliott’ın gösterisinden sonra saçma sapan davrandığım için üzgünüm,” dedim. “Arkadaşın olmaktan mutluyum.” Beckett’ı neredeyse çıktığım tüm erkeklere benzetecektim, belki de buna izin vermemesi iyi bir şeydi.

“Sağ ol,” dedi. “Karışık sinyaller verdiğim için özür dilerim. Kafamı toparlamaya çalışıyorum ama sen zorlaştırıyorsun.”

Kaşlarımı kaldırdım.

Güldü. “Kusura bakma, yine yapıyorum.”

“Sorun değil. Ben de her şeyi çözmeye çalışıyorum hâlâ.”

Aramızdaki resimli kartları aldı. “Bir kez daha?”

Başımı iki yana salladım. Birbirimize karşı bu konumumuz hoşuma gitmişti. Burada kalıp işi batırmak istemiyordum. Öpmek istediğin biriyle arkadaş kalma olayı, benim için oldukça yeni bir şeydi.

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedim. “Eve gideceğim ve Elliott’a dövme tasarımları göndereceğim.”

Beckett, “İntikamını oldukça ciddiye alıyorsun,” dedi.

Sahnedan aşağı atlarken, “Bu bir intikam değil,” dedim. “Bu bir hizmet projesi.”

Emma, uçağının indiğini mesajla bildirir bildirmez, Elliott'ın fotoğrafçı randevusunu onayladım. Emma'nın evde bir gece geçirdikten sonra hemen Mirror Lake'e gelmesi annemle babamı çok üzdü. O gece odamızdaki tek kişilik yatakta ikimiz birlikte uzanırken, "Yarın için gergin misin?" diye sordum.

Tüm akşam boyunca oldukça sessizdi. Yorgun muydu yoksa endişeli miydi, anlayamamıştım.

"Biraz. Tüm o olaylardan beri onu yakından görmedim hiç."

"Onunla konuşmak zorunda kalmayacaksın. Senin orada olduğunu bile bilmeyecek."

"İyi o zaman."

"Mirror Lake'e gelmeyi istememenin sebebi de o, değil mi?" Sonunda yaz tatillerimizde Emma'yı kızdıran şeyin pandomim sanatçıları ya da hokkabazlar olmadığını anlamıştım.

"Evet. Onun yüzünü reklam panolarında gördüğümde kendimi çok aptal hissediyorum."

"Kendini suçlama. Elliott'tan iki yaş küçüktün ve ona güvenmiştin."

"Ama bu yine de herkesin, *cep telefonunla yapmaman gereken ilk şey*, dediği bir şey."

"Aslında ilk şey değil," dedim gülümseyerek. Sonra Emma ve ben, babamı taklit ederek, "Kucağından uzak tut! Beyin kanseri olursun!" dedik aynı anda.

Babam, cep telefonlarımızı aldığımız ilk gün yapmıştı bu konuşmayı bize. Annemin erkeklere fotoğraf atmakla ilgili konuşması daha sonraydı. Emma kulaklıkları ve hoparlörü kullanma konusunda çok dikkatlidir. Benimse o konu hiç umurunda değildi. Ama annemin sözünden çıkmak da hiç aklıma gelmemişti.

Bir süre sessiz kaldık. Merak ettiğim bir şeyi, hâlâ uyanık olup olmadığından emin olmadığım için sorma cesareti buldum. “Bu olayın sen daha küçükken olduğunu anlıyorum ama annem... yani... Bunu kimseye anlatmamanın nedenlerinden birinin de annelerin gözünde mükemmel olmaya devam etmek istemen olduğunu düşünmeden edemiyorum. Benim bir şeyleri batırmamda sorun yok ama yapan sen olunca farklı oluyor, değil mi?”

Emma o kadar uzun süre sessiz kaldı ki uyuduğuna karar verdim. Tam ben de uyumak üzere yan dönüyordum ki, “Annemle babam ikimizin de mükemmel olmamızı istiyor, sence de öyle değil mi? Bense, nasıl oluyor da onların isteklerini görmezden gelebilecek kadar cesur olabiliyorsun, hiç anlamıyorum.”

Söylediklerini düşünürken sessiz kaldım. “Aslında cesaret değil. Daha ziyade, her hâlükârda hayal kırıklığına uğrayacaklarını bildiğinde, hiç denememek daha az acı veriyor.”

“Ah, Lia,” dedi. “Kimse için kolay değil, öyle değil mi?”

Sabah, Schooled ofislerindeki çift taraflı aynanın diğer tarafından Elliott’ın fotoğraf çekimini izlemek üzere yola çıktık. Dördümüz Julie teyzenin arabasındaydık ve arabayı Emma kullanıyordu. Arka koltukta Chase çılgınca bir neşeyle zıplıyordu, Beckett’sa eğlenmesi gerektiğini düşündüğü hâlde eğlenen bir hava veriyordu.

Chase’e bakmak için arkamı döndüm. “Bize anlatman lazım. Nasıl görünüyor?”

Chase başını iki yana salladı. “Kendin görmelisin.”

“Gönderdiğim tasarımlardan birini seçti mi seçmedi mi, bari bunu söyle. Silindir şapkalı kafatası? Sihirli değnekli akrep?”

“Arkana yaslan,” diye uyardı Emma.

Beckett, “Araba durursa ön camdan fırlayacaksın,” diye ekledi.

Bir dakikalığına arkama yaslandım ama sonra emniyet kemeri bağladığımdan emin olarak kol dayanağının üzerinden bakmak üzere ortaya doğru eğildim.

“Saçları nasıl, peki?”

“Berbat. Büyükbaba Henry tam bir sinir krizi yaşadı. Elliott’ın, aile itibarını lekelediğini söyledi. Önce simsiyahtı ama şimdi diplerinin yeşile döndüğünden emin gibiyim.”

Beckett, “Mide virüsünden muzdarip bir zombiye benziyor,” dedi ve sanki bizi cesaretlendirmemesi gerektiğini düşünüyor-muş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Şikago’nun kuzey banliyölerinden birindeki ofise dönüştürülmüş bungalova vardığımızda, siyahlar içindeki Maura bizi boy-nunda o süslü kameralardan biriyle karşıladı.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Sonunda seni canlı kan-lı gördüğüme sevindim,” dedi. Dikkatini Emma’ya çevirdiğinde ifadesi ciddileşti. “Lia sana anlattı mı? Bana da biri aynı şeyi yaptı.”

Emma başıyla onayladı.

“Ben iyileştim. Sen de iyi olacaksın. Fakat yaptığının bedelini bugün ona ödeteceğiz.” Maura bizi küçük bir odaya götürdü. Altı tane katlanır sandalye, stüdyoya bakan büyük bir pencereye dönük olarak yerleştirilmişti. “Pencere diğer taraftan ayna olarak görünüyor ancak bu oda ses geçirmez bir oda değil, bu yüzden sessiz olmanız gerek,” diye uyardı bizi. “İçeride konuşulanları duymak isterseniz, kulaklıklar köşede.”

“Tamam,” dedim.

Kapıyı kapatıp stüdyoya doğru gitti. Stüdyo, koca lambalarla, renkli ekranlarla, dekorlarla ve birkaç kostümle süslenmişti. Da-kikalar içinde kapı çaldı.

Maura cevap verdi: “Elliott, içeri gel, içeri gel. Kusura bakma, randevunu ayarlamak çok uzun sürdü. Bu ay o kadar yoğundu ki arı gibi çalıştık.” Oldukça tanınmış televizyon yıldızlarının fotoğ-raflarıyla kaplı sehpayı işaret etti.

Stüdyoya girdiklerinde artık onları duyamıyorduk ama Elliott’ın kızları cezbetmek için kullandığı çarpık gülümsemeyle Maura’ya gülümsediğini görüyorduk. Gülümsemesi, rengi yeşile dönmüş yeni saçıyla öncekinden çok daha az etkiliydi.

Emma, Elliott'ı gördüğünde gıcırtya benzer bir ses çıkarırdı ve ağzını elleriyle kapattı. Kollarını bana dolayıp, "Korkunç görünüyor. Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye fısıldadı. Onu pencereden köşeye çektim.

"İyi misin? Burada kalmak zorunda değilsin."

"İyiyim."

Emma, pencerenin hemen yanında duran Beckett ve Chase'e baktı. Chase, Beckett'ın kulağına bir şeyler fısıldadı, Beckett bunun karşılığında onun saçlarını bozdu. Birbirleriyle uğraşma şekilleri çok hoşuma gidiyordu. Yavru köpek gibiydiler.

"Onlar gerçekten Elliott'tan farklılar, değil mi?" dedi Emma. "Öyleler."

Emma omzuyla beni dürterek, "Büyükanнем şu an yüz ifadeni görseydi sinir krizi geçirirdi," dedi.

"Ah, tabii, senin durumunu bilseydi, sevinçten havalara uçardı sanki." Emma ayakkabılarına baktı, onunla alay ettiğim için kendimi suçlu hissettim. "Neyse, hadi gidip dinleyelim."

Kulaklığı paylaştık. Bir tarafını o, diğer tarafını ben dinlemeye başladık. Maura, "Çok fotojeniksin. Bunlar bazı güzel standart pozlardı," diyordu.

Elliott odayı kontrol etti. "Tüm bu kostümler ne için?"

"Ah, bilirsin. İnsanlar her türlü role girmek isterler. O role uygun vesikalık fotoğraflar istedikleri oluyor."

Elliott ilgili bir şekilde kostüm rafına doğru yürüdü. "Peki, kötü çocuk gibi görünmek istersem?"

"Gerçekten mi?" dedi Maura, biraz geri çekilerek. "Sana uygun olur mu, bilemedim." Maura gerçekten iyi rol yapıyordu.

"Neden ki?" Elliott'ın sesinde açık bir rahatsızlık var.

"Yani bunun işe yaraması için seksi, hayvani bir cazibeye ihtiyacın var." Ona şüpheyile baktı.

Elliott kostümleri karıştırdı. Maura'nın Elliott'ı ne yapması için hazırladığını anladım. *Böyle bir şeyi bir daha yapacak olursam, Maura'yı maaşa bağlamak zorunda kalabilirim.*

Ve işte! Elliott -tam da ondan bekleneneği gibi- leopar desenli bir mağara adamı togası çıkardı.

Chase tavana bakıp ellerini kenetledi. "Tanrım, bunun olmasını sağlarsan, gerçekten her şeyi yaparım." Beckett onu susturmak için elini Chase'in ağzına koydu.

"Bilmiyorum," dedi Maura. "Pek çok erkek bunu kaldıramaz."

"Ne zararı olabilir ki?" diye sordu. "Fotoğrafları beğenmezsem kullanmam, olur biter."

Elliott üstünü değiştirmek için tuvalete gitti, ben de bu deneye kendini daha iyi kaptırsın diye kulaklığı Emma'ya bıraktım.

Chase ve Beckett pencere önünde bana yer açtılar. Chase parmak uçlarında sekiyordu. Kapı açıldı ve Elliott dışarı çıktı.

Âdeta bir korku gösterisi.

"Göğsü neden böyle kırmızı?" diye fısıldadı Beckett.

"Ağda," diye yanıtladı Chase. "Bu sabah ağda yaparken sen dışarıdaydın ama neredeyse yirmi dakika boyunca yaralı bir hayvan gibi çığlık attı."

Elliott gerçekten çekiciydi... Ya da en azından sarı saçları ve kendi kıyafetleriyle eskiden öyleydi. Ama dar kesimli kot pantolonunun içinde harika görünen bacakları, çıplakken tavuk bacağı gibiydi. Özellikle de şimdi giydiği orta boy leopar toga ile. Koyu saçlarıyla teni daha da solgun görünüyordu. Üstelik ateşli vampir solgunluğu da değildi bu.

Elliott'ın hâline üzüldür gibi olduğumdan, "Kız kardeşime ihanet etti, sana da bir arabanın çarpmasına neden oldu," dedim.

Beckett, "Ve yaşlı bir anneden sekiz bin dolar çaldı," diye ekledi.

"Ve şu anda ne yapıyorsa kendi isteğiyle yapıyor. Sen sadece kapıyı açtın," dedi Chase.

Elliott kaslı adam pozları verirken, Maura da görev bilinciyle uzaklaştı. Elliott'ın sırtı bize dönüktü, bu yüzden yüz ifadesini göremiyordum.

Omzunda bir dövme vardı ama görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Bir dairenin içinde eğik bir çizgi ve bu çizgiye ekli duran bir ok...

Chase'e baktım. "İyi bir dövme yaptırdığını söylemiştin sanki."

"Eh, öyle zaten. Ona bunun 'sihir' kelimesinin Çincesi olduğunu söyledim."

"Aslında ne peki?" diye sordum çünkü her neyse Çince olmadığı kesindi. Hiçbir anlamı yoktu.

Chase bize pis pis sırıttı. "Veterinerlerin kısırlaştırdıkları köpeklere yaptıkları dövme."

Beckett ellerini cebine sokup topuklarının üzerinde sallandı. "İyi iş."

"Sen de az fena değilsin," dedim, sonra da bunu anlatmak üzere Emma'nın yanına gittim.

Maura'nın Elliott'la işi bitene kadar, Elliott bir deri yelek- le -içinde gömlek olmadan-, bir polis üniformasıyla ve parlak pembe halıda emeklerken öyle korkunç pozlar verdi ki onun adına utancımдан yüzümü Beckett'ın göğsüne gömmem gerekti. (Arkadaş olarak.) Elliott bundan bu kadar zevk alıyormuş gibi görünmeseydi, tüm bu yaptıklarım için kendimi daha kötü hissederdim. Bir de Emma böylesine ıslıl ıslıl parlamasaydı.

O gittikten sonra hepimiz Maura ile stüdyoya girdik, Maura parayı ve fotoğrafları ne yapması gerektiğini sordu.

Beckett'a baktım. "Helen'in annesinin adı ne? Maura ona bir çek yazacak."

"Lia?" dedi şaşkınlıkla.

"Bu daha başlangıç."

"Teşekkür ederim," dedi bana. Sesindeki samimiyet, kelimeleri daha anlamlı kılıyordu.

Maura'ya dönüp, "Dijital portföyü Elliott'a gönderirsin. Ama Emma'ya da kopyalarını atarsın," dedim ve Emma'ya döndüm. "Fotoğraflarla ne yapmak istersen iste, seni destekleyeceğim."

Başıyla onayladı. "İhtiyacım olan her şeyi aldım bugün. Yine de karanlık günlerde bakıp neşelenmek için leopar desenli kıyafetlilerden birini telefonumda tutabilirim." Kulağıma fısıldamak için beni kendine çekti.

“Sana ne kadar teşekkür etsem az. Artık yaşadıklarımı aşmak için bir şansım var. Daha iyi bir insan olmak işe yaramamıştı.”

Sıkıca sarılırken, “Muhtemelen almam gerekenden daha fazla keyif aldım,” dedim.

Annemin anlamadığını düşündüğüm şey de buydu. Bazen dünyada iyilik yapmak, soygun baronlarını dava etmekten çok, onların toga giymiş fotoğraflarını çekmektir.

Beckett kapıdan çıkarken, “Hatırlat da seni sinirlendirmeyeyim,” dedi.

Bütün gece bana istediği her imada bulunduktan sonra beni öpmeyi beceremediğini düşünerek ona baktım ama hiçbir şey söylemedim. Bunu geçmişte bırakmamız gerekiyordu.

Ama düşüncelerimi yüzümden okudu. “Yine de,” dedi hüznü bir gülümsemeyle, “seni bir daha sinirlendirmemem gerektiğini bana hatırlat.”

Şikago gezimizin ertesi günü mutfak masasında oturmuş, üzerinde çalışmadığım tek takım olan karo için resimli kartlar yapmak üzere internette fotoğraflar buluyordum. Harry Styles'ın mükemmel fotoğrafını bulmak için kesinlikle -ya da belki de- gerekli olandan biraz daha fazla zaman harcamıştım. Ama büyükannem, çabaların en büyüğünü hak ediyordu.

Saat onda Emma mutfağa girip başımın üstünü öptü. “Günaydın, kardeşlerin en iyisi.”

Gülerek, “Ruh hâlin güzel,” dedim.

“Öyle. Ve bu, senin sayende. Bunu kutlamak için seni pediküre götüreyim.”

Bilgisayarı işaret ettim. “Bilmiyorum, Em... Bu diziler tutmuyor ve ön değerlendirmeye yalnızca bir hafta kaldı. Artık çalışmalara birkaç saat ayırmanın vakti geldi sanırım.”

Çenesini kafama yasladı. “Biliyorum ama bütün bir yılı birbirimizi görmeden geçirdik. Yazın başında da yoktum, ağustosta da yine farklı yerlerde olacağız ve sana gerçekten ama gerçekten teşekkür etmek istiyorum.”

Onu özlemiştim. Ve bir gün, hem de çok uzak olmayan bir gelecekte, yaz için bile aynı evlerde olmayacaktık.

Ayrıca ön değerlendirmede el becerilerim yüzde yüz mükemmel olmasa bile, yeteneğim ile asgari düzeyde yetkinliğe ulaşabildim. Sonuçta sihirbazlıktı söz konusu olan, roket bilimi değil.

“Pekâlâ... Son kart setimi hazırlamam için önce şu fotoğrafların çıktısını alayım,” dedim.

Emma ellerini çırpı. “Oley! Tamam, hazırlan da çıkalım.”

Eve dönmemiz yemek vaktini buldu. Çünkü pedikür, öğle yemeğine; öğle yemeği, alışverişe dönüştü ama tüm günü Emma'yla geçirmek çok güzeldi. Hem fotoğrafların çıktısını da aldım. Eve döner dönmez de karo dizileri üzerinde çalışmak için kendimi odama kapattım. Biraz ilerleme kaydettim ama yaklaşık bir saat sonra aşağıdan kahkaha sesleri duydum ve odaklanamayacak kadar dikkatim dağıldı.

Mutfakta, Emma'yı mutfak masasında Theo'yla otururken buldum.

“Bir daha!” dedi Theo.

Emma bir patlamış mısır tanesini fırlattı, Theo ağzıyla yakaladı. “Yirmi yedi,” dedi Emma.

Theo, “Üç hafta öncesine göre ciddi bir gelişme,” diye yanıtladı. “Piyanyoyu boş ver. Bunun gösterisini yapalım.”

Üç hafta önce mi? Emma beni bıraktıktan sonra Theo ile görüşmüş. Demek bu yüzden benimle ve Julie teyzeyle kalmamış. Demek bu yüzden acelen vardı...

Emma bana *sus, konuşma* dercesine bakışlar attı. Bir kız kardeş olarak, ahlaki olarak çenemi kapalı tutmak zorundaydım. Ama ona kocaman bir sırıtışla karşılık verdim.

“Kapa çenenin,” dedi.

“Hiçbir şey söylemedim. Theo, sen bir şey söylediğimi duydun mu?”

“Üzgünüm,” dedi, telefonuna bakıp. “Gitmem gerek.”

“Rekorumuzu kırmak istemiyor musun?” diye sordu Emma. Sesi o kadar kederli geliyordu ki sırtışıu uçuı gitti.

Theo’nun nesi vardı? Emma’nın onun için ne hissettiğini göremiyor muydu?

Saçlarını karıştırdı, “Bir dahaki sefere. Görüşürüz, Lia,” deyip çıktı. Sineklik, arkasından çarpıp kapandı.

“Tek kelime yok,” dedi Emma.

“Ona neden söylemiyorsun? Ya da en azından daha yoğun flörtleşmiyorsun? Senin zihnini okuyamıyor.”

“Okumasına da gerek yok. İsteyip istemediğine kendi karar vermeli.”

Evet, böyle olması idealdi. Ama görünüşe göre bu, Mirror Lake’te işe yaramıyordu. Belki de bu kasabada sadece erkekleri etkileyen bir tür çekici kara delik vardı.

Bu teorimi açıklayamadan Emma ayağı kalktı. “Sanırım biraz piyano çalarak oyalanacağım.” Yüzüne baktı. “Tabii... bir şeye ihtiyacın yoksa?”

Başımı iki yana salladım. Benimle birlikte egzersiz yapmasını çok isterdim ama benim çalışmama yardım etmesi için ondan piyano pratiğini bırakmasını istemek aptalca olabilirdi. En azından başlangıç dizisini burada, Emma’nın piyano çalışını duyabileceğim yerde çalışacaktım.

Bir saat sonra, De Kolta çiçek rutini artık benim için nefes almak gibi otomatik ve tatmin edici bir hâle geldi. Emma’ya sahile yürümek isteyip istemediğini sormak için oturma odasına girdim. Ama o, piyano tuşlarındaki parmaklarını yavaşlatmadan başını iki yana salladı sadece. Ben de bu yüzden prova destelerimden birini arka cebime atıp tek başıma dışarı çıktım.

Sahile vardığımda, büyükannemin komşusu -pembe bandanasının altında toplanmış saçlarıyla- torunlarının gölde oynayışını izlerken, oturduğu şezlongdan bana el salladı.

“Matilda döndü mü?”

“Hayır,” dedim ve yanındaki şezlonga oturdum. “Sana da hiçbir şey söylemedi, değil mi?” Bay ve Bayan Kowalski, ben kendimi bildim bileli büyükannemin yanındaki evde yaşıyorlardı.

Bayan Kowalski başını iki yana salladı. “Bu seyahati için bavuluna koyamadığı bir şeyler yüzünden telaşa kapılmış gibiydi ama nereye gittiğini söylemedi.”

“Yine de teşekkürler,” dedim. En azından, büyükannemin kafasında bir planla gittiğine dair daha fazla kanıt elde ettiğim için memnundum.

Ayağa kalktı. “Madem buralardasın, senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Mae’ye biraz eşlik eder misin?” Kıyıdaki torununu işaret etti. “Oğlanlar suda oynarken on üç yaşındaki ablalarını pek dinlemiyorlar.”

“Tamam,” dedim ve Mae’nin elinde bir kitapla uzandığı hasıra yöneldim.

“Selam,” dedim otururken. Onu çok iyi tanımasam da Mae ve erkek kardeşleri hemen hemen her yazın birkaç haftasını burada, büyükanne ve büyükbabalarıyla geçiriyorlardı. Ben de birkaç kez çocuk bakıcılığı yapmışım ona. “Sen yüzmüyor musun?”

“Canım istemiyor.” Kitabını bırakıp oturdu. “Zaten ağustosa kadar buradayım, böylece yüzmek için bu canavarların gitmesini bekleyebilirim. Yarın gidiyorlar.”

Mae, küçük kardeşlerinden kurtulacağı için o kadar da heyecanlı değildi. “Yazı büyükannen ve büyükbabanla geçirmeye hevesli değil misin?”

Bana uzun uzun baktı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Başımınla onayladım.

“Erkek arkadaşın var mı? Ya da kız arkadaşın?”

“Hayır,” dedim. Muhabbetin nereye gideceğini merak ediyordum.

“Olsun ister misin?” diye sordu.

Güldüm. “İstememeye çalışıyorum.”

“Benim var... Kız arkadaşım yani.” Bir anlığına sustu. “Ve sanırım istiyorum da olmasını.”

“Ayrıldınız mı peki?”

“Gibi.”

“Nasıl gibi?” Bağırıtılı çağırıtılı çirkin kavgalardan, ortak kararla ayrılmaya kadar hemen hemen her türden son yaşamıştım ancak ayrılık olup olmadığı konusunda şüpheye düştüğümü hiç hatırlamıyordum.

“Ailelerimiz bu kadar ciddi olmak için daha küçük olduğumuzu düşünüyorlardı. Ara vermemizi istediler. Bu yüzden o bir yaz kampına, ben de buraya gönderildim. Geri döndüğümüzde ilişkimizi bitireceğimizi umuyorlar.”

“Bitirecek misin?”

“Bitirmeyeceğim,” dedi ve bunu o kadar sakince söyledi ki ona inandım. Karşımdaki, histerik bir genç kız değildi. Zor bir durumla başa çıkmak için elinden gelenin en iyisini yapan biriymi.

“*Bu kadar ciddi* derken ne demek istiyorlardı?”

“Bilmiyorum... şey... yani el ele tutuşup biraz öpüşmekten başka bir şey yapmadık ama beraber çok vakit geçiriyorduk ve ona, onu sevdiğimi söylemiştim.”

Gözlerimin kocaman olduğunu hissettim. “Ne yaptın? Nasıl bildin ki sevdiğini?” Bu on üç yaşındaki çocuk bana kendimi çocuk gibi hissettirdi.

Mae hafifçe güldü. “Bana bunun çocukça bir aşk olduğunu söylemeyecek misin?”

“Hayır, ne hissettiğini nereden bilebilirim ki?”

Bir omzunu kaldırdı. “Herkes öyle düşünüyor. Hatta büyü-kannem bile... Üstelik o genellikle hep benim tarafımı tutar.”

Bu konuda sunabilecek bir bilgeliğim olduğunu sanmıyordum. Ben olsaydım, Mirror Lake’teki yeni olasılıklar beni heyecanlandırırdı ama Mae farklı bir kızdı sanki. “Biraz da farklı bir şeyler üzerine düşünmek ister misin?”

“Ne gibi?” diye sordu şüpheyle. Bu da bir sürü hayat dersine maruz kaldığını düşünmeme neden oldu ama Mae’nin şansına, benim ona sunabileceğim şeyler sadece anlamsız şeylerdi.

Destemi çıkardım. “Eh, madem yazı Mirror Lake’te geçireceksin, o zaman bir desten olmalı.”

Gözleri parladı. “Gerçekten mi? Her zaman öğrenmek istemişimdir ama büyükannem ve büyükbabam sihircilikle ilgili şeylerle pek uğraşmazlar. Buraya sadece bir göl evi istedikleri için taşınmışlardı.”

Üzüntüsünü biraz olsun hafifletmenin bir yolunu bulduğum için minnettar hissederek, “Pekâlâ,” dedim. “Öncelikle kartları nasıl karacağını göstereceğim sana. Aşağıya bakmadan yapabilmem gerek. Bunun için de pratik yapmalısın, tamam mı?”

Hevesle başını salladı. “Yapacağım. Söz veriyorum.”

Mae’yle ertesi gün sahilde yeniden buluşmayı planladıktan sonra eve döndüğümde Emma’yı akşam yemeği için ızgara peynir ve domates çorbası yaparken buldum. Mutfağı temizledikten sonra Emma’yı ön değerlendirme yapması için kart numaralarımı uygulayışımı izlemeye ikna ettim.

Bitirdiğimde, “Eksikler var,” dedi.

“Haklısın,” diyerek, katıldığımı belirttim. “Çiçeklere çok fazla zaman harcıyorum. Favorim o numara.”

“Önümüzdeki birkaç gün kart numaralarına dört elle sarılabilirsin, böylece kayıp zamanı telafi edersin.”

“Zamanımın çoğunda.”

Kaşlarını kaldırdı, ben de ona Mae’ye verdiğim sözü anlattım. “Bayağı üzgün. Konuşacak birine ihtiyacı var.”

Emma gülümsedi. “Belki de terapist olmalısın.”

Başımı iki yana salladım. “Hileleri çalıştırmaya ve sihir numaraları öğretmeye yönelik sigorta kodlarının olduğunu sanmıyorum.”

O sırada telefonuma mesaj bildirimi geldi.

Chase
Görmek gereken bir şey var.
Hemen!

Nedir?

Chase
Söyleyemem. Merkezde
buluşalım?

Beckett'ın da gelip gelmeyeceğini merak ediyordum ama Chase'i görmek istemiyormuş gibi algılanmadan bunu nasıl sorabileceğimi bilemedim.

Emma da gelebilir mi?

Chase
Elbette. Ne kadar çok, o kadar mutlu. Yarım saat sonra çeşmenin orada?

Tamam, orada olacağım.

Ama Emma evde duracağını söyledi.

"Neden?" Zaten en az iki saattir piyano çalışıyordu.

Utangaçlıkla omuz silkti. "Ne olur ne olmaz..."

"Ne gibi?" dedikten sonra anladım ki Theo'yla karşılaşma ihtimalinden bahsediyordu. Sanırım Emma da Mae gibi kararlıydı, ihtimaller ona karşı olsa bile. Buna saygı duyabilirdim ancak bu şekilde de çok fazla eğlenceyi kaçıırıyordu.

Güneş batmak üzereydi ama hava, tek başıma dolanırken kendimi rahat hissedebileceğim kadar aydınlıktı. Chase çeşme başında bir grup çocuğa kart numaraları yapıyordu. Beckett ortalarında yoktu. İyi bir şey bu.

Göz göze geldiğimizde Chase destesini kaldırdı. Çocuklar da onun etrafından dağıldı.

“Evet?” dedim.

“Bu taraftan.” Şehir merkezini işaret etti.

Yürürken, batan güneşin, turistlerin, şekerleme kokusunun ve Chase’in karmaşıklık taşımayan arkadaşılığının, bu öğleden sonra hissettiğim memnuniyetsizliği aklımdan çıkarmasına izin verdim. Hem Mae’nin hem de Emma’nın kararlılığındaki bir şey, seçimlerim konusunda annemin saldırılarına karşı daha savunmacı hissetmeme neden oluyordu.

“Beckett nerede?” diye sordum.

“Ailesiyle akşam yemeğinde. Ailesi birkaç günlüğüne burada.”

“Sen gitmek istemedin mi?” Beckett’ın ailesinin Chase’i evlat falan edinmiş olabileceği izlenimine sahiptim.

“Muhteşemler. Ama mümkün olduğunda gerçek bir aile olarak baş başa takılmalarına alan tanımak hoşuma gidiyor.” Bunları söylerken üzgün görünmüyordu ama insanın kendini hep bir yabancı gibi hissetmesi zor olmalıydı.

“Gelecek yıl durum farklı olur mu? Beckett gittiğinde?”

“Biraz. Evet. Yani sanırım Anjali teyze ve Max enişte evin boş kalmasını dört gözle bekliyorlar.”

“Ya senin annen ve baban?”

“Babam resmin hiçbir yerinde yok. Annem bir var bir yok. Burada olduğum zamanlarda Büyükbaba Henry âdeta ebeveynim oluyor.”

Büyükanne Henry Blackwell’le ilgili tüm hikâyeyi anlatmadığı açık. İzlediğim videoların anlatmadığı da. İnsanlar asla tek yönlü değildir.

Starlight’a doğru döndüğümüzde merakla Chase’e baktım.

“Gözlerini kapat,” dedi.

“Ön değerlendirmeye bir haftadan daha az bir süre kala bileğimi burkmak istemiyorum.”

“Merak etme, düşmene izin vermeyeceğim.” Ellerini omuzlarıma koyup beni yavaşça öne doğru itti. Bir kez tökezlesem de gözlerimi açmadım. Sürprizleri severim.

Durdu, beni çevirdi ve “Aç,” dedi.

Elliott’ın tiyatronun dışındaki büyüleyici fotoğrafıyla karşı karşıyım. Tek fark, artık siyah ceketli değildi. Üzerinde leopar toga vardı, fazla çıplaktı ve gizemli değil de öfkeli görünüyordu. Posterin sağ üst köşesinde, pembe halıda hırlamasının silik bir görüntüsü vardı.

“Hayır,” dedim. Çünkü bu çok korkunçtu. “Emma mı yaptı bunu?” Onu savunmaya hazırdım ama bu oldukça sertti.

Ama Chase başını iki yana salladı. “Elliott,” dedi. “Kendisi yaptı. Açılışa hepimizi getirdi. Beckett gülmemek için kendini öyle zor tutuyordu ki *anevrizma* geçirecek sandım.”

Saklamaya çalışmasına şaşırdım. Chase aklımdan geçen anı anı olarak ki, “Elliott’ın fotoğrafı indirmesine neden olabilecek hiçbir şey yapmak istemedi,” dedi.

Başımı hafifçe sağa sola salladım çünkü bu fotoğrafı burada görmekten daha kötü olan tek şey, Elliott’ın bunu buraya asacak kadar beğendiğini bilmektir.

Chase, “Elliott’ın kardeşi olmak hiç kolay değildi,” dedi. “Ama geçen hafta karşılığını almaya başladım. Sana dondurma ısmarlayayım mı?”

Chase ve ben Duke’s’taki piknik masalarından birine oturduk. *Oreo* külahlarımızdan naneli dondurmalarımızı yerken, öğrendiğimiz ilk sihirbazlık numaraları üzerine konuşmaya başladık. Chase, on dört yaşına kadar diğer çocukların doğum günü partilerinde gösteri yaparken giydiği silindir şapka ve pelerini anlattı. Ben de ona bir bozuk parayı burnuma sokarak yok etmeye çalışırken hastaneye kaldırıldığımı anlattım. (Bozuk para çıkarıldı.)

Sonra dizini benimkine bastırdı.

Yanlışlıkla mı?

Geri çekmedi.

Kafamı kaldırdığımda, Chase'in kısmen davetkâr kısmen cersur gülümsemesini gördüm. İçimde küçük bir ilgi kıvılcımı belirdi. Tam bunu anlamlandırmaya çalışıyordum ki, "Bu muhtemelen berbat bir fikir," dedi.

"En berbatı," diyerek hak verdim ona. Ama yüzünde şakacı bir ifade vardı. Beckett arkadaşım olmak istiyordu. Ben de Emma veya Mae değildim. *Benim hamurum biraz farklı olabilir.*

Yani bunu yapmamam için hiçbir sebep yoktu. *Tabii, eğer istersem.*

Chase gözlerini dudaklarıma indirdi.

Neden olmasın.

Belki bu herkes için daha iyi olurdu. Chase'le sevgili, Beckett'la arkadaş olabilirdim. Ayrıca yaz sonunda Chase ve ben vedalaşırken, birbirimizin kalbini de kırmazdık.

Chase saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Beckett, karşılığı ne olursa olsun arkadaşlık meselesinde gerçekten kararlı görünüyor."

Biraz geri çekildim. "Bu konuyu onunla konuştun mu?" Bu iki çocuğun oturup beni elde etmek konusunda pazarlık yapmış olmalarını düşünmek bile hiç hoşuma gitmedi.

"Hayır. Bu gece aklımda böyle bir plan yoktu. Ama sen eğlenceli birisin, Beckett ise daha fazlasını istemediğini söyleyip duruyor. Belki de ben isterim?"

"Bir kere deneyelim, öyleyse," diye önerdim. "Sadece bir görmek için."

"Deney gibi mi?"

Başımınla onayladım.

Güldü. "Öyleyse bilim adına." Chase elini boynumun arkasına kaydırды, beni kendine çekip dudaklarımı öptü. Tadı naneli dondurma gibiydi ve her şey, ne yaptığını bilen tatlı çocuklarda olduğu gibi çok güzeldi. Bitirirken, bir an için alt dudağını, dudaklarının arasında tuttum. Çünkü bir yerde, erkeklerin bunu sevdiğini okumuştum ve bitiş ben yapmak istemiştım.

“Bunda iyisin,” diye fısıldadı. Ama sesindeki tereddüdü fark ettim.

“Sen de,” dedim.

Chase elini çekip arkasına yaslandı. “Tıpkı sihirde olduğu gibi. Doğru zamanlamanın yerini hiçbir şey tutamaz.”

Ama bu işe yaramayacaktı. Öpücük güzeldi ama tekrarlama-mı sağlayacak bir sıcaklık veya tutku yoktu. Sadece eğlenmek için bile yoktu.

“Aynen öyle.”

“Evet, bence de.” Biraz geri çekildi, kafası karışmış görünüyordu. “Senden hoşlanıyorum, Lia. Ama *kız arkadaş* gibi hissetmiyorsun sen.”

Ona şaşkın bir bakış attım, omzu omzuma değdi.

“Böyle olsun istemezdim, sen de biliyorsun. Seni çok beğeniyorum. Ama böyle olamayız bence.” Birbirimize bakıp nedenini düşündük ve ikimiz de aynı anda irkilince gülmeden edemedim.

“Bunu ona kim söyleyecek?” diye sordu.

Chase’in bunu bir sır olarak saklamayı önermemesi hoşuma gitti. Beckett’a karşı hiçbir yükümlülüğüm yoktu ama bunu ondan saklarsak, Chase’in de benim de istemeyeceğimiz şekilde onu dışlamış olurduk.

“İkimiz de mecburuz. Hepimizin içinden farklı şeyler geliyor demek ki.” İç çektim. Harekete geçmeden önce bunu biraz daha düşünebilirdim.

“Okulunda zihinsel tutum gelişimiyle ilgili dersler var mı?” diye sordu.

Evet, vardı ama bunu neden sorduğunu anlamamıştım. Sonra, matematik öğretmenimin söylediği bir cümleyi tekrarladım birden: “Hatalar beyninizi geliştirir.”

“Aynen öyle,” dedi.

“Neden ileri seviye sınıflarda olduğuma şaşmamalı.”

Chase'le eve dönmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Yolda, Henry ve Matilda'nın büyük illüzyonlarından herhangi birini onun veya Elliott'ın çözüp çözmediğini sordum.

"Yalnızca bilindik olanları. Testere, germe, bıçaklar ve kutular. Büyükbabamın bodrum katında bir atölyesi var. Benim açımdan, değiştirildikleri için artık hiçbirisi o zamanki kadar iyi olmasa da en azından materyal üretmek o kadar da zor değil. Saklanma yerleri çok büyük. Aslan olayını çözmeye çalıştık ama o gösteride sadece aynaların açıları zorlu değildi. Büyükannenin dışarı çıkışının ardından salak hayvanın nasıl kaybolduğunu da bilmiyoruz.

"Belki de eğitilidir. Sirk aslanı gibi mesela."

"Ne için eğitilmiş? Bir aynadaki mandalı indirmek için mi? Çıkıntısı olan bir dolabın arkasına saklanmak için mi? Bir insan yerine bir hayvan olduğunda her şey mantıksız oluyor."

"Biliyorum," dedim, sinirli bir şekilde. Ön değerlendirmeden sonra ne olacağı konusunda endişelenmemeye çalışsam da Emma ve benim birkaç büyük numara bulmamız gerekecekti. Özellikle de şiddet içerenleri yapmak istemiyorsak.

Büyükannemin evinin çitlerine vardığımızda, Chase benim için kapıyı açıp yana çekildi. "Eğlenceli bir akşamdı."

"Bence de."

"Artık öpüşmemiz gerektiğini düşünmesem de yine de arada takılabiliriz."

"Evet." Birazdan söyleyeceğim şeyin ironisini düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ne oldu?"

"Kızdın mı sen?"

"Olasılık dışı."

"Sadece şunu merak ediyordum... arkadaş olmak mı istiyorsun?"

Güldü. "Daha çok *suç ortağı* diyelim."

Vakit henüz geç olmasa da içeri girdiğimde mutfak karanlık ve sessizdi. Evde yaşam belirtisi arayarak dolaşırken sonunda yemek odasından gelen klasik müziği duydum.

Soluk beyaz, pembe çiçekli ve yaldızlı kenarları olan porselen bir çay takımı, özenle hazırlanmış hâlde masadaydı. Tabaklarda yığınlar hâlinde kurabiyeler, çörekler ve kekler duruyordu. Masanın bir ucunda Emma, yanında koca bir çaydanlıkla oturuyordu. Çok tuhaf.

“Evde bir yerlerde bilmediğim sihirli bir gül mü var? Yoksa benim, gülün son taç yaprağı düşmeden tüm sihir numaralarını çözmem mi gerekiyor?”

Emma gülümsemedi bile.

Çaydanlığı işaret ederek, “Angela Lansbury ile ne işin var burada?” dedim.

Bana şaşkın bir bakış atarak, “Kendime üzüliyordum,” dedi.

Ters giden bir şey vardı. Çünkü Emma, benim aksime, yalnız olmayı sever. Yanına oturdum. “Sebep?”

Emma gözyaşlarını sildi. “Theo bir kızla çıkmış. Birlikte fotoğraflarını paylaşmış. Muhtemelen bu öğleden sonra gitmesine neden olan mesaj oydu.”

"Ah, Emma." Elimi sırtına koyabilmek için sandalyemi çevirdim. Alnını masaya yasladı. Annem, gençliğinde sosyal medya olmadığı için flört etmenin daha kolay olduğunu söylediğinde, aklını kaçırdığını düşünürdüm. O zaman insan neler olduğunu nasıl bilirdi ki? Ama sanırım amaç da buydu. Bazen bilmemek daha iyidir.

"Kız kimmiş?"

Emma başını kaldırmadan, "Yazlıkçı kızlardan biri," dedi.

"En kötüsü de onlar. Acelecilik, kuralları çiğnemek, dondurmacıda yerlilerle öpüşmek."

Emma kaşlarını çatarak, "Dondurmacıda değillerdi," dedi. "Pasajdaydılar ve öpüşmüyorlardı. Yani henüz." Bana kasvetli bir bakış attı. "Ama bahse girerim ki öpüşeceklerdir."

"Ne istediğini ona söylemelisin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu çok utanç verici. Ne kadar iyi bir arkadaş olduğumu söyleyip duruyor. Bense bir araya geldiğimizde her şeyin değişeceğini sanmıştım."

"Belki değişir."

"Hayır. O beni umursamıyor. Yani benim istediğim anlamda."

"Kesin olarak bilmiyorsun ki."

"Bence biliyorum." Telefonunu tuttu. "Eğer onun için önemliysem neden böyle yapsın?"

"Bilmiyorum," dedim ve Emma'nın suçlayıcı ses tonunu üstüme alınmamaya çalışarak, "Yani bence kız çok tatlı. Bu yüzden, onunla çıkmak istemesi aslında şaşırtıcı değil," diye ekledim. "Belki de seni hep bir arkadaş olarak gördüğünden, ikinizin başka bir aşamaya geçebileceğini aklına bile getirmemiştir." Emma titriyor gibiydi, konuşmaya devam ettim: "Belki de aranızda büyük bir şey olabileceğini hissettiği için korkuyordur. Özellikle de okullarınızın arasında yüzlerce kilometre olması onu korkutabilir. Ya da belki de tamamen farklı bir durum söz konusudur." *Diğer kızın daha eğlenceli olabileceğini düşünmesi gibi mesela.*

"Gerçekten de Theo'nun bana karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünüyor musun?"

“Elbette,” dedim çünkü tatlı kız kardeşimi tanıyan birinin, ona âşık olmayacağını hayal bile edemezdim. “Ama önemli olan benim ne düşündüğüm değil. Cevabı bilen tek kişi var. Bu yüzden de cevabı bana sorarak veya onun paylaştığı fotoğraflara bakarak bulamazsın. Theo ile konuşman gerek.”

“Senin için söylemesi kolay.”

Başımı iki yana salladım. “Tam olarak değil. Benim de konuşmam gereken biri var.”

“Kim? Konu ne?” Merakı, ızdırabımı kısmen uzaklaştırdı.

“Bu akşam küçük bir karar hatası yapmış olabilirim.”

“Ne yaptın?” diye sordu.

“Bir Blackwell’i öptüm.”

Bana şüpheci bir bakış attı. “Bence bu bir hata sayılmaz. Uzun vadeli planlarının zirvesi gibi bir şey, daha çok.”

“Ama sorun... onun Chase olmasıydı,” dedim.

“Neden böyle bir şey yaptın ki?” Emma, durumun gerektirdiğinden çok daha fazla ürkmüş gibiydi. Bu, bugüne dek yaptığım en mantıklı şey değildi belki ama bu kadar abartılacak bir şey de yoktu ortada.

“Bilmiyorum,” dedim. Her ne kadar, istediğim kişiyi öpmekte özgür olduğumu kendime sık sık söylesem de içimde yükselen suçluluğu güçlükle bastırabiliyordum. “*Chase tatlı biri ve belki de Beckett sadece arkadaş olmamız gerektiği konusunda haklıdır*, diye düşündüm. Bu yüzden de Chase öpüşmeyi önerdiğinde, *neden olmasın* dedim kendi kendime. Ama hiç etkilenmedim öpüşmeden.”

“Chase kızdı mı? Veya üzüldü mü?”

“Hayır. O da bir şey hissetmedi.”

“O zaman neden bir hataydı?”

Her ne kadar mantıksız olsa da lafı dolandırmaya gerek yoktu. Kendimi çok kötü hissediyordum. “Beckett öğrendiğinde incinebilir. Birbirimize herhangi bir söz vermedik, Beckett herhangi bir şeye başlamak istemediğini söyledi zaten. Ama yine de ben onun biriyle öpüştüğünü duysaydım, hoşuma gitmezdi.” Yine de unutmamak gerekir ki istekli olan bendim. Hayır diyen Beckett’tı.

Beckett'ın neden hayır dediğini düşününce, aklıma Helen geldi. Ama bunu Emma'yla paylaşamazdım, bu yüzden düşüncelerimi kendime saklayıp Emma'nın bulaşıkları mutfığa taşımasına yardım ettikten sonra yukarı çıktım. Yatağa yattığımda, aynı düşünceler kafamda dönüp duruyordu. Geçen yıl, Helen, Beckett'ı kuzeniyle aldatmıştı. Şimdiyse ben, onun kız arkadaşı olmasam da -hatta beni öpmemişti bile- yaptığım şeyle ortalığı karıştıracaktım. Ama Beckett, ikisinin aynı şey olmadığını görmek zorunda kalacaktı. Ben, sözünden dönmüş biri de değildim ayrıca; sonuçta, bir söz vermemi istememişti benden. Bunu anlamasına ihtiyacım vardı çünkü şayet anlamazsa, belki artık arkadaş bile olamazdık. Daha da kötüsü, belki de arkadaş olmaya değer bir insan olmadığımı düşünecekti. Prova salonunda onunla otururken, önemsediğim şeylerin gerçekten de önemli şeyler olduğunu söylediğinde kendimi nasıl hissettiğimi anımsadım. Yeniden öyle hissetmek istiyordum.

Bunu imkânsız hâle getirmediğimi umuyordum.

Sabah, ben çay davetinin enkazını incelerken, Emma mutfığa girdi.

“Hadi,” dedim ona, “dışarıda kahvaltı edelim. Sonra burayı birlikte temizleriz.” Julie teyzeye bulaşıkları yıkamamasını, döndüğümüzde bizim yıkayacağımızı söyleyen bir not bıraktım.

Kahvaltı için açık olan bir tane doğru düzgün restoran vardı. Dolayısıyla çok yoğundu. Bütün büyük masalar dolu olduğundan, ortaya atılmış birkaç küçük masadan birine oturduk. Ben telefonumdan arkadaşlarıma ve evdekilere bakarak biraz vakit geçirirken, Emma yanında getirdiği şiir kitabını çıkardı. Garson elinde benim *parfem*, Emma'nın da domuz pastırması, yumurtası ve tostuyla döndüğünde, Emma kitabını bıraktı.

Tabağına bakıp, “Yeni alışkanlık,” dedim.

“Gelecek yıl göreceksin. Okul kantininde yemek yerken pastırmaya hayır demek neredeyse imkânsız.”

“Ama domuzlar da hemen hemen insanlar kadar zekidir.”

“Olabilir,” dedi. “Ama insandan pastırma yapılmıyor.” Bugün ruh hâli daha iyi gibiydi.

Tam Emma’ya, artık vejetaryen olmadığını annemin bilip bilmediğini soracaktım ki Chase, tanımadığım -ama kim olduklarına dair tahminde bulunabileceğim- iki kişiyle birlikte içeri girdi. Chase beni görür görmez eliyle yüzünü kapattı, yanındaki iki yetişkin ona baktı.

Bizi göstererek sessizce bir şeyler söyledi ve üçü birden masamıza yaklaştı. Emma ve ben ayağa kalktık.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay ve Bayan Blackwell,” dedim. Gerçekten de öyleydi. Gerçi idealimde, Beckett’ın anne ve babasıyla, yeğenlerini öptüğümün sabahı tanışmak gibi bir şey yoktu.

Beckett’ın annesi gülümsedi. Gözleri aynıydı. “Aslında *Bayan Awasty*. Soyadımı değiştirmedim. Ama lütfen bana *Anjali* de.”

“Ben de *Max*,” dedi Beckett’ın babası, yanımızdaki masaya otururken. Chase bana yabani bir bakış atarken Max, “İkiniz de ona çok benziyorsunuz,” diyerek devam etti.

“Büyükanne Matilda’ya mı?” diye sordu Emma. “Bunu çok duyuyoruz.”

“Ben aslında Kristen’ı kastetmiştim. Ona selamımı söyleyin. Siz söylerseniz bir şeyler fırlatmaz herhalde.” Sonra tabletine odaklandı. Emma’nın da benimle aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum: Annem bir şeyler mi fırlatmıştı?

Anjali, “Senin hakkında çok şey duyduk,” dedi.

Elimde olmadan kapıya baktım.

Güldü. “Ah, Beckett’tan değil. Onun vereceği bilgilere bel bağlasaydım, tam önümde dursaydı bile odada olduğundan emin olamazdım.” Chase’in omzunu ovdu. “Bu daha yakın.”

Endişeli bir şekilde Chase'e döndüm ama *tabii ki söylemedim* dercesine bir bakış attı. Söylememiş olsa bile, suçluluktan ve endişeden boğulacaktım neredeyse. Yemek yiyebilmeme imkân yoktu. Parfemi Emma'ya doğru ittim ama başını hızla iki yana salladı. "Yoğurt görmeye bile dayanamadığımı biliyorsun," dedi. "Özellikle de yarısı yenmiş yoğurt."

Beckett içeri girdiğinde, Emma büyülenmiş gibi bir ona bir bana bir Chase'e baktı. *Girl Magician* programını gerçekten çekmememiz ne kötüydü. Çünkü kesinlikle reyting rekorları kırardı.

Beckett'ın yüzü düşük olsa da yeterince kibar bir şekilde, "Emma, Lia," diyerek selamladı bizi, oturduğu sırada. Annesinin önüne bir gazete koydu. "Buyur, istediğinden."

Emma ve bana, "Bu küçük yerel gazeteleri seviyorum," dedi. "Üç dondurulmuş muhallebi dükkânı için günün lezzetlerini de yazdıklarını biliyor muydunuz? Bakalım, neymiş."

Sayfaları çevirip metni taradı. "Bugün kesinlikle gitmeliyiz. Duke's'ın naneli Oreo varmış."

Chase ve ben aynı anda, "O dündü," dedik. Birbirimize yüzümüzü buruşturduk ve sonunda Beckett'ın ailesinin önünde daha uyumlu bir şirinlik sergilememek için arkamızı döndük.

"Güzel miydi?" diye sordu Anjali.

Başımı kaldırdım yeniden. Chase, kabul edilebilir bir cevap vermekte açıkça zorlanırken bakışları benden Beckett'a döndü.

"İyiymiş." Bana baktı. "Yani birçok yönden gerçekten harikaydı." Başını hafifçe salladı. "Her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da sanırım yeniden istesem... başka bir şey sipariş ederdim." Çaresizce bana baktı.

Beckett gözlerini devirdi.

Dondurmadan bahsetmediği açıktı. Anjali, Chase'i inceledi. Emma sanki bir trafik kazası izlemiş gibi elleriyle ağzını kapattı. *Bu kadarı yeter.*

Beckett'a baktım. "Seninle dışarıda biraz konuşabilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. “Henüz kahve içmedim.”

Bardağımı ona uzattım.

Bir yudum alıp irkildi. “Bunun içinde şeker mi daha çok yoksa kahve mi?” Emma’nın bardağına baktım, muhtemelen dün çok fazla şeker tükettiği için bugün sade kahve tercih etmişti. Emma ellerini korumacı bir şekilde kupasına sardı.

“Çaresine bakacağım,” dedim ve peşimden gelip gelmediğine bakmadan ayağa kalktım. İngiltere Kraliçesi oturacaksa, illaki sandalyesi hazırlanır.

Restoranın arkasındaki küçük avluya gittik. Kahvemden bir yudum daha alıp yine yüzünü buruşturdu. “Konuş hadi.”

“Sanırım Chase sana olanları anlattı.”

“Ne olmuş ki,” diye homurdandı. “Doğal afet falan olduğu yok. İnsan işi işte.”

“Farkındayım. Düşünmediğim şey...”

Sözümü kesti. “Anın büyüüne mi kapıldın?”

“Bilmiyorum. Belki de. Ama bir seferlik bir şeydi. Şey... bir etkisi olmamalı... ikimiz için yani.”

Bana şaşkın bir bakış attı. “Ah, kesinlikle. Birini öptüğün gerçeği neden etkilesin ki...”

“Hey!” dedim. Bir yetişkin gibi davranmaya çalışıyordum ama sürekli beni istemediğini söyleyen birinin gözünde kendimi haklı çıkarmak zorunda da değildim.

Geri adım attı. “Bu sefer olay başka yere gitmeden öğrendiğime sevindim. Bir de Elliott yerine Chase’i seçtiğin için minnettarım. En azından biraz olsun zevk sahibiymişsin.”

Kabaran öfkem taşıtı. “Hayır. Bu Helen’in durumu gibi bir şey değil. Ben sana ihanet etmedim, sen beni istemediğini söylemiştin.” İkimizi işaret ettim. “Arkadaş olmak istediğini söylemiştin.”

“İstemiyorum, demedim. *Şimdilik istemiyorum*, dedim. Bana olan ilginin anlık bir heves olduğunu biliyordum. Ayrıca, Chase’e de inanamıyorum. Mirror Lake’te yüzlerce kız var ve o gidip seni öpüyor.” Beckett burada tehlikeli sulara girdi.

“Ben de bir insanım. Hazır olduğuna karar verene kadar üzerime ‘rezerve’ tabelası asamazsın.”

Tartışmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Zeki çocuk. Bir dakika kadar sessiz kaldı, sonra omuzları biraz düştü. Küçük bir gülümsemeyle, “Bir rezerve tabelası hayal etmedim,” dedi. “Daha çok uçuşa yasak bölge olarak düşündüm.”

Ben de derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. “İlla bir yere varmak istiyorsan, bizi etkileyecek bir durum yok. Basit bir öpücüktü sadece.”

“Hiç etkilemedi yani?”

“Dürüst olayım mı? Pek etkilemedi.”

Beckett ellerini ceplerine sokup sanki ona Noel Baba’nın olmadığı gerçeğini açıklamışım gibi baktı bana. “Beni etkilerdi.”

Ardından restorana geri döndü.

Duvara yaslanıp yere çöktüm, alnımı dizlerime yasladım. Haklı öfkem onun son bakışıyla yok oldu. Geriye kalan tek şey, inanılmaz derecede değerli olabilecek bir şeye karşı nasıl sanki tek kullanımlıkmiş gibi davranabileceğime dair bir şaşkınlıktı. Pek de önemi olmayan bir öpücük yüzünden.

Genelde kolayca ağlarım ama o an gözyaşı bile dökemeyecek kadar hissizdim. Biraz da gözyaşı dökmeyi hak etmiyormuşum gibiydi. Sizi ciddiye almayan erkeklerle ilişkinizi sonlandırmak kolaydır. Kaybedecek pek bir şey olmamasının yanı sıra bir de hikâyenin değeri bilinmemiş kahramanı olmanın eğlencesini de yaşarsınız. Oysa kötü adam olmak o kadar da eğlenceli değildir.

Kapı açıldı. Başımı dizlerimden kaldırmadan dönüp baktım. Emma yanıma çömeldi.

“İyiyim,” dedim. “Kahvaltını bitirebilirsin.”

“Yirmi dakikadır buradasın.”

“Ne!”

“Sanırım işler pek iyi gitmedi.”

Başımı iki yana salladım. “Dün sana verdiğim tüm tavsiyeleri unut. Güvenilirliğim boka battı.”

“Dalga mı geçiyorsun? Sen benim kahramanımsın. Ben olsam Chase kapıdan girer girmez, sıçrayıp kaçardım ve Beckett’ın yanıma gelip benimle konuşmasını asla emredemezdim. Sen çok olgusun.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Şey, bazı bariz zamanlar hariç.”

Sonraki dört günü kafamda özürler ve açıklamalar yazarak geçirdim ama hiçbirini Beckett'a mesaj olarak atmadım. Onun yerine, bir hevesle birini öpmeyecek, önemli çocuğun iç karmaşasını çözmesini sabırla bekleyecek biri olmaya çalıştım. Hayatımın büyük bir kısmını eğlence peşinde koşarak geçirmişim gibi hissediyordum, öyle ki önemli bir şeyi tam önümdeyken bile görememiştim sanki.

En büyük günah çıkarma ayini olarak, üniversite sınavına her gün çalışıyordum. Neredeyse bir ay boyunca hiçbir şey yapmamamın ardından, şimdi video üstüne video izliyordum. İki deneme sınavına girdim ve Julie teyze, çabalarımı anneme överken hiç itiraz etmedim. Ölümüne ciddi bir insan olacaktım artık.

Ayrıca her gün bir de Mae'ye vakit ayırıyordum çünkü büyükannesi onun sadece benimleyken gülümsediğini söylemişti. Dolayısıyla o kadar da korkunç biri olmadığımı hissettiriyordu bu durum. Mae, haftanın sonunda, büyükanne ve büyükbabasının veya erkek kardeşlerinin deste içinden seçtikleri kartları kaybedip sonra tekrar bulduğu basit bir asansör kart numarası yapabilir hâle gelmişti. Benimki gibi daha karmaşık rutinler, istediğiniz kartı seçirme gücü de gerektirir. Bu yüzden perşembe günü öğle

yemeğinden sonra yanından ayrılırken, önümüzdeki hafta bunun üzerine de çalışacağımıza dair Mae'ye söz verdim.

Mae'nin nasıl ilerlediğini Emma'ya anlattığımda, dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ne oldu?” diye sordum. Tüm zamanımı sınavlara girerek ve kalbi kırık bir kızı neşelendirerek geçirdiğim için Emma'nın mutlu olacağını sanmışım.

“Sadece... Tüm zamanını Mae'yle birlikte veya bilgisayar karşısında geçirmek yerine ön değerlendirme numaraların üzerinde çalışman gerekmez mi?”

“Bitmek üzere,” dedim, gerçi bu biraz gerçeği esnetmek sayılabılırdi. “Sınav işlerini bugün erkenden bitirip kart dizileri üzerine çalışacağım.”

“İyi misin sen?” diye sordu Emma. “Hiç kendin gibi değilsin.”

“Bu iyi bir şeydir belki de.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum... Belki de önemli şeylere dikkat etmek gibi bir alışkanlığım olsaydı, Chase'le öpüşmez ve Beckett'ı incitmezdim.” Annem haklıydı. Artık neredeyse büyümüştüm. Tüm zamanımı sihirbazlık numaralarına ve hokkabazlığa harcayamazdım. “Ben... ben bencil olmak istemiyorum. Üniversite sınavı önemli, Mae de önemli. Sahnede de yeterince çekici olacağımı düşünüyorum. Yeterli olacaktır.”

Emma beni kollarına alıp sıkıca tuttu. “Sana neyin doğru olduğunu söyleyemem. Ama umursadığın şeyi umursamanın sorun olmadığını söyleyebilirim.”

Belki de öyleydi. Ama Beckett'ın o verandadaki bakışını görmemek ya da gözlerimi her kapattığımda, *beni etkilerdi*, değişimini duymamak için her şeyi yapardım. Bu, pamuk şeker görünümümü söküp atmamı gerektirse de yapardım.

Emma şüpheyle, “Peki,” dedi, “prova salonunda pratik yapmak ister misin? Ön değerlendirmeden önceki aşamaya aşına olman gerek.”

“Yapamam,” dedim.

Bu öğleden sonra biraz pratik yapmayı zaten planlıyordum, açıkçası prova salonunda gösteri yapmanın faydalı olacağını da görebiliyordum ama Beckett’la karşılaşma düşüncesine katlanamıyordum. Geriye dönüp baktığımda, meselenin Chase’i öpme izin verilip verilmemesiyle ilgili olmadığını görebiliyordum. Tabii ki izin verilmişti, Beckett da bunu biliyordu. Sadece, benim için daha iyi şeyler düşündüğü için üzülmüştü. Gözlerinde o hayal kırıklığını tekrar görmeye hazır değildim.

“Anladım,” dedi Emma, anlayışla. “Ama yarın prova yaparsak iyi olur. Yoksa şovunun ortasında pürüz çözmek zorunda kalabilirsin ve bunu istemezsin.”

“İstemem, haklısın.” Ama sadece bir kez gidersek, onu görme ihtimalim daha düşük olurdu. “Zaten tüm dizileri tamamlayamadım. Onları öğrenene kadar prova salonuna gitmenin anlamı yok.”

“Peki, iyi şanslar,” dedi Emma. “Herhangi bir konuda yardıma ihtiyac duyarsan söyle bana,” dedikten sonra piyanonun başına geri döndü.

Bir süre diziler üzerine çalıştım ama ezberlemek eskisinden de zordu. Eskiden bu işlerde iyi olmak beni çok mutlu ederdi. Bu koşturmayı takip etmek, provanın zor -veya sıkıcı- olduğu zamanlarda bile beni devam etmeye teşvik ederdi. Ama devam ettiğim tek şey, bunun neden önemli olduğunu kendime sormaktı.

Keşke büyükannemle konuşabilseydim. Kimi zaman o da böyle hissetmiş olmalıydı. Ona daha yakın hissetmeye çalışarak koyu lavanta rengi duvarlı, beyaz cibinlikli karyolasının olduğu ve duvarlarında gösterilerinden fotoğraflar asılı olan -birkaç tane de aile fotoğrafı- odasına çıktım.

Julie teyze başını içeri uzattı. “N’aber, ufaklık? Son zamanlarda huysuz gibisin.”

“Bilmiyorum... sadece pek fazla ilerleme kaydetmediğimi hissediyorum ve vaktimi neye harcamam gerektiğini bilemiyorum.

Büyükanne ne olduğunu bilmiyorum. Tüm şu yaşlı adamlar üçkâğıtçılıklarına devam ediyorlar, bense bu konuda hiçbir şey yapamadım.”

Julie teyze irkildi. “Yapman mı gerekiyordu?”

“*Yapacağımı söylemiştim, diyebiliriz.*”

“Doğrudur. On yedi yaşındaki bir kız için tamamen uygulanabilir gibi görünen bir yaz projesi.”

“Birkaç hafta önce, daha uygulanabilir görünüyordu. Kafam dağılmadan önce.”

“Kafanı dağıtan nedir?” Net bir soruydu.

Derin bir nefes aldım. “Tahmin et.”

“Beckett mı Chase mi?”

“İkisi de,” diye itiraf ettim.

“Tehdit e-postaları göndermemi gerektiren bir şey mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sorun bende.”

“Halledersin sen.” Saçlarımı karıştırıp odadan çıktı.

Ne aradığımı bile bilmeden, bir şeyi ararcasına gömme dolaba baktım.

Bir giysi çantasının fermuarını açtım. İçinden çift payetli bir gümüş rengi gece elbisesi çıktı. Büyükanne bunu Vegas gösterisinde giymişti. Çantanın altında da gümüş rengi topuklu ayakkabıları vardı. Ayakkabıların üst kısmındaki kayışlar yumuşaktı ancak alt tabanı hem sağlam hem de sessiz olacak şekilde tasarlanmış ve kalın, siyah kauçuktan yapılmıştı. *Muhteşem.*

Biraz sıkı olsalar da ayakkabıları giydim. Büyük gösteri için aynı ayakkabılardan kendi ayaklarıma uygun bir çift yaptıracaktım. Büyükannenin kıyafetleriyle performans sergilemenin hoş olacağını düşünerek elbiseyi denedim. Ama elbisenin -gösterinin bir noktasında nefes almam gerektiğini de varsayarak- tek sorunu sadece fazla dar olması değildi, aynı zamanda dalgalı yakası ve gümüş payetleri çok fazlaydı. Çünkü hem ben büyükanne'den daha gençtim hem de Mirror Lake, Vegas değildi.

Oysaki onun kıyafetlerini giymenin beni ona daha yakın hissettireceğini düşünmüştüm. Onun bu versiyonunu hiç bilmiyordum. Sahne şovlarındaki Matilda hâlâ bir gizemdi. Her ne kadar bu elbise benim için doğru elbise olmasa da kendimi spot ışıkları altında aynı derecede ısıtılı bir şeyin içinde hayal edebiliyordum. Daha büyük şeyler düşünmem gerektiğini bilsem de gülmeden edemedim.

Elbiseyi ve topukluları giyip, ne giyeceğime dair başka fikirler arayarak fotoğrafların olduğu duvara yaklaştım.

Köşedeki bir fotoğrafı görünce çılgık attım. Emma ve Julie teyze koşarak geldiler. Ben de o sırada fotoğrafın fotoğrafını çekmek için -büyükannemin elbisesi ve topuklularıyla- bir sandalyenin tepesindeydim.

“Aklını mı kaçırdın sen?” dedi Emma.

“Hayır. Bak!”

Fotoğrafı çevirip, bir eşeğin dizginlerini tutan, beyaz bir gece elbisesi içindeki genç -benim yaşlarımda- Matilda’yı gösterdim onlara.

“Böyle başladı,” dedi Emma. “Gönderdiği kartpostalda yazan buydu! O eşekle.” Fotoğrafı elimdeni aldı, ben de sandalyeden indim.

“Yani... muhtemelen o eşek değildi,” dedim. Julie teyzeye döndüm. “Ama bu fotoğraf bir ipucu olmalı.” Büyükannemin bana verdiği ipucu bu fotoğraftı. Bunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğünü bilseydi, çok kızardı.

Julie teyze, büyükannemin bıraktığı yumurtaları hatırlayarak, “Palyaçolar da var mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Güzel soru.” Kırk fotoğrafın hepsini inceledik ama hiçbir şey bulamadık.

Arkasında bir şey yazıp yazmadığını görmek için eşekli fotoğrafın çerçevesini açtım. Keskin, köşeli bir yazıyla, “Ivey ve Steve, 1969” yazıyordu.

Tekrar fotoğrafın önünü çevirdim. “Bir dakika. Ivey kim?”

Julie teyze, “Büyükannen,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Matilda onun sahne adıydı. Henry ile performans sergilemeye başladıktan sonra o adı aldı ve sonra da bırakmadı.”

Aman Tanrım. Demek odamdaki sihirbazlık kitabı onundu. Bu fotoğraf da Henry ile evlenmeden önce çekilmiş olmalıydı. “Tek başına mı yoksa biriyle birlikte mi yapıyordu gösterilerini?”

Julie teyze omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama Mirror Lake’te olduğunu biliyorum. Ivey adıyla sahne aldığı tek yer burası. Belki kütüphanedeki eski gazetelere bakabilirsin.”

“İyi fikir.”

Üzerimi değiştirmek için dolaba koştum. Elbiseyi çıkarırken  rnağım bir Şeye takıldı. Elbisenin arka tarafında yaklaşık yediŐer santim arayla dikilmiş altı tane küçük metal halka vardı. Ellerimi kayıŐta gezdirirken, omuzların üzerinde iki tane daha buldum. Aksesuar olmayacak kadar  irkindiler ama hangi amaca hizmet ettikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu ve Őu anda bunun üzerine düŐünemiyordum da.

Kendi kıyafetlerimi giyer giymez, koşu ayakkabılarımı almak için aşağı indim. Elimden geldiğince hızlı bir Şekilde kütüphane-ye gitmek istiyordum.

Tam ben kapıyı açarken, Emma elini koluma koydu. “Seninle gelmemi...”

“Hayır,” dedim. “İyiyim.”

Kapıyı açıp koştum.

Kütüphane görevlisi, eski gazeteler henüz dijital dosyalara aktarılmadığı için özür dileyip bana dev gibi bir ciltli kitap uzattı. Ocak 1965’ten baŐlayarak her sayfaya bakmaya koyulum. Temmuz 1969’a geldiğimde, aradığımı buldum.

Önce fotoğrafı gördüm: Büyük, siyah bir dolabın yanında silindirik şapkalı bir adamın yanında duran büyükannem. Üzerinde de evdeki fotoğraftaki elbisesi var. Dolabın içinde bir eşek, eşeğin üzerinde ise bir palyaço. Başlıkta, "Sihirbaz Thurston Carter Sırlarını Paylaşıyor" yazıyordu. *Vay be. Büyükannem sihir kariyerine Thurston Carter ile başlamış.*

Haber, cemiyetteki sihirbazlar için düzenlenen bir atölyeyle ilgiliydi. Thurston numaralarından birini gazetecilere açıklayacaktı. Bunun için muhabirler içeri alınmıştı. Paylaştığı numarası: Kaybolan eşek. Yazıda, Thurston'ın büyük bir dolap içinde sallanan aynalı panelleri gösterdiği anlatılıyordu. Aynalar, doğru konumdayken dolabın boyalı kenarlarını yansıtıyordu, bu yüzden de dolap boş görünüyordu. Palyaço, eşeği dolaba yönlendirmiş, sonra dolap kapıları kapalıyken eşekle birlikte aynaların arkasına saklanmıştı. Dolap tekrar açıldığında palyaço dışarı atlayıp sahneyi terk ediyordu. Thurston dolabı kapatıyor ve geri açtığında eşek de gözden kayboluyordu. Sonra Thurston dolabı bir kez daha kapatıyordu ve yeniden açtığında eşek yine ortaya çıkıyordu, palyaço da eşeğin sırtında oluyordu.

Thurston, palyaçonun kabine nasıl geri döndüğünü veya eşeğin kendi kendine nasıl kaybolabildiğini gazetecilere anlatmayı reddetmişti. Sihirbazlar yaygın bir şekilde böyle dalga geçerler. İnsanlara -aynalı panellerde olduğu gibi- numarayı anladıklarını düşündürecek şekilde hileyi gösterirler ama sonra ortada daha gizemli bir şey bırakırlar: Kendi kendine kaybolan bir eşek ve yeniden ortaya çıkan bir palyaço.

Bu numaradaki gizem, tam olarak Chase'in aslan numarası için bahsettiği gizemdi. İçeride bir insan olduğunda, birinin eşeği aynanın arkasına götürebileceğini anlamak kolaydır. Yani benim gibi birinin değil, bir hayvanın üzerine binip küçük bir dolabı onunla paylaşmaktan korkmayacak birinin. *Düşününce bile titredim.*

Büyükannem aynı numarayı aslanla yaparak seviye atlamış olabilirdi ama numarada aynı hile kullanılmış olmalıydı. Büyükannem -bir şekilde- aslanı aynanın arkasına götürüp oraya saklanmıştı! Ama hayvan -ya da her neyse- dolapta tek başına kaldığında, aynanın arkasına kendi başına nasıl geçmiş olabilir- di, bilmiyordum. Bununla birlikte, Thurston'ın numarasında palyaço kutuyu terk edip kulise gitmiş, sonra dolaba geri dönmüştü. Bu nasıl olabilirdi?

Büyükannem burada olsaydı, bana anlatabilirdi.

Sonra anladım nasıl yaptığını.

İki palyaço vardı.

Ne eşek kendi kendine kaybolmuştu ne de aslan. Thurston'ın izleyicileri, tek bir palyaço olduğunu sanıyorlardı, Henry'nin izleyicileri ise bir tane asistan. Ancak gerçekte iki kişi vardı: Dolaptan çıkan ve dolapta kalan. Dolaptakiler orada olduklarını kimse fark etmesin diye aynanın arkasına gizlenmişlerdi. Thurston'ın gazetecilerden sakladığı hilenin bir parçası da buydu. Önce, eşek ve palyaçonun ortadan nasıl kaybolduğunu gösterse de sonra hayvanın bunu kendi kendine yaptığını düşündürmüştü.

Emma ve ben bunu gerçek şovda yapabiliydik. *Chase aynalar konusunda zorlanmış olabilir ama olay geometriden ibarettir.* Bir çözüm bulabilirdim. Belki de büyükannemin ipuçlarında büyük bir gizem yoktu. Belki de sadece benim kazanmamı istiyordu.

Haberi okumayı bitirdim. Yazının sonuna doğru, insanlar genel olarak Thurston'ın ne kadar harika olduğunu söylüyorlardı, sonunda ise Thurston'ın cümlelerine yer verilmişti: "Bu numara için güzel asistanımı takdir etmeliyim. Steve'le o dolaba girmekten nefret ediyordu, bu yüzden önce onun yerini alacak bir palyaço ayarladım. Sonra asistanım, eşeğe kendi kendine kaybolmayı öğreterek üstünlük sağlamama vesile oldu."

O anda beynimde havai fişekler patladı.

Büyükannemin ne istediğini anlamıştım. Çalışmaları için takdir edilmek. Sadece bu numara için değil. Hepsi için. Desteyi ve dizileri ezberleyen de oydu. Gücünü, esnekliğini ve maharetlerini, havaya yükselmek, ortadan ikiye kesilmek ve ezilmek için kullanmıştı. Eşek numarasını o tasarlamıştı. Ya da en azından dolabın tasarımını Thurston'dan ödünç almıştı ve iki palyaço ile numaraya hareket katmıştı. Daha sonra da numarayı Henry'ye öğretmişti.

Gösterilerindeki numaraların en azından yarısında *sihirbaz* olan Büyükanne Matilda, *asistan* olan Henry'di. Ama o, bunu asla kabul etmemişti. Büyükannem ise gizlilik anlaşması nedeniyle bunu kimseye söyleyememişti. İşte bu yüzden benim bu olayı kendi başıma çözmeme ihtiyacı vardı. İşte bu yüzden tiyatroyu riske atmaya istekliydi.

Bu işi bana yaptırarak hem çalışmalarını için hak ettiği takdiri kazanacak hem de Henry'nin sırlarını ifşa etmediği için evini kaybetmeyecekti. Yapacaktım. Büyükannem eve döndüğünde, cemiyet onu Yüksek Üyeler arasına kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ön değerlendirmeyi geçmek zorundaydım. Bu yarışmanın önemi şimdi çıkmıştı ortaya.

Düşüncelerimde öylesine kaybolmuştum ki çeşmenin yanından geçerken Chase'e çarpıyordum neredeyse.

Beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koydu. Sonra telaşla etrafına bakınıp ellerini çekti ve arkasına sakladı.

"Daha ne kadar böyle tuhaf olmaya devam edecek?" diye sordum.

"Yalnız olduğumuzda, birkaç gün daha. Beckett'ın önünde, hayatımızın geri kalanı boyunca."

"Aranız nasıl?"

"İyiye gidiyor. Geçen gün ona ne söylediyse işe yaramış." Bu da bir şeydi. Beckett'la benim aram düzelmese de Chase'le onun arası düzelmeliydi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum.

“Çocuklarla çalışıyorum.” Başıyla çeşmeyi işaret etti. “Çocukların önünde pratik yapmak harika. Ne görmeleri gerektiği hakkında hiçbir fikirleri yok, bu yüzden de her şeyi dikkatle izliyorlar. Sekiz yaşındaki bir çocuğu kandırabiliyorsan, herkesi kandırabilirsin. Denemek ister misin?”

Destesiz yakalanmış olmaktan utanarak, “Destem yanımda değil,” dedim.

Ama Chase omuz silkti sadece. “Eh, ben de koşuya çıktığım zamanlarda almıyorum sonuçta.” Güldü. “Ayrıca, etkilenebilecek gençlere ruj izi varyasyonunu göstermene gerek yok.”

Elini cebine attı ve bana bir çeyreklik fırlattı. “Elde saklama üzerine çalışıyoruz. Gel de yardım et.”

Eve gidip gerçekten pratik yapmaya başlamam gerekse de Chase’i takip ettim. Mae’yle çalışmak, bana bir öğretme şevki vermişti ve dizilere yeniden başlayana kadar biraz öz güven kazanmaktan zarar gelmezdi.

Çeşmeye döndüğümüzde, dört çocuk -kardeş olmalıydılar- Chase’e koştı. Kolları ıslaktı ve ellerinde madenî paralar vardı.

“Onları çeşmeden mi çalmışlar?” dedim.

“*Ödünç almışlar*, diyelim. Onları geri koyacağız, değil mi, çocuklar?”

Çocuklardan biri, “Bize onları yok etmeyi öğretemezsen koyarız,” dedi.

Gruptaki kızlardan biri yaklaştı. Sessizce, “Bana da gösterir misin?” diye sordu ve ben burada olmasaydım, muhtemelen kardeşlerinin arkasında öylece duracağını düşünerek başımla onayladım. Bu durumdaki bir şey içime dokundu.

Dört çocuktan hem yaş hem de beden olarak en küçük olanıydı ama bu, madenî para numaralarında bir avantajdır. Yetişkinler genellikle gümüş dolar ile çalışırlar çünkü daha büyük bir madenî parayı avucunuzda tutarken elinizin doğal görünmesini biraz daha kolay sağlayabilirsiniz. Ama çeyreklik, adının Abby olduğunu söyleyen bu kız için mükemmel boyuttaydı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Chase bizi tekrar bir araya getirip çocuklara neler yapabildiklerini göstermelerini söylediğinde, parayı düşürmeyen tek kişi Abby oldu.

En büyük abisi, sesinde bir saygı tonuyla, "Bu iyiydi, Abbs," dedi.

Başka bir kardeş, "Bana gösterir misin?" diye sordu.

Abby bana bakıp güldü, sonra kardeşine dönüp başını salladı.

Chase çocuklara paraları çeşmeye geri attırdı, çocuklar bize el sallayıp anne ve babalarının yanına döndüler.

"Bu haftanın öncesinde kimseye sihirbazlık öğretmemiştim," dedim. "Ama çok güzel bir şey."

"Yeni gözlerle görüyor gibi oluyorsun," diyerek kabul etti Chase.

Hem Mae'de hem de Abby'de, bir numara yaptıkları sırada gördüğüm heyecanı düşündüm. Bunu gerçekleştirmenin, yan komşunuzun kim olduğuna ya da çeşmede doğru adamla karşılaşmış karşılaşmadığınıza bağlı olmayan bir yolu olmalıydı.

Gerçekten de Mirror Lake'te hem yetişkinlerin hem de çocukların sihirbazlık öğrenebileceği bir yer olmalıydı. Sadece turist olarak gelenlerin bile. "Cemiyet yaz aylarında çocuklar için kamplar veya yetişkinler için eğitimler düzenliyor mu?"

"Sihirbazlık ve Gizem Okulundaki gibi mi?"

"Aynen öyle." Las Vegas'taki Sihirbazlık ve Gizem Okulu, kartlar, madenî paralar, büyük illüzyonlar ve mentalizm dersleri veriyor. Ülkenin dört bir yanından gelen insanlar bu ayrıcalık için yüzlerce dolar ödüyor. Burada daha bölgesel bir çizgide ilerledik ama yine de Thurston Carter, Henry ve hatta hiçbir zaman çok büyük bir sihirbaz olmasa da yarattığı numaralarla sihirbazlar arasında ünlü olan Louis ile birlikte muhtemelen çok sayıda insanı çekebilirdik. Ayrıca sihirbazlar bu şekilde para kazanabilseydi, belki poker oyunları ve sokak bahisleri azalırdı.

Belki ben ve bu konuda gerçekten iyi olan Chase, bir yaz kampı veya okul sonrası programı hazırlayabilirdik. Ya da her ikisini birden.

Chase başını öne eğdi. “Ne düşünüyorsun?”

Fikrimi ona da açıkladım.

“Güzel fikir. Büyükbabam buna bayılır. Bunu neden daha önce hiç düşünmemişler acaba...”

Başımı iki yana salladım. “Muhtemelen tüm şu gizlilik muhabbetleri yüzünden. Kimsenin içeri girmesine izin vermek istemiyorlar. Ama Mirror Lake sihirbazlığının ölmesini ancak böyle engelleyebiliriz.”

“Eve gidince konuşayım,” dedi Chase. “Cumartesi gününe hazır mısın?”

“Bilmiyorum. Elliott hazır mı?”

“Evet, ama merak etme, büyük gösteriyi kazanmasına engel olacağım.”

“Yarın prova için tiyatroda olacağız.”

Chase sormadığım soruyu da duymuş olacak ki, “Beckett da,” dedi. Kolumu sıkıca tutup gülümsedi. “Merak etme. Beckett inatçıdır ama yumuşayacak.”

Koridorda Chase ve Elliott'ın ön değerlendirme performanslarını bitirmelerini beklerken, midemde Mezozoik Dönem'den kalma devasa kelebekler uçuşuyordu. Beckett karşımda, birbirine sürttüğü ellerine bakarak oturuyordu. Bu kötü bir alışkanlık da olabilirdi ama sanırım bana bakmaktansa ellerine bakmayı tercih ediyordu. Dün bir kez karşılaşmıştık ve prova salonuna girmeden önce hızlı ve ifadesiz bir selam vermişti bana.

Kütüphaneye gittiğimden beri tüm vaktimi çalışmalara harcamıştım çünkü daha öncesinde çalışmalarımı çok fazla ertelemiştim, bu yüzden kısa sürede ezberlemem gereken çok fazla dizi olmuştu. Ben de bilmediklerimi destenin en altına koydum. *Biri, bir desteyi kestiğinde, kabaca ortayı hedefler genelde. Dolayısıyla en altların çıkma olasılığı azdır.*

Emma ve ben duvara karşı omuz omuza oturuyorduk. Elliott'la aynı ortamda bulunduğu için çıldırmış durumda olduğunu anlayabiliyordum, benim için endişelenmesi de cabasıydı.

Ben derin bir iç çekince, “Ne olursa olsun, kendini yıpratma. Tüm enerjini sınava odaklaman, Mae'ye... ve bana odaklaman yanlış değil. Bazen daha az önemli şeylerin arka plana geçmesi gerekir... ve sihirbazlık, büyükannenin tüm hayatıydı diye senin de tüm hayatın olacak diye bir şey yok. Senden bunu beklememeliydi.”

Kendimi daha iyi hissedeyim diye uğraştığının farkındaydım ama olmuyordu. Julie teyze ve Emma'ya kütüphanede öğrendiklerimi anlattığımda, ikisi de büyükannemin bana bu kadar baskı yapmasına çok kızdılar ama mesele şuydu ki ben büyükannemi anlıyordum. Ama Emma da Julie teyze de benim tarafımı tutarlarken, bunu onlara nasıl açıklayacağımı tam olarak çözemiordum.

Tiyatronun kapısı hızla açıldı. Elliott ellerini birbirine çarpıp ruhaf bir sesle bağırdı. Ardından Chase başını hafifçe yana salladı ve Theo'ya, "Sıra sende," dedi.

Bu sırada, Elliott'ın gözleri Emma'ya odaklandı ve yüzünde hiç Elliott'a has olmayan anlık bir neşe belirdi. Bu neşeli ifade, yerini her zamanki kibirli sırtışa bıraktı sonra. "Emma," dedi. "Üniversite de seninle aynı fikirde."

Emma mahvolmuş bir hâle büründü ama ben ayağa kalkmadan, Theo elini tutup onu kaldırarak kendine doğru çekti. "Hayır. Onunla bir daha konuşmayacaksın. Asla," dedi Elliott'a.

Vay be!

Biraz baygınlık geçiriyor gibi görünen Emma, Theo'ya gülümsedi. Parmak uçlarında yükselip Theo'nun yanağını öptü ve "Bol şans," diye fısıldadı. Theo'nun yüzündeki şaşkınlık neredeyse gülünçtü. Hafifçe başını sallayıp salona girdi. Emma'nın gözleri, kapı kapandıktan sonra bile kapıda kaldı. Elliott hâlâ onu izliyordu.

Yanına gidip, "Yürü, uzaklaş," diye fısıldadım.

Bir farkındalık kapladı yüzünü. "Sanırım bu artık bir sır değil."

"Hayır."

Omuz silkti. "Uzun zaman oldu." Acaba bunun bir özür olduğunu mu sanıyordu? Bana bir bakış attı. "Bu sana yakışan bir bakış değil, Lia."

Yeşil saçlı birinden bana neyin yakışıp neyin yakışmayacağını öğrenmek bugün için yerinde görünüyordu. Çiçek numarasının tatlılığını gözler önüne serebilmek için kostümümü -beyaz bir bluz üzerine açık mavi önlüklü bir elbise- Alice Harikalar Diyarında'dan ilham alarak seçmiştim.

Saçlarımı kalın, mavi bir saç bandı tutuyordu. Daha genç görünmenin sihir numaralarının daha etkileyici görünmesini sağlayacağını umuyordum.

Elliott, bir el işaretıyla, “Konuşabilir miyiz?” diye sordu, ben de Beckett’ın gözlerini üzerimde hissederek Elliott’ı koridorun sonuna kadar takip ettim. “Televizyon şovundan haber var mı?” Başımı iki yana salladım. Elliott için başka planlarım olup olmadığını bilmiyordum. Aldığı paranın birazını daha geri ödediğini görmek isterdim ama bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Yine de ona televizyon programının olmayacağını söylemek bana pek bir şey kazandırmazdı.

Anladığını ifade etmek için başını salladı. “Bu işler zaman alıyor sanırım. Sadece senin için işler yolunda gitmezse, ağustos ayındaki sahne gösterisinde asistanım olabileceğini söylemek isterim.”

“Ya Chase?”

“Yeterince iyi değil,” dedi. Yeteneklerimin farkında olduğunu bilmek güzeldi. “Sen ve ben, televizyon programı için de harika bir başlangıç olurduk. Gösterimizin aralarında Henry ve Matilda’nın sahnelerinin VTR’si girerdi.”

Aslında bu hiç de kötü bir fikir değildi. Tabii, eğer bir televizyon programı olsaydı... ve eğer Elliott’a katlanabilseydim.

“Ben kimsenin asistanı olmam,” dedim.

“Evet, bu elbiseyle olmaz.”

Konuşma orada bitti. “Ön değerlendirmedeki başarın için tebrikler. Hazırlanmam gerek.”

Emma’nın yanına yürümeye koyulduğum sırada, “Bir düşün, Lia,” dedi. “Jüri, bugün ön değerlendirmeyi geçemesen bile final performansında seni kullanabileceğimi söyledi. Tiyatro benim olur ama sana da para falan veririm tabii.”

Beni kullanmak, tabii ya. Elliott için pervane oluyordum sanki.

Geri döndüğümde, Emma bana merak dolu bir bakış attı.

“Seni bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum ama bir özür dileyeceğini de sanmıyorum.”

Hafifçe telefonunu salladı. “Bu, yaptığı bazı şeyleri telafi ediyor.” Birbirimize gülümsedik.

“Seni seviyorum,” dedi. “İçeride ne olursa olsun.”

Güzel bir temenniydi ama keşke ikinci kısmı eklemeseydi.

Salonun kapısı büyük bir hızla açıldı ve şoke olmuş gibi görünen Theo dışarı çıktı. Emma ayağa fırladı. “Ne oldu?”

Theo başını iki yana salladı. “Dondum kaldım. Berbatı.”

“Her şey yoluna girecek.”

Theo boş gözlerle Emma’ya baktı önce. Sonra, “Elbette. Zaten çok istediğim bir şey de değildi ama yine de oldukça utanç veridiydi. Bir de hiç nazik değiller. Büyükbabam bile.”

Emma, kocaman olmuş gözlerle omzunun üzerinden bana baktı.

“Sorun yok,” dedim. Daha iyi hazırlanabilirdim ama orası sonuhta bir sahneydi, yani en mutlu olduğum yerd.

Theo, “Sonra gelip omzunda ağlayabilir miyim?” diye fısıldadı. Emma başıyla onayladı.

“Tamam, o zaman. Ben şimdi gidiyorum. Çünkü büyükbabamla yüz yüze gelmeyi olabildiğince ertelemek istiyorum.” Emma’nın elini sıkıp gitti. Beckett ayağa kalktı. Emma ve ben son sırayı çekmiştik.

“İyi şanslar,” dedim ona.

Bir anlığına bana baktı, ne düşündüğünü anlayamadım. Sonunda, “Sana da,” diye karşılık verdi.

Beckett, sonuç konusunda Elliott’tan çok daha az coşkuluuydu. Ama onun hakkındaki karar da olumluydu.

Emma’yla birlikte salona girdiğimde, Peter ve üç jüri üyesi bize döndü. Peter’in yanında Louis Gleason, onun yanındaysa tanımadığım bir adam vardı. En sondaki jürininse göz göze gelince, ne yazık ki poker masasında bana hafifçe gülümseyen Marty olduğunu fark ettim.

Ah, hayır. Peter kimi seçtiğini bize söylememişti ve şu an karşımdaki tablo kâbustan farksızdı. Sokakta üç kart hilesiyle para kazanan adam yoktu aralarında sadece. *Ufak bir iyilik, sanırım.*

Emma'ya baktım, omuz silkmekle yetindi. Poker oyunundaki karşılaşmamdan ona hiç bahsetmemiştim, bu yüzden özellikle endişelenmesi için bir neden yoktu.

Jüri üyeleri, tiyatronun ortasında, kucaklarında panolarla oturuyorlardı. Bu tuhaf olacaktı çünkü “kart çekme” numaralarında onlara yaklaşmam gerekecekti. Ama onlardan başka seyirci olmadığı için sanırım onların önündeki sıraya geçecektim. *Keşke bu salonda biraz daha vakit geçirseydim*, diyordum şimdi. Dün provada numaralara o kadar çok odaklanmışım ki seyirciyi hayal etme noktasına gelememişim.

“Ayarlamalara ihtiyacın var mı? İstersen perdeyi kapatabiliriz,” dedi Peter.

“Hayır, bugün sahne ışıkları yeterli.” Peçeteden yaptığım çiçekler elbisemin kollarında; iki destem de -biri, ilk numaralarda seyircilere dağıtacağım kartların destesiydi- elbisemin önündeki büyük ceplerdeydi.

Sahneye sıçrayıp, bacaklarımı sarkıtarak kenara oturdum. Küçük kız rolü oynuyordum. “Emma genel olarak manevi destek için burada,” dedim. “Performans sergilemeyecek.”

“Tamam,” dedi Peter.

Louis ve Marty tepki vermediler.

Ellerim terlemeye, boğazım kurumaya başladı. Keşke yanımda su getirseydim. Yazdığımız tüm konuşmalar kafamdan uçup gitti. Hiç hazır değildim ve bunu değiştirmek için artık çok geçti. Peter sessizce jüri üyelerini kontrol edip başıyla bana işaret verdi. “Hazır olduğunda başlayabilirsin. Başladığın andan itibaren on dakikan olacak.” Ayak parmaklarıma bakıp derin bir nefes aldım ve icat ettiği numaralar için hiçbir takdir almayan büyükannemi düşündüm. Onun tiyatrosunu korumak ve yaptıklarını herkese göstermek için bir şans yaratmam gerekiyordu.

Başımı kaldırıp kocaman, şaşkın bakışlarla jüri üyelerine baktım. “Aaayy!” diye bağırarak sahneden indim. “Bir şey unuttum. Sizden bir yaprak kâğıt alabilir miyim?”

Peter not defterinden bir sayfa koparıp bana verdi. Bu, Emma'nın fikriydi. Kâğıdında özel bir şey olmadığını açıkça göstermek için külâhı onların gözü önünde yapmak, çiçekleri daha etkileyici hâle getirecekti.

Peter'a teşekkür edip kâğıttan külâh yaptım ve "Bugün beni kabul ettiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," diyerek De Kolta çiçeklerimi külâhtan çıkarmaya başladım. Olanaksız derecede fazla sayıda çiçeği jüri üyelerine verirken, büyükanne-min çok başarılı bir şekilde yaptığı aptal, çekici kız ses tonuyla, "Sizin için, sizin için ve sizin için. Ah! Dahası da var," dedim.

Kucakları dolduğunda, külâhı yanlışlıkla yere düşürmüş gibi yaptım. Amacım, külâhın içinde saklı hiçbir şey olmadığını görmelerini sağlamaktı. Sonra külâhı yerden alıp sahneye döndüm. Tekrar yuvarlayıp doldurdum ve şaşkınlıkla içine baktım. "Ahh! Birkaç tanesini unutmuşum!" Sonra o çiçekleri de çıkarıp korigora ve Emma'nın kucağına bıraktım.

Peter gülümsedi. Louis bile tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Bu, kart numaralarına geçmem için bana öz güven verdi. İlk iki kart numarası oldukça iyi gitti ancak sadece ön değerlendirme için öğrendiğim son numaraya gerçekten odaklanmam gerekiyordu. İşlerin iyi gitmesi beni gülümsetti. Onayladığını görmek için Emma'ya baktım ama o, ağzını oynatarak, "Konuş!" dedi. Evet, hareketlerime çok fazla odaklandığım için konuşmayı tamamen bıraktığımı fark ettim.

Bu kesinlikle kötüydü. Ama asgari düzeyde yetkinlik sayılır mıydı?

Belki.

İşte şimdi de seyirciye kart çekirme zamanı. Desteyi Peter'a verip sahneye döndüm. Bu numara kısmen sihirbaz ile kartlar arasındaki mesafe nedeniyle etkileyiciydi, bu yüzden gösterinin başında olduğu gibi sahnedeydim yine.

Ama bir sorun söz konusuydu: Bir diziyi bilmek için beş karta ihtiyacım vardı, oysa karşımda üç jüri üyesi, bir de Peter olmak üzere dört kişi vardı. Bunu göz önüne almadığımıza inanamıyordum.

Panikle Emma'ya baktım. O da durumu anlamıştı ve aynı derece endişeli görünüyordu ama hiçbir öneride bulunmadı. Bir süre sonra Peter'in birkaç koltuk ötesine gitti. Louis ona biraz sinir olmuş gibi baktı.

Louis'e desteyi kesmesini söyledim ve -neyse ki- üstten kesti. Talimatımla her biri tepeden bir kart aldı.

"Kırmızı çekenler ayağa kalksın."

Peter ve tanımadığım adam ayağa kalktı.

Siyah. Kırmızı. Siyah. Kırmızı. Siyah. Kolaydı. Babam, Aiden -eski sevgililerimin en tatlısı-, Julie teyze, Jimin, Emmy Noether.

Parmağımla işaret ederek sıraladım: "Maça papazı. Kupa onlus. Maça sekizi. Karo beşlisi. Sinek kızı." Emma gözle görülür bir şekilde rahatlayarak gülümsedi.

Louis *fena değil* der gibi hafifçe başını salladı. Desteyi elinde tutan o olduğu için, destenin elli iki kartlık tam deste olduğunu biliyordu. Numaranın zorluğu, beceriksizliğimin bir kısmını telafi eder diye umuyordum. Bu noktada ne yapacağıma karar vermeye çalışarak durdum. Zamanlayıcıya göre iki dakikam daha vardı ve bu numarayı iki kez yapmamız gerekiyordu ama sandığımdan çok daha zor gibiydi. Belki de risk almalıyım. Henry ve Matilda'nın şovundan bir numara yerine, kendi asansör kart numaramla mı yapsaydım kapanışı?

Peki, o zaman ya beni diskalifiye ederlerse?

Ayrıca, birkaç ciddi hatam olmuştu. Önceki kart numaralarında sohbet etmeyi unutmam ve bu numaranın başındaki bariz paniğim... Güçlü bir bitişe ihtiyacım vardı.

"Emma?" dedim.

Bunun kötü bir fikir olduğunu söylercesine bir bakış attı ama tüm kartları toplayıp destenin altına koydu ve desteyi Marty'ye vererek tekrar kesmesini istedi. Marty söyleneni yaptı.

Dipten bir kesme.

Ama aklımda tuttuğum, sondaki beş karta dönecek kadar da dipten değil. Her biri, yeniden birer kart alırken, zihnimi

sakinleştirmeyi umarak desteyi içimden tekrar ediyordum. Ama sorunum, sırayı bilmek değildi ki. Sorun dizilerdeydi. Ve ne kadar sakinleşirsem sakinleşeyim işe yaramayacaktı.

Emma'yla göz göze geldik ve sorunumun ciddi olduğunu anlayan Emma, donakaldı.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, alnımdan ve avuçlarımdan ter fışkırıyordu. Tam bir panik hâlindeydim. Kırmızı kartı olanların ayağa kalkmasını istedim. Sadece Emma ve Marty kalktı. Kırmızı. Siyah. Siyah. Siyah. Kırmızı.

Aman Tanrım. Olamaz.

Bu dizinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Hem de hiç.

Bir şekilde dizilişe ulaşmayı umarak, aklımdan perili evdeki insanları geçirmeye başladım ama bir yanımda bunu asla bu şekilde çözemeyeceğimi biliyordu.

Koridor? Hayır.

Salon? Hayır.

Mutfak? Merdiven? Kütüphane? Hayır. Hayır. Hayır.

Başarısız oluyordum ve vaziyeti toparlamak için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç kendim için bir kaçış planı hayal etmemiştim. Her zaman, öyle ya da böyle, bunu başaracağımı varsaymıştım. Çünkü daima başarılıydım.

Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyordum. Sihirbazlığı hayatımın bir parçası yapma şansını çöpe attığıma inanamıyordum.

Bu önemliydi.

Büyükkannem için elbette. Ama aynı zamanda benim için de öyleydi.

Bu kesinliği iliklerimde hissedebiliyordum. Annem, babam ya da Emma, sihirbazlığın aptalca olduğunu ne kadar düşünürse düşünsün, sihirbazlık benim için önemliydi. Bu da yeterliydi. Ama bunun yerine kendi kendime, sihirbazlığı diğer insanları mutlu etmek için yaptığım her şeyin gerisine koymayı söylemiştim. Sanki sihirbazlık yapmamak beni daha ciddi bir insan yapacakmış gibi.

Sanki sırf başka insanlar önemsemiyor diye benim sihirbazlığı önemsemem yanlış bir şeymiş gibi. Gözyaşlarına boğuldum. Hem de odadaki herkesi dehşete düşürmek pahasına.

“Tamam, Lia. Tamam,” dedi Peter. “Derin nefes al. Hadi, biraz duralım. Emma, sen...”

Emma gelip yanıma oturdu ve kolunu omzuma doladı ama o da kaskatı kesilmişti. Şoktaydı herhalde. Emma genel olarak sahne korkusuyla mücadele eder ama hiç bu kadar kötü bir performansı olmamıştı. Bana bir mendil uzattı, ben de mendili gözlerime bastırdım. Performansım kadar tepkimden de utanıyordum. Yetişkinler, kötü haberleri bu şekilde karşılamaz.

Derin nefesler hıçkırığa daha yakın olduğu için yeniden sığ nefese geçtim. O sırada Peter'ın bakışlarıyla karşılaştım. Bana acıdığı belliydi. Bu da bende daha çok ağlama isteği uyandırıyordu, bu yüzden Louis'e baktım. Kibirli görünüyordu. Bu kibir bende güzel bir öfke kıvılcımını ateşledi.

“İyi haberle başlayalım,” dedi tanımadığım adam. “Çiçek rutini çok güzeldi. Çiçekler harikaydı, uygulama ise kusursuzdu. Külahı düşürmen güzel bir dokunuş kattı.”

Louis araya girip, “Ama kart numaraları o kadar başarılı değildi,” dedi. “Hareketlerin iyiydi ama doğru hamleleri yapma konusunda o kadar endişeliydin ki seyirciyi gerdin. Konuşmayı sürdürmen gerekirdi. Bence bugün profesyonel olarak sihirbazlık yapmak ile arkadaşlarının önünde birkaç numara yapmanın arasındaki farkı anlamışsındır. Seni bir kalabalığın karşısına atmadan önce, bunun için uygun olmadığını gördüğün için minnettar olmalısın.”

Bu sözleri duymak beni altüst etti. *Bunun için uygun olmadığını gördüğün için...* Bu yargıyı duyana kadar, bu işi yapmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Sadece yarışmayı kazanmayı değil. Tiyatroyu da istiyordum. Bir okul açmayı istiyordum. Sihirbazlığı ve Mirror Lake'te yaşamayı istiyordum.

Marty araya girdi. “Senin de açıkça fark ettiğin üzere, seyircilere kart çekirtme numaran berbattı. İlk döngüde kartları buldun ama ikinci sefer felaketli.”

Louis, “Bu numarayı elli iki kartlı bir desteye yapabilmek ender görülen bir başarıdır ve açık olmak gerekirse senin cinsiyetin için pek de olası değil.”

Şaşkınlığım, sessizliğimi bozdu. “Pardon?” dedim, “bunu bir kız olduğum için mi yapamayacağımı söylüyorsunuz?”

“Nedenlerden birinin de bu olduğunu söylüyorum. Şimdi, politik olarak doğru olmadığını biliyorum ama kabul edelim. Bir hata yaptın diye burada oturup ağlıyorsun. Gerçekten, söylesene, kaç tane başarılı kadın sihirbaz var? Benim aklıma bir tane geliyor. Adelaide Hermann. Başarılı olmasının nedeni de kocasıyla birlikte onlarca yıl alıştırma yapmış olması. Sihirbazlık sadece karizma ve el becerisi değildir. İyi bir görüntü ve uzamsal muhakeme de gerekir.”

Yanaklarım kızardı. Kızgındım, utanıyordum, kaygılıydım ve feci performansım göz önüne alındığında, kendimi savunacak durumda değildim. Ama buna inanmayacaktım. İnanmayı reddediyordum. Evet, başarısız olmuşum. Bunun nedeni, numaraları ciddiye alırsam, annemin -ve Beckett’in- benim farklı bir insan olduğumu düşüneceğini sanarak kendimi kandırmamdı. *Kız olmam değil.*

Louis, “Senin bir şekilde sihirbazlığa dâhil olamayacağını söylemiyoruz,” dedi. “Arthur haklı. (Yani, tanımadığım adam.) Çiçek numarası kısmı çok güzeldi. Sen de öylesin. Ama seyircilere kart çekirtme gibi numaralar, hemen hemen tamamen fotografik hafıza gerektirir. Ve tatlım, bu muhtemelen senin gibi birinin sahip olacak bir beceri değil.”

Tatlım.

Benim gibi biri.

“Üzgünüm, Lia,” dedi Peter, üzgün bir sesle. “Seni geçiremeyiz.”

“Ama Elliott seni asistanı olarak görmek istediğini söyledi,” dedi Marty. “Bu, senin yeteneklerine daha uygun olabilir.”

Bir şekilde, bir kez daha ağlamadan salondan çıktım. Kapıdan çıkarken Chase'in telaşını ve Beckett'in endişesini fark ettim ama kimseyle konuşmak istemediğim için onları görmezden geldim.

Emma ile birlikte eve sessizce dönerken, prova salonundaki on dakikamın yüksek çözünürlüklü tekrarı zihnimde oynayıp duruyordu. Eve vardığımızda, verandadaki salıncağa oturup bacaklarımı göğsüme çektim ve kollarımı dizlerime doladım.

Emma yanıma oturdu, biraz gölü seyrettik.

“Anlamadığım şu,” dedi sonunda, “madem bu kadar önemsiyordun, neden çalışmalara daha fazla zaman harcamadın? Büyükanne ile ilgili öğrendiklerin yüzünden mi üzülüyorsun yoksa?”

“Hayır,” dedim. “Yani... öğrendiklerim durumu çok ama çok daha kötüleştirdi, evet. Ama sanırım öyle olmasaydı da berbat hissederdim.”

“Öyleyse neden...”

Emma tabii ki bunu anlamıyordu. O, piyanoyu ikinci planda bırakacak davetleri veya yarı zamanlı işleri geri çevirme konusunda hiç sorun yaşamadı. Ayrıca bildiğim kadarıyla, bu konuda hiçbir zaman kendini suçlu hissetmedi.

Not ortalaması benimkinden biraz daha düşüktü çünkü piyanoya ayırdığı zamanı derslerinin çalmasına da asla izin vermedi. Ama ben, kendimden nasıl bu kadar emin olabileceğimi hiç bilmiyordum.

“Sihirbazlık, sanki üzerine çok zaman harcanacak kadar önemli değilmiş gibi geliyordu bana. Başka bir şeylerin önüne geçmedikçe her şey yolundaydı ama numaralar zorlaştıkça ve pratik yapmak için başka şeyleri reddetmek zorunda kaldığımda, yanlış yapıyormuşum gibi hissettim.”

“Neden?”

“Annemin dediği gibi... Büyüyünce değerli bir şeyler yapmak istedim. Beckett ve Chase’in başına gelenlerden dolayı kendimi kötü hissettim. Bir şeyleri sadece eğlenceli olduğu için yapan insanlardan olmak istemedim.”

“Lia. Beckett, sen oyun destelerini sınava hazırlık puanlarından daha çok önemseydiğin için değil, kuzenini öptüğün için üzgündü. Anlattıklarına bakılırsa, o da şu dizileri ezberleme konusunda en az senin kadar heyecanlıymış.”

“Bilmiyorum... Olabilir. Bunu Elliott’ın başkalarını incitmesini istemediği için yapıyor genel olarak.”

“Bak, aynı şey olmadığını biliyorum. Çünkü klasik müzik tamamen ayrı bir şey. Ama benim yaptığım da bebekleri kurtarmak, açlığı bitirmek veya çocuklara okumayı öğretmek falan değil. Müzik sadece.” Ellerini yanaklarıma koydu ve beni kendisine çevirdi. “Başkalarının gülünç bulduğu şeylere vakit ayırmak seni kötü biri yapmaz. Hayatını biraz anlamsız bir şeye adanmak, her aklın karıştığında biriyle öpüşeceğin anlamına gelmez.”

Gülmemeye çalışsam da kendimi tutamadım. “Emin misin?”

“Gerçekten eminim.”

“Doğuştan bu kadar duyarlı olmak nasıl bir duygu?”

“Bilmem,” dedi ve ayağa kalktı. “Bir sonraki durağım, arzu ettiğim bir çocuğu neşelendirmek. Üstelik, belki de sırf başka biriyle olan randevusunun tadını çıkarabilirsin diye.”

“Bu, sana bir tavsiyede bulunabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Adil olur.”

“Ona söyle.”

“Öyle mi dersin?”

Başımınla onayladım. “Git ve bitir şu işi, kaplan.”

Hava kararına kadar salıncakta oturdum. Midem, Emma'nın teselli edici sözlerine rağmen hâlâ o kadar bulanıyordu ki hiçbir şey yiyişim yoktu. Bu yüzden bir bardak çay yapıp çalışma odasına gidip ikili koltuğa oturdum. Geceye baktım. Jürinin sözleri kafamın içinde yankılanıp duruyordu.

Gece yarısından kısa bir süre sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Emma'yı görmeyi bekleyerek kapıya döndüm ama gelen Julie teyzeydi.

Yanıma oturup beni kendine çeker çekmez gözlerimden yaşlar boşandı. Daha önceki ağlamamın aksine, şimdi hıçkırık veya düzensiz nefes alışlar yoktu, sadece yüzümden aşağı sicim gibi yaşlar akıyordu. Sanki şu Meryem Ana heykellerinden biriymişim gibi.

“Sana annemle ilgili bir şey söyleyeyim, Lia. Annem daima uzun yolu seçer, oyununu öyle oynar. O tiyatroyu kaybetmeyi önemseseydi, zaten riske atmazdı.”

Kollarımla yüzümü sildim. “Kazanmak için elimden gelen her şeyi yapsaydım, muhtemelen kendimi daha iyi hissederdim.” Sesim gitgide kısıldı, titrek bir nefes aldım. “Ama yapmadım.”

“Evet, sanırım bu, her şeyin asıl şimdi başladığı anlamına geliyor.”

“Ne diyorsun? Her şey bitti.”

Julie teyze cevabımı umursamadı. “Ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini anlamak için hâlâ zamanın var.”

O ayağa kalkarken, “Teşekkürler, Julie teyze,” dedim.

Yüzüme dokundu. “Burada, alıştığından biraz daha fazla kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığını biliyorum. Ben bir yetişkin olarak büyük resme bakıyorum.”

Güldüm. “Görünüşe göre benim de ihtiyacım olan bu.”

Julie teyze gittikten sonra içimde hafif bir rahatlama oldu. Uykum yoktu ama düşünebilecek kadar sakinim. İstedğim şey neydi?

Kalmak ve bu durumu düzeltmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sihirbazlık için -ve belki de okul fikri içinciddiysem, buradan devam edebilirdim. Elbette buna o tiyatro ile başlamak harika olurdu ama tek yol o değildi. Sihirbazlığın benim için bir hobiden daha fazlası olduğunu hem kendime hem de anneme itiraf etmeliydim.

Ama tek sorunum bu değildi. En acil olan bile değildi. Büyükannem için adaleti sağlamalıydim. Marty ve Louis’in benimle konuşma şeklinden sonra, bunu her zamankinden daha çok istiyordum. Planım, Yüksek Üyeler’in önünde büyükanne min numaralarını sergilemek ve gösteri sırasında, o numaralardaki rolünü ortaya çıkarmaktı ama final performansına çıkamayacak olduğuma göre, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Kanepede sırtüstü uzanmış, tavana bakarken cevabı buldum: Hâlâ onun numaraları yapılabilirdi, hâlâ onun rolü açığa çıkabilirdi. Sadece, bunu yapacak kişi ben olmazdım. O sahnede ısıtılı bir elbise giyip onun numaralarını yapma hayalimi bıraktığımı düşününce, ağır bir hü zün çöktü kalbime. Ama biliyordum ki ben bu yoldan ilerleyecektim.

Güneş doğduğunda ü züntüm azalmış olsa da endişem iki kat artmıştı. Yapmam gereken konuşmayı yapmak için içimde hiç istek yoktu. Henüz kimseyi görmeye hazır olmadığım dan, mutfağa girip dev bir fincan kahve yaptım kendime. Ön verandaya çıktım.

Beckett merdivenlerde oturuyordu.

Harika.

Nasıl göründüğümü hayal edebiliyordum. Flanel pantolonunun üzerine eski bir kapüşonlu giymiştim, saçımı taramamıştım bile ve gözlerimin altındaki lekelerin sanki futbol maçına hazırlanıyormuşum gibi görünmeme neden olduğundan emindim. Büyük ricamdan önce kendimi toparlamak için biraz zamanım olacağını düşünmüştüm. Böyle görünürken, kabul etmesi için pek fazla sebep vermiyordum ona.

Bu sırada, yeni duş almış gibi görünen Beckett, bir dergi reklamından fırlamış gibi görünüyordu. "Kimseyi uyandırmak istemedim," dedi. "Ama nasıl olduğunu görmek istedim."

Yanına oturdum. "Daha iyi zamanlarım oldu."

Başını salladı. "İçeride ne oldu?"

Hikâyeyi genel hatlarıyla aktardım ama en sonda jürinin söylediklerini anlatmadım. Çünkü o kelimeleri yeniden -ve kendi ağzımdan- duymak istemiordum.

Anlatmam bitince, "Sen de yaptın mı kart seçtirme numarasını?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Ama ben ince deste kullandım. Final performansında dizinleri iptal etmemi söylediler. Ama..."

Beckett'ı geçirmişlerdi. Ben de aynı şeyi yapmalıyıldım. Hepsinin ötesinde, kibirli davranmıştım. "Dört seyirci işini nasıl hallettin?"

"Peter'a, iki eliyle birer kart çekmesini ve çektiği kartların rengine göre elini kaldırmasını söyledim." *Bir başka iyi fikir daha.*

"Bahse girerim, bunu öncesinde düşünmüştün."

Omuz silkti. "Ben tam bir planlamacıyım."

Sessizce oturup göle baktık. Ben de o sırada, Henry ve Matilda'nın gerçek hikâyesini, hilelerin arkasındakileri, büyükanneimin numaralardaki rolünü netleştirecek kadar, gösterisinde açığa vurarak anlatması için Beckett'ı nasıl ikna edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Bazı yönlerden, bunu açık edenin Beckett olması iyi olurdu. Yüksek Üyeler'in onu dinleme olasılığı daha yüksek olacaktı.

Ama ne diyeceğimden emin değildim. Beckett, doğru olanı yapmayı önemsiyordu ama büyükbabasını da seviyordu. Daha önce, planladığım şeye yardım edip edemeyeceğini bilmediğini ve Henry'nin kendisine ait olmayan numaralar için övgü aldığına inanmak istemediğini söylemişti. Büyükbabasının turistlerin dolandırılmasına izin verdiğini düşünmek ayrı şey, bir başka sihirbaza ihanet etmiş olabileceğini düşünmek ayrı şeydi.

Evet, Beckett bu sabah buraya gelmişti ama o anlık en sevdiği insan da ben değildim üstelik.

Beckett sessizliği bozarak, "Ağustosta benimle birlikte gösteri yap," dedi. Beynimde bir *duraklat* düğmesi varmış da sanki o düğmeye basılmış gibi hissederek Beckett'a doğru döndüm. Bütün planlarım uçup gitti.

Ama bu yolda daha ileri gitmeden, Beckett'a da Elliott'a söylediğim şeyi söyledim. "Ben birinin asistanı olmak istemiyorum." Eminim ki büyükannem bunun olduğunu görmektense tiyatroyu kaybetmeyi ve sırlarını saklamayı tercih ederdi. Öyle olacağını biliyordum. Bunu sadece utanç verici olacağı için değil, yanlış olduğunu bildiğim için de yapmak istemiyordum.

Beckett başını iki yana salladı. "Asistanım olarak değil, ortağım olarak. Onlara bunu söylemeyeceğiz. Çünkü Peter, resmî ortakların ön değerlendirmeden birlikte geçmeleri gerektiğini söyledi. Ama biz, ikimiz de sahnede numaralar yapacak şekilde planlayacağız bunu. Ve eğer kazanırsak, tiyatronun yarısı senin olacak."

Uykusuzluk beynimi yavaşlatmıştı. Bu yeni olasılığı ve bunun hem benim hem de Büyükanne Matilda için ne anlama geldiğini kavramam gerekiyordu. Ve... ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. (*Bu korkunç bir şeydi, kabul ediyorum.*) Tüm içgüdülerim *evet* diyordu. Ama son yirmi dört saatin ardından, muhakeme yeteneğime güvenmiyordum.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Birincisi, Elliott'ın kazanmasına izin veremem ve birlikte olursak, şansımız artar. Sadece bu işte iyi olduğun için değil, sen bana en başında sihirbazlığı neden sevdiğimi de hatırlatıyorsun."

İçimde bir umut hissederek, “Öyle mi?” dedim. Belki de şovdan daha fazlasına dair bir umuttu içimde yeşeren.

Güldü. “İkincisi, yaptıkların için minnettarım. Helen’in anesine, Elliott’dan gelen parayla birlikte, büyükannenin bize yarışma için verdiği çeki de gönderdim. Kadın verdiği yarısını almış oldu. Bir yıl sonra ilk kez aynada kendi yüzüme bakabiliyorum. Senin sayende. Üçüncüsü, seyirciye kart çekirtme numarasını tek başıma asla çözemezdim. Bu işte gerçekten iyisin, Lia. Dün olanların, seni tersine inandırmasına izin verme.”

Uzaklara bakıp gözlerimi sildim. Birinin bana bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu o söyleyene kadar fark etmemiştim. Arkamda bir şeyler hareket edince döndüm. Beckett’in eli, omzumdan yaklaşık on beş santim ötede kararsızca havada asılı duruyordu.

Dönüp yüzüne baktım.

Utanarak, “Kolumu omzuna atmamın senin için teselli edici mi yoksa kafa karıştırıcı mı olacağına karar veremiyorum,” dedi.

“Benim için mi yoksa senin için mi?”

“Senin için,” dedi. “Benim için kesinlikle ikisi de.”

Cevap olarak ona yaslandım. Elini omzuma koyup beni kendine doğru çekti. Yüzümü göğsüne bastırıp kokusunu içime çektim.

“Gerçekten tiyatroyu bölecek misin?” diye sordum.

Çenesini kafama yasladı. “Evet. Tiyatroyla ne yapacağına karar vermene bile izin vereceğim, tabii, Elliott’ı dizginlediğin süreç. Ki bu konuda şaşırtıcı derecede iyisin.”

“Sihirbazlığın aksine,” dedim arkama yaslanarak.

Kolunu indirip omuzlarımdan tuttu. “Hey! Sadece kötü bir performanstı, o kadar. Senin kim olduğuna dair bir referandum falan değildi.”

“Güzel olduğumu söylediler.” Bazı açılardan bu iltifat, hakaretlerinden daha çok acıtmıştı. Sanki sunabileceğim tek şey görünüşümmüş gibi.

“Güzelsin,” dedi Beckett ve güldü. “Yani, belki şu an pek değilsin ama genel olarak güzelsin. Ama sen sadece bundan ibaret değilsin.”

Gözlerimin kenarlarındaki yeni yaşları sildim. “Bir sözleşme imzalayacak mısın? Tiyatro için? Öyle yaparsak daha iyi hissedirim.”

Beckett’ın sözünü tutmayacağını pek sanmıyordum. Ama hem sihirbazlığı seven hem de sorumluluk sahibi kararlar veren biri olmayı denemem gerekiyordu bu sabah.

“Elbette... ama senin açısından yasal olacak mı? Reşit değilsin henüz.”

“Annem avukat. Bir şeyler bulacaktır.” Beckett’ın yüzünü inceledim. Tamamen samimi görünüyordu. Benim de kaybedecek pek az şeyim vardı. “Teşekkür ederim. Bunun için.”

Başını salladı.

“Gösteri için birkaç fikrim var,” diye söze girdim. Büyükanem için ne yapmak istediğimi ona söylemem gerektiğini düşündüm ama dev bir esneme beni durdurdu.

Beckett güldü. “Yarın başlasak nasıl olur?”

“Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor.” Yorgunluğun da ötesindeydim ve büyükanmemle ilgili planımı en iyi şekilde ortaya koymak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Fikrimi gerçekten hiç beğenmezse, başka bir şey bulacaktım.

Ayağa kalktı, bir anlığına bana baktı ve sonra başımın tepesini öptü. “Dört gözle bekliyorum.”

O gider gitmez -istemesem de- annemi aradım. “Selam,” dedim, hâlâ titreyen sesimle.

“Emma anlattı,” dedi çabucak. “İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. Eve dönmek ister misin? Kendini suçlu hissetmene gerek yok. Annemle ben baş ederim.”

Hiçbir şeyin onu daha mutlu edemeyeceği açıktı ama ben, “Aslında...” dedim, “burada kalacağım. Sadece sanırım bir avukata ihtiyacım olacak.”

“Tam da her annenin çocuğundan duymak istediği şey,” dedi.

Beckett’la planımızı açıkladım.

“İstediğin bu mu gerçekten?”

“Evet.” Büyükanнем hakkında öğrendiklerimi ve bu yarışmayı neden düzenlediğini anlattım ama bunu kendim için de istediğimi bir türlü söyleyemedim.

“Julie teyzen sınava hazırlık kursunda iyi bir ilerleme kaydettiğini söyledi, o yüzden sanırım zararı yok.”

“Hayır, zararı yok.” Daha fazla açıklama yapmadım. Çalışma planlarımla meçhul anlatıcıların niyetlerini çözümlemeyi içermediğini söylemedim. *Her şey adım adım.*

“Tamam, o zaman. Sadece, buna fazla takılma. Büyük plan çerçevesinde, o kadar büyük bir şey değil bu.”

“Biliyorum. Ama yine de yapmak istiyorum.”

Kahvaltı için muzlu *muffin* yaptım -market alışverişini devraldığım için mutfak artık daha iyi durumdaydı- ve bir kâse çilek doğradım.

Julie teyze kapıdan çıkarken bir *muffin* kaptı ve “Yatağa girsene iyi olur. Gençlerin -ağlayarak ve uykusuz geçen bir geceden sonra bile- bu kadar yorgun görünmemeleri gerek,” dedi.

“Her zamanki gibi desteğin için teşekkürler, Julie teyze,” dedim, sesime biraz da alay katarak. Ama ciddi olduğumun anlaşılacağı bir ifadeyle baktım.

Emma içeri girince bir fincan kahve koydu kendine, bir *muffin* aldı ve masaya oturdu. “Berbat görünüyorsun.”

“Sana katılıyorum,” dedim. “Ama bir planım var.” Beckett ile anlaşmamızı açıkladım.

Emma, “Büyükanne buna ne diyecek?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Ama tek seçeneğim bu. Ne yazık ki, Julie teyzenin dediği gibi, pek de iyi seçimler yapmadım.”

“Hepsi de kötü sayılmaz. Çok zamanını aldığını biliyorum ama Elliott’a eziyet çektiirdiğin için mutluyum. O resimlerin telefonumda olduğunu bilmek bile bana farklı hissettiriyor. Şartlar eşitlenmiş gibi. Bayan Kowalski de Mae’yle vakit geçirdiğin için teşekkür etmek amacıyla kurabiye bıraktı.” Durup hafifçe gü-lümsedi. “Belki kendi aşk hayatını mahvettin ama benimki için net bir şekilde kararlıydın.”

“Öyle miydin? Ne oldu?”

Emma hafifçe başını salladı. “Ne istediğimi ona söyledim. O da zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Kum havuzunda bir zamanlar birlikte oyun oynadığı birine karşı böyle hisler besleyebileceğinden emin değil. Ama ben konuştum.” Güldü. “Senin sayende.”

Midemdeki gerginlik biraz daha hafifledi.

“Beckett ve ben gösteriyi planlayacağız yarın. Yardım eder misin?”

“Bu senin için önemli mi?” diye sordu. “Gerçek anlamda.”

“Evet, öyle. Şunu biliyorum ki...”

Sözümü kesti. “Hayır. Bunun için özür dilemene gerek yok. Tek bilmek istediğim, senin için önemli olup olmadığı. Ama bu sefer vakit ayırman gerekecek, aksi takdirde sonuç pek farklı olmaz.”

“Ayrıracağım. Söz veriyorum. Şimdi biraz kestirmem lazım yoksa öleceğim. Öğleden sonrayı dizileri ezberlemekle ve eşek dolabının tasarımı üzerinde çalışarak geçireceğim.”

“Ne üzerinde?” diye sordu Emma, burnunu kırıstırarak.

“Sonra anlatırım.”

Ertesi gün, Beckett, Emma ve ben gösterimizi tasarlayabilmek için gösteriyi tekrar tekrar izledik. Nesneleri tahmin etme gösterisine geldiğimizde, Emma videoyu durdurdu.

“Bunun nasıl çalıştığını biliyorum,” dedi.

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Biliyor musun?” Şimdi de sihirbazlıkta benden daha iyi olduğu ortaya çıkarsa çıldırırdım.

“Müziğe benziyor,” dedi. “Ama anlamın yarısı sessizlikte.” Emma telefonundan bir metronom uygulaması açtı ve metronumun tik taklaması başlayınca, *oynat* düğmesine tekrar bastı.

Müzikten pek anlamam ama takip etmeye çalıştım.

İlk sırada, kucağında siyah çanta olan bir kadın vardı. “Anladın mı?” diyordu Henry. *Tik. Tik. Tik.* “Güzel.” *Tik. Tik.* “Şimdi gösterme.”

Matilda sahneden, “Bir çanta hissediyorum sanki. Siyah mı yoksa?” diyordu.

Ardından, bir sonraki kişi. “Anladın mı?” *Tik. Tik. Tik. Tik. Tik.* “Güzel.” *Tik. Tik. Tik.* “Şimdi gösterme.”

“Yazı yazılan bir şey bu. Bir kurşun kalem mi? Hayır, hayır, tükenmez kalem. Hem de mavi.”

Sonra, üçüncü kişi. “Anladın mı?” *Tik.* “Güzel.” *Tik. Tik. Tik. Tik. Tik. Tik. Tik.* “Şimdi gösterme.”

Beckett, “Yok artık,” deyip bana baktı.

Onun bu fark edişi, benim de fark etmemi tetikledi. “Bu duraklamalar. İşaret bunlar.”

Emma ellerini çırttı. “Anladınız. Ama yine de zor çünkü işe yaraması için tamamen senkronize olmanız gerek. Sahnedekinin ve aşağıdakinin aynı ritimde kafasından sayması gerek.”

“Metronomla pratik yapabiliriz. Sürekli çalar, ta ki biz aşına olana kadar.”

Beckett, “Yalnızca birkaç koda ihtiyacımız olacak,” dedi. “Çanta. Telefon. Cüzdan. Kazak. Sonra bir de renkler. Görme olasılığımızın yüksek olduğu objelere ve sahip oldukları şeylere göre birilerini seçebilirim.”

Sonra da eşek varyasyonunu -ki bir grup kurarsam, adı da bu olur- anlatarak aslan numarasının nasıl yapıldığını açıkladım ve dün öğleden sonra yaptığım çizimler üzerinden Beckett'la konuştum.

“Çizimler iyi,” dedi. “Taslak çizim kursuna girtin mi?”

“Hayır, sadece yansıma açısı. Esasında bu bir fizik problemi. Ama nasıl uygulanabileceği konusunda pek emin değilim. Bunu inşa edebilir misin sence?”

“Chase'in yardımıyla... evet. Bu işleri büyükbabamla birlikte yapardık hep. Ama nereden bir hayvan bulabilirim, bu konuda hiçbir fikrim yok.”

İşin bu kısmını düşünmemeye çalıştım. Yarışmayı kazanmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapmaya kararlıyım ama bir eşekle aynı kutuya girdiğimi hayal ettiğimde sinirlerim geriliyordu.

“Thurston Carter'a, Steve'i nereden bulduğunu sorabiliriz belki,” dedim. O gazete haberini gördüğümünden beri, büyükan-nem hakkında konuşmak istiyorum onunla. Bu güzel bir bahane olurdu. “Başka tavsiyeleri olabilir.”

“Olur. Yarın saha gezisi yapalım öyleyse. Bakalım, büyükbabam bizi kapıdan içeri sokacak mı.” Durdu. “Yürüyüş mü yapsak?”

Pratik yapma sözümü ciddiye almaya kararlı olduğumdan, Emma'ya bir bakış attım.

“Gidin bakalım. Bir molayı hak ettiniz. Ama döndüğünüzde dizilerden ve metronomdan devam.”

Kasabanın ters istikametinde yürüyerek, gölü çevreleyen patikaya indik. Beckett gergin gibiydi. Bu sabah o anlaşmayı imzaladığı için pişman olup olmadığını merak ettim. O sözleşme olmadan onunla birlikte performans sergileyemezdim. Ama elbette gösterisi üzerine düşünmesine yardım ederdim. Sonuçta Elliott'ın kazanmasını istemiyordum.

Beş dakikalık güzel bir sessizlikten sonra, “Anlat hadi,” dedim.

Durdu ve emin değilmiş gibi bana baktı. Hem kafam karıştı hem de merak ediyordum.

“Özür dilemek istiyorum. Chase olayı ile ilgili. Beni düşünmen için hiçbir sebep yoktu. Sana arkadaş olmak istediğimi söylemiştim. Ama... bu doğru değildi.” Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi ama hoşuma gitti.

“Doğrusu, ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ama bir anahminde bulunmana gerek yoktu. Geçen yaz her şey çok hızlı gelişti. Elliott’ın yaptıklarını fark etmem...” İç çekti. “Helen’in Elliott’la ne yaptığını fark etmem... Mantıklı hareket edemeyeceğim kadar ileri gitmişti her şey. Annesine her şeyi anlattım, hem de mümkün olan en kötü şekilde ve bunun için hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım.”

Elini tuttum. Muhtemelen ben de kendimi suçlu hissederdim ama güvendiğiniz ve derdinizi paylaştığınız birinin, sevgilinizi baştan çıkardığını öğrenmenin kolay yolu yoktur. Mesajın iletilme şeklinin çok da önem arz ettiğini sanmıyorum.

“Şimdi sen varsın.” Bana gülümsediğinde, koyu gözlerinde bir ışık parladı. “Ama şu an yarışmayla, ailelerimizle ve Elliott’la çok meşgulüz. Daha başlamadan parçalanalım istemiyorum. Ayrıca -dürüst olmam gerekirse- tekrar yanıldığımı görmek de istemiyorum. Yakınlaşırsak ve beni tiyatro için kullandığını öğrenirsem, mahvolurum.”

Elini bıraktım. Benim hakkımda düşündüğü bu muydu? Uçarı olduğumun düşünülmesine alışkındım ama hiç kimse -beni biraz olsun tanıyan hiç kimse- zalim veya yalancı olduğumu düşünmemişti. Bu çok fazlaydı.

Omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru döndürdü. “Özür dilerim. Gerçekten seninle ilgili değil bu. Sadece, bir kez daha bir şeyin içine çok hızlı bir şekilde düşmek istemiyorum.”

“Yavaşlık konusunda bir sorunun olduğunu fark etmemiştim,” dedim, biraz da huysuzca.

Beckett eliyle yanağımı kavradı ve yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı. “Gerçekten böyle düşünüyorsan, hiç dikkat etmemişsin demektir.” Gözlerimi kapattım ve yanağımı onun eline bastırarak

aramızdaki bağa güvenmeye çalıştım. Tüm duygular bir anda çarpı-
nı yüzüme. Umut, arzu, neşe, kırgınlık ve incinmiş gurur... Beckett
beni önemseseydi, tiyatroya ortak olmayı asla kabul etmezdi.
Ama amaçlarımdan şüphe etmesi hoşuma gitmemişti.

Bir adım geri çekilip evimizin istikametine döndüm. “Demek
istediğin ne? Tam olarak?”

“Pekâlâ. Seninle vakit geçirmek istiyorum. Başkalarıyla görüş-
mek istemiyorum. Evet, anlıyorum, bu konuda söz hakkım yok
ama net olmak adına söyleyeyim, senin de başkalarıyla görüşme-
ni istemiyorum. Yarışma bittiğinde, işte o zaman gerçek anlamda
başlayabiliriz. Birbirimizi daha iyi tanıdığımızda ve kafamızda
dönüp duran hiçbir şey kalmadığında.”

Tekrar durdum. Sanki söylediklerinin mantıklı bir tercüme-
sini bulabilirmişim gibi yüzünü inceledim. Aklıma takılan, “ger-
çek anlamla” kısmıydı. Sınava hazırlık derslerimi hatırladım: Bir
cümlede “gerçek anlamda” sözü kullanıldığında, muhtemelen...

“Benimle beraber olmak istediğini mi söylüyorsun yani? Ama
sadece öpüşme falan olmadan? Demek istediğin bu mu?” Demek
istediği bu olamazdı.

Güldü. “Hiç böyle düşünmemiştim ama sanırım öyle, evet.”

“Sen alışılmışın dışında birisin, Beckett Blackwell.” Sonra ak-
lıma bir şüphe düştü. “Bu bir test mi?” Helen’in onu incittiğini
anıyordum ama tam olarak adım atmadan önce sadık biri olup
olmadığımı görmek istiyorsa, bu mutlu etmezdi beni.

“Hayır. Sadece ne istediğimi söyledim dürüstçe. Çünkü net
olmadığımda işlerin ters gittiğini gördüm.”

Bu fikir her ne kadar tuhaf olsa da benim için de doğru olabi-
lirdi. Beckett’ı tanıyalı neredeyse beş hafta olmuştu. Daha önce-
ki ilişkilerimin doğması, doğal ömürlerini yaşaması ve ateşli bir
şekilde ölmesi de bu kadar sürmüştü. Belki ben de daha yavaş
gitseydim, daha uzun sürerlerdi. Veya bazı durumlarda hiç başla-
mazlardı. Ki öylesi daha iyi olabilirdi.

Belki de birinin beni ciddiye alması tam olarak bu anlama geliyordu.

“Ama neden böyle istiyorsun?” diye sordum çünkü nereye varmak istediğini hâlâ tam olarak anlayamamıştım.

“Geçen yaz işlerin bu kadar berbat olmasının nedenlerinden biri de Helen’la aramızdaki her şeyin çok yoğun ve hızlı olmasıydı.” Ne demek istediğini anladığımdan emin olmak istercesine, sorgulayan bir bakış attı bana. Helen’la yattığını söylemeye çalıştığını tahmin etsem de aslında ayrıntıları bilmek istemiyordum.

“Peki?”

“Ona tamamen kapıldığım için dikkat etmem gereken birçok şeyi gözden kaçırdım. Daha önce de yapmıştım bunu. Sahilde tanıştığımız günü hatırlıyor musun?”

“Sürekli,” dedim. Gülümsedi.

“Kim olduğu ve ne istediği konusunda tamamen açık olmanın korkmayan zeki ve güzel bir kız olduğunu düşündüm. Bu benim için yeni bir şeydi ve gerçekten hoşuma gitti.”

Sözleri ve gözlerindeki sıcaklık içimi ısıtsa da sözünün bitmediğini biliyordum. “Ya sonra?” diye sordum, söyleyeceklerinden biraz da olsa korkarak.

“Ama sonra seni cemiyette gördüm ve aklıma başka şeyler geldi.”

Bunu biliyordum ama sözleri yine de canımı yaktı. “Hâlâ mı güvenmiyorsun bana?”

Bir şey söyleyecek oldu ama durup uzaklara baktı. Sancılı birkaç saniyenin ardından, “Sana güvenmiyor değilim,” dedi. “Ama sen, tanınması zor bir insansın. Hangi yönünün ortaya çıkacağını kestirmek zor. Tişörtlü matematikçi kız mı, Alice gibi giyinmiş, işine odaklanmış sihirbaz mı yoksa kırmızı rujlu ve intikam planı peşindeki cilveli üçkâğıtçı mı...”

“Hepsi de benim,” dedim. Zaten bu özür dilememi gerektiren bir şey değildi. Birden fazla yönüm olduğu için, insanların rol yaptığımı düşünmelerinden nefret ediyordum.

Geçen sefer de başıma gelen tam olarak buydu: Ciddi olmak istemek, kırmızı ruj sürmeyi seven tarafımdan vazgeçmek anlamına geliyordu. Hem kendini adanmış bir kız arkadaş hem de ısıltılı şeyleri seven biri olmanın bir yolunu bulmak istiyordum ve buna katlanacak birine ihtiyacım vardı.

Güldü. “Biliyorum. Açık olmam gerekirse, gördüğüm her yöünden hoşlandım. Sadece zihnimi odaklamak için biraz daha zaman istiyorum.”

Bunu tartışmak zordu ve sadece birkaç haftadan bahsediyorduk. Zamanda geriye gidip Ethan’la öpüşmeden önce onunla biraz zaman geçirmiş olmayı seçebilecek olsaydım, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Beckett ve Helen’in arasında geçenler kadar ciddi olmayabilirdi ama birine fiziksel olarak ilgi duyunca, içgüdüsel olarak ondaki en iyi yönü görmeye zorlanıyordunuz. Üstelik bunu hak etmese bile.

“Yani, 1950’lerde flört üzerine bir kitap falan mı bulmam gerekecek?” diye sordum.

“Fikirlere açığım,” dedi. “Ama ben daha fazlasını düşünüyordum. Gösteri üzerinde çalışmak gibi. Ve seni bir ara yemeğe çıkarmak gibi. Bir de... eğer çok şey istemeyeceksem, Chase’i öpmezsen sevinirim.”

“Ah, şu yapmam gereken fedakârlıklar...” Ama ona, ne olursa olsun bir şans için çok daha fazlasını verebileceğimi ima eden bir bakış attım.

Hem yatmadan önce hem de sabah kalkınca diziler üzerine çalıştım. Beckett, on dakika çalışma-on dakika mola şeklinde bir ritim önerdi ve bu, odaklanmamı büyük ölçüde artırdı. Buna biraz şaşırdım. Uzun süre, Emma gibi hiç durmaksızın saatlerce pratik yapmamanın hiç pratik yapmamak anlamına geldiğini sanmıştım.

Molalarımda, sahnede konuşacağım şeylerin pratiğini yaptım, eski erkek arkadaş hikâyeleri anlattım ve Emma'nın saçını örmeyi önerdim. Ama hokkabazlık yapmayı öğrenmek isteyip istemediğini sorduğumda, "Beni eğlendirmek zorunda değilsin," dedi Emma.

"Sıkılmanı istemiyorum."

Emma sandalyesinden kalkıp tam önüme geldi. "Ablan olduğum için buradayım. Beni kazanmak için bir şey yapmak zorunda değilsin."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Emma, beni doğduğum günden beri tanıdığına göre, beni anlamasına şaşırmamalıydım. Ama ön değerlendirmeden beri her şey bana riskli geliyordu. Büyükannemin beklentilerini gerçekleştirmek... Beckett'ın -öpme güdüsü olmadan- beni tanımasına izin vermek... Tüm benliğimi

bu gösteriye adamıştım. Bunu bilerek, önünde sonunda anneme sihirbazlığın sadece bir yaz projesi değil, tüm hayatım olduğunu söylemek zorunda kalacaktım. Tek avantajım etkileyicilikti.

“Yanımda olmak senin için gerçekten sıkıcıysa, evde Theo’yla veya arkadaşlarıyla takılmak istemez misin?” diye sordum.

Emma ellerini indirdi. “Hayır.” Sonra gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse, neredeyse hep Theo’yla birlikte olmak istiyorum. Ama bu, senin sıkıcı olmanla ilgili bir şey değil.”

“Peki, o zaman,” dedim.

“Çalışmaya dönmeye hazır mısınız?”

“Hem evet hem hayır. Ya Beckett ve ben bunca zamanı birlikte geçirirsek ve o benimle birlikte olmak istemediğine karar verirse? Çünkü ben olgunlaşmamış ve aptal biriysen?”

“O zaman iş ciddiye binmeden öğrendiğin için minnettar olursun.”

Başımınla onayladım. Sonra asıl endişelendiğim şeyi sordum. “Ya tüm bu numaralar üzerinde gerçekten çok çalışırsam ama yine de yeterince iyi olamazsam?”

“Senin için gerçekten önemliyse, o zaman yeniden ayağa kalkarsın. Tıpkı ilk seferinde yaptığın gibi.” Sandalyesine döndü. “Ben bu tür şeyler için hiç mi endişelenmedim sanıyorsun? Onca zaman ve para harcadıktan sonra bir müzik eğitimine giremeseydim annemle babam ne derdi? Peki, birkaç yıl sonra bir müzik programı diploması aldığım hâlde, hiç profesyonel olarak çalamasaydım ne derlerdi? Piyanoyu için harcadığım tüm çaba koca bir risk.”

Emma’nın böyle endişelendiği hiç aklıma gelmemişti. Her zaman kendinden çok emin görünüyordu. “Neden yapıyorsun öyleyse?”

“Çünkü istiyorum.”

Hiç kimseye veya hiçbir şeye kalbimi kırarak gücü vermemiştim. Sihirbazlığa bile. Ama Beckett çekip giderse ya da jüri, kendimi adadıktan sonra sihirbazlığa uygun olmadığımı söylerse, olacağı buydu.

Belki de sorunum, önemsedığım şeyin önemsiz olması değildi. Belki de hiçbir şeyi gerçekten önemsemiyor olmamdı. Camden'dan ayrıldıktan sonra üç dakika falan ağlamıştım, ağlamamın nedeni de olayın utanç verici olmasıydı aslında. Seyircilerin çektiği kartlar numarasında dizileri öğrenemememin nedeni, zor olması değildi; bunun aslında önemli olmadığını düşünmemdi. Dürüst olmam gerekirse, ön değerlendirmeyi saçlarımı savurarak ve gülümsememle geçebileceğimi sanmıştım.

Bir şeyin önemli olduğuna karar vermek korkutucuydu.

Telefonum çaldı. Chase, okul fikrim hakkında konuşmak için cemiyete gelmemi istiyordu. İşte bu, kısa bir sınavmış gibi geldi bana.

Uzunca bir süre telefona baktım. Pratik yapmayı bırakıp başka bir maceraya atılacağımı söylersem Emma'nın ne diyeceğini düşündüm. Ama sonra onun ne düşündüğünün önemli olmadığına karar verdim. Bu, büyükannemin sırrını ortaya çıkarmak için kütüphaneye gitmemden de üniversite sınavı için dizileri ezberlemeyi bırakmamdan da farklı bir şeydi. Final performansım büyükannem için önemliydi ama sihirbazlık okulu olasılığı benim için daha önemliydi.

Derin bir nefes alıp Emma'ya ne yapmak istediğimi söyledim. Gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

Cemiyetin bahçesinde Chase ile karşılaştığımda, "Bence kabul edecekler," dedi.

"Neden bizimle konuşmak istiyorlar?"

"Bilmiyorum, belki de onlara bir yaz kampı yapmak istediğimizi söylediğim içindir."

Bu binanın kapısından gireceğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Ama bunun sihirbazlık kariyerimin sonu olduğunu söylemeye hazır değilsem -ki değildim- bunun üstesinden gelmeliydim.

“Kimler olacak içerde?”

“Peter ve büyükbabam kesin. Bir de belki Louis.”

Geri adım attım. “Hazır olduğumu sanmıyorum.” Bu adamların yüzüne tekrar bakmanın utancı, kaldırabileceğimden fazlaydı.

Chase kapıyı açtı. “Kararları, görünen insanlar verir.”

“Peki. Ama bir kez daha ağlarsam, beni pencereden aşağı atmanı istiyorum.”

Peter ve Henry kütüphanede oturuyorlardı, Chase’in tahmin ettiği gibi. Neyse ki Louis ortalıkta yoktu, dolayısıyla ağlama krizimin sadece bir tanığı ile yüzleşmek zorundaydım.

Biz oturunca, “Chase,” dedi Henry. “Fikrini Peter’a da söylemek ister misin?”

Chase öne doğru eğildi. “Şöyle düşündüm...”

Bileğine bir tekme attım.

“Ah,” deyip bana ters ters baktı. Kaşlarımı kaldırdım, Chase’in dudagının kenarları yukarı kıvrıldı.

“Belki de bunu size Lia söylemeli. Bu, aslında onun fikriydi.”

Okul hakkındaki fikrimi açıklarken, bunun daha fazla insanı Mirror Lake’e çekmenin ve burada sihirbazlar için başka -ve dü-rüst- bir gelir kaynağı yaratmanın yolu olduğunu da belirttim.

“Gençler gelir mi, peki? Kaynaklarımızı bir okula harcadıktan sonra kimsenin gelmemesinden endişe duyuyoruz,” dedi Peter.

Chase ve ben birbirimize bakıp omuz silktik. İyi bir halk temsilcisi değildik belli ki.

Henry, “Sorun, ciddi sihirbazlar,” dedi, “hatta ciddi amatörler Los Angeles’taki ve Las Vegas’taki yerleşik okullara gideceklerdir. Bizim acemileri çekmenin bir yolunu bulmamız gerek.”

Chase, “Reklam verebilirsiniz,” dedi. “Televizyona veya internete.”

Peter, “Bu da tamamen başka bir masraf demek,” dedi.

Onlar fikri duyuracak başka olasılıklardan bahsederken, ben de reklamcılık üzerine düşünüyordum. Reklam vermenin illaki bir maliyeti olacaktı ama reklamları ücretsiz bir şekilde hazırlamak

için video çekebilen ve düzenleyebilen biri olsaydı, çok daha ucuza getirebilirdik.

“Seni sıkıyor muyuz, Lia?” dedi Henry.

“Birazcak.”

Chase bir kahkaha patlatır gibi oldu ama hemen bastırdı.

“Alında reklam meselesiyle ilgili bir fikrim var ama bir ayarlama yapmam lazım,” dedim ve telefonu çıkardım.

“Tabii, keyfine bak,” dedi Henry. “Bize aldırma.”

Onu duymazdan gelip arama düğmesine bastım. “Merhaba, Julie teyze.”

“Lia, neden gün ortasında beni arıyorsun? Yoksa başın mı belada?”

“Hayır.”

“Blackwell çocuklarından uzak duruyorsun, değil mi?”

Önce Chase’e sonra yere bakıp, “Şey...” dedim. “Bu, *uzak* derken ne kastettiğine bağlı.”

Cıkcıkladı ama, “Elinde değil, değil mi? Onlar Montgomery kızları için yaban sümbülü gibiydiler.”

Yanaklarım ısındı ve bana şaşkın şaşkın bakan Chase’e baktım tekrar.

“O kısmı sonra konuşabilir miyiz?” dedim. “Yalnız değilim de.”

Chase homurdandı, konuşmanın nereye varacağını açıkça anlamıştı. Bir tek o da değildi anlayan. Masanın karşısındaki Peter da eğleniyor gibiydi. Herkese sırtımı dönüp aklımdaki şeyi anlattım. Julie teyze bunun benim için önemli olup olmadığını sordu. Önemli olduğunu söylediğimde, yardım edeceğini söyledi. Ben de ona, “Seni seviyorum, Julie teyze,” deyip telefonu kapattım.

Diğerlerine dönüp, “Bizim için reklamları hazırlayacak,” dedim. “Okul reklamlarını.”

“Bu harika, Lia. Eminim, cemiyet, reklamların masrafı için para toplayabilir,” dedi Peter.

“Yine de birkaç şartı var,” dedim. Aslında hiçbir şartı yoktu. “Chase ve benim bir yaz kampı düzenleyip deneme yapmamıza

izin vermelisiniz. Sihirbazlık öğretmek için haftada birkaç sabah çocukları buraya getirmek istiyoruz.”

“Elbette,” dedi Henry, elini sallayarak. “İkiniz için uygun bir projeye benziyor bu. İlerledikçe ayrıntıları halledebiliriz.”

“Elbette,” dedim, gülümseyerek. “Ama ayrıca... Elliott’ın bu okulla bir bağlantısı olmayacak. Yetişkinlerle bile.”

Henry, “Bu çok saçma,” dedi.

Onu yok sayarak Peter’a baktım. “İnsanlar onun yaptığı şeyleri yapmayı öğrenmemeli.”

Chase, “Bu, sorumluluk açısından sorun bile çıkarabilir,” diye ekledi. “Özellikle de sizi bu konuda önceden uyardığımız ortaya çıkarsa.”

“Chase!” dedi Henry.

Ama Chase geri adım atmadı. “Onun nasıl biri olduğunu, neler yaptığını biliyorsun, büyükbaba.”

Henry uzun uzun torununa baktı ama sonra gözlerini yere indirdi. “Pekâlâ. Halledeceğim.”

Peter ellerini birbirine sürttü. “Tamam, çocuklar. İşletme tarafında halletmemiz gereken bazı şeyler var ama yakında sizinle iletişime geçeceğiz. İyi proje.”

Chase ve ben ayrılırken Henry bana seslendi, dönüp baktım.

“Tıpkı büyükannen gibisin,” dedi ama bunu kötü anlamda söylememişti.

Evde birkaç saatimi, Beckett gelene kadar, Emma’yla dizileri ezberleme pratiğine ayırdım. Beckett gelince Thurston’a gitmek üzere yola koyulduk. Yolda kulaklıklarımızı takıp metronom uygulamasını kullanarak ritim sayma çalışması yaptık. Zor kısım buydu. Her duraklamanın ne anlama geldiği üzerine daha sonra çalışacaktık.

Thurston’ın devasa ama şaşırtıcı derecede sakin olan gri evi, Viktorya Dönemi tarzındaydı. Vardığımızda, “Geleceğimizden haberi var mı?” diye sordum.

“Evet. Büyükbabam onu aradı. Bugün şu toplantınızdan döndükten sonra oldukça heyecanlıydı.”

“Ben çıkarken de mantıksız öfkesi azalmış gibiydi.”

Zili çalmak üzere olan Beckett durdu. “Büyükkannen konusunda ciddi mantıksız. Aralarında ne geçtiğini biliyor musun? Görünüşe bakılırsa kırık yıllık bir boşanma meselesinden daha fazlası var gibi. Üstelik çocukları bile yok.”

Belki de Beckett’a her şeyi anlatmanın vakti gelmişti ama büyükkannemin bir asistan değil, bir sihirbaz olduğunu öğrenmekle kalmayacaktı. Aynı zamanda büyükbabasının kendi karısından çıkar sağlayan biri olduğunu da öğrenecekti. Bunu kendi başına çözerse her şeyin daha kolay olacağını düşünüyordum ve bence Thurston’la konuşmak da bunu anlamasına yardım edecekti. Ziyaretimiz sırasında bunu kavrayamazsa, işte o zaman, dönerken ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

“Hadi, içeri girip Thurston’la konuşalım,” dedim. “Onları gençliklerinden beri tanıyor sonuçta.”

“Tamam,” dedi Beckett, yavaşça. Ama ona anlatmadığım şeylerin farkında olduğunu söyleyebilirdim.

Hemşire kıyafetli bir kadın bizi evin içinden geçirip göle bakan bir bölmeye götürdü. Şimdi fotoğrafında gördüğümün yarısı boyundaki Thurston, yanında bir kulplu bardak ve bir kitapla bir sandalyede oturuyordu.

Ona dönük iki kişilik kanepeye oturduk. Thurston, Beckett’a büyükbabasını sordu, sonra Beckett bizi tanıştırdı.

“Tanıştığımızda büyükkannen tıpkı sana benziyordu,” dedi. Sesi alçak ve gürdü, hâlâ bir tiyatroyu doldurabilecek güçteydi. “Kapıma kadar geldi ve yaz için onu yanıma almamı istedi. asansör kart numarası gerçekten bambaşkaydı.”

Ben de kendi rutinimi oluştururken büyükkannemin numarasını örnek almıştım. Tek fark o, gönüllüsünün havadan gönderdiği öpücüğü yakalayıp karta bastırıyordu.

“İşte bunun için buradayız,” dedim ve gazetedeki fotoğrafı göstermek için telefonumu ona verdim. “Onu hatırlıyor musun?”

“Steve,” dedi, gülerek. “O eşekten nefret ederdim. Büyükan-nen de öyle.”

Beckett, “Eşeği nereden buldun?” diye sordu.

“Evcil hayvan bahçesi. Oldukça akıllılar. Ama sessiz kalmaları şart. O yüzden gösterilerden önce ona bir kadeh votka veriyordum.”

Telaşla Beckett’a baktım. Bir hayvanı sarhoş edemezdim. Ne Beckett için ne büyükan-nem için ne de sihirbazlık geleceğim için. Bacağıma dokundu hafifçe ve “Başka bir yol buluruz,” diye fısıldadı.

“Peki, palyaço fikrini büyükan-nem mi buldu?” diye sordum.

“Evet. Benim kullandığım numarada asistan, aynaların arkasında kalıyordu, sadece eşeği aynaların önüne koyuyordu ve kapı açıldığında sadece eşek görünüyordu. Ama iki palyaçoyla numara çok daha iyiydi. Büyükan-nen gittikten sonra aynı numarayı sadece ikizlerle yaptım.”

“Peki, beraber yaptığınız numaralar arasında büyükan-nemin tasarladığı başka bir numara var mıydı?”

“O yaz büyük bir numara tasarlamıştı. David Abbott’ın havada süzülen küre rutinini kendi kendine öğrenmişti. Muhteşem-di.” Sesi çok uzaktan geliyordu sanki.

Beckett öne eğildi. “Bu büyükan-nenin rutini miymiş?” Henry’nin gösterinin sonuna doğru gümüş küreleri Matilda’nın etrafında havaya kaldırdığı anı düşünüyordu. Beckett şimdi ipleri kontrol edenin Henry olmadığını fark etmişti.

“Evet. Güzeldi ama oldukça sakindi. Benim ilgimi pek çekmedi. Yine de Henry ile yaptıkları gösteriye ikinci bir küre eklediğinde etki-lendim. Daha önce bunu yapan kimseyi görmemiştim.”

Beckett başını hafifçe yana salladı. “Ama herkes -diğer sihir-bazlar da- bunu büyükbabamın yaptığını sanıyor. Öyle ki göste-riye ikinci küreyi eklediğinde, bu konuda bir makale bile yayım-landı *Genii*’de.”

Thurston omuz silkti. “Önemli olan gösteri, öyle değil mi? Bu şekilde daha etkileyiciydi. Nasıl yapıldığını bilerseniz ve Henry’nin ellerini izlerseniz, gösteri gerçekten nefes kesicidir. Çünkü nasıl yaptığını hayal bile edemezsiniz.”

“Çünkü yapan o değil,” dedi Beckett.

“Yok, hayır. Ama Matilda onun asistanıydı. Yani...” Thurston kahvesinden bir yudum aldı ve “Tara!” diye bağırdı. Beckett ve ben sıçradık. Hemşire, kafasını odaya uzattı. “Kütüphaneye projektörü kurabilir misin? Bir de 1969’a ait kutuyu bulabilir misin?” Bize döndü. “Matilda’nın bunu nasıl yaptığını görmek ister misiniz? Tüm eski uygulamalarımın kayıtları var.”

“Bayılırım,” dedim.

Beckett sessiz kaldı.

“Kurulum için bize bir dakika verin.” Thurston bastonu yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı ve ayaklarını sürüyerek odadan çıktı. Göle baktım çünkü Thurston’ın çabasını seyretmek hem kaba hem de samimi bir durumdu. O gittikten sonra, hasta gibi görünen Beckett’a baktım.

“Seyircilere dağıtılan kartlar, eşek, küreler... Hepsini büyü-kannen yapmış. Büyükbabam buna nasıl ‘kendi gösterim’ diyebilir?” dedi.

“O da kart numaralarını yapmış,” dedim. “Efektleri büyü-kannem tasarlamış olabilir ama hayata geçiren büyükbabandı. Ve sahnede gerçekten de karizmatik. Hikâyeyi satan da o.”

“Dikkat dağıtmak,” dedi Beckett, biraz acı bir şekilde. “Bunu neden bu şekilde yaptıklarını anlayabiliyorum. O zamanlar öyleymiş. Ama sonrasında, onun asistan olmasını neden bu kadar büyük bir mesela hâline getirmiş? Tek bir numara için bile onu takdir ettiğini hiç duymadım. Özel olarak bile. Bir kez bile...”

Belki bir anda fazla olacaktı ama bunu Beckett’a söylemeliydim. “Boşanmanın bir parçası olarak büyükanne bir gizlilik sözleşmesi imzalatmış. Büyükanne ne yaptığını kimseye söyleyemezdi yoksa evini kaybedecekti. Yeni bir sihirbazlık numarası

icat ettiğini veya uyguladığını söyleyemediği için de Yüksek Üyeler arasına asla katılamadı.”

Beckett elimi tuttu. “Bunu düzeltmeyi çok isterim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sadece Büyükbaba Henry ile konuşmanın işe yarayacağını sanmam.”

Beckett’a ne düşündüğümü söylemenin zamanı gelmişti. Umarım savunmaya geçmeden dinleyebilirdi.

“Bunu gösterimizin alt hikâyesi yapabiliriz,” dedim. “Asistanın sihirbaz olması.” Her numaranın bir anlatıya ihtiyacı yoktur sadece, tüm şovun da bir hikâyeye ihtiyacı vardır. Ayrıca bizimki Henry ve Matilda’nın kıskanç koca saçmalığından çok daha eğlenceli olacaktı.

“Öyleyse numaraların hilelerini de biraz olsun açıklayacağız? Tıpkı Penn ve Teller gibi?” Beckett düşünceliydi ama karşı koymuyordu.

“Doğru.” Penn ve Teller oyunlarında sırlarının bir kısmını açıklarlar ve bu, gösterinin geri kalanını daha da inanılmaz hâle getirir çünkü yaptıkları şeyin ne kadar zor olduğunu görecektikar bilgi sahibi olursunuz.

Beckett’ın gerginliğinin bir kısmı, vücudunu terk etti. “Güzel. Hem gösteri adına hem de büyükbaba adına. Ve dürüst olmam gerekirse, büyükbabam adına da... O her ne kadar bu açıdan bakmasa da.”

Beckett’ın bu konuda heyecanlı olması çok hoşuma gitmişti. Çok iyi bir kalbi vardı. Göz göze geldiğimizde, zihninde olasılıkların dönüp durduğunu görebiliyordum ve öpölmek istemediğini kendime güçlü bir şekilde hatırlatmam gerekti.

Henüz istemediğini.

Yine de oldukça baştan çıkmıştım.

Yavaşça gülümsedi ama bu gülümseme baştan çıkmışlığımla azaltmadı. “Ne düşünüyorsan,” dedi, “hoşuma gitti.”

O sırada Thurston’ın hemşiresi boğazını temizledi, biz de birbirimizden uzaklaştık. Bizi perdeleri çekili, ortasına eski model bir film projektörünün yerleştirilmiş olan kütüphaneye götürdü.

Masasında bir sandalyede oturan Thurston bize, “Bunları yaptıktan sonra geri kalan için bir hafta beklemek zorundaydık,” dedi. “O zamanlar her şey daha zordu.”

Beckett ve ben kitap raflarına yaslanmış, taşınabilir küçük ekrana bakıyorduk. Film, büyükannemin sahnede sade bir elbiseyle durduğu, saçlarının alçak topuz olduğu siyah beyaz bir görüntüyle başlıyordu. Tahta bir bankta oturmuştu, bankın diğer ucunda ışıltılı bir top vardı. Parmağını kıvrınca, top ona doğru yuvarlanıyordu. Ellerini hareket ettirdikçe, top onun hareketine uygun bir şekilde etrafta süzülüyordu.

Sahne aydınlatması olmasaydı, topun dört bir yanından ve büyükannemin elbisenin arkasındaki ilmeklerden (Aha!) çıkan ve parmaklarının etrafına dolananlar da dâhil olmak üzere tavana kadar uzanan tüm ipleri görebilirdiniz.

Film bitti. “Kendinizi kaydetmeniz gerek. Daha iyi olmanın tek yolu bu ve bu artık çok kolay, mazeret yok.”

Beckett da ben de başımızla onayladık.

“Yapacağımız gösteriden haberiniz var mı?” diye sordum Thurston’a.

“Orada olacağım.”

“Filmi ödünç alabilir miyim? Bu numarayı yapmak istiyorum.”

“Alabilirsin. Muhtemelen senin için daha önemli,” dedi. Sonra Beckett’a döndü. “Bu kıza iyi bak. İyi bir asistan, altın değerindedir.”

Beckett yüzünü buruşturdu, zamanını cömertçe harcayan yaşlı bir adama kibar davranmak istemekle beni desteklemek istemek arasında kalmıştı. Sorun olmadığını belli etmek için başımı hafifçe salladım ama Beckett, “Lia benim asistanım değil,” dedi. “Numara tasarladığı gibi onları icra da ediyor.”

“Elbette,” dedi Thurston, gülümseyerek. “Ama asistan yerine ne diyeceksin? Sihirbazımsı mı?”

Beckett elimi tuttu. “Sadece ‘sihirbaz’ demeyi tercih ediyoruz.”

Thurston'ın son yorumu, sonraki hafta boyunca beni kamçıladı. Dizileri çalışırken, kart numaralarını gözüm kapalı gerçekleştirirken ve küre rutini için tiyatroyu donatırken... Beckett'ı günlük pratik yapma seanslarımız dışında yalnızca iki kez gördüm ve Mae'ye gösteri bitene kadar onu çalıştıramayacağımı söyledim. Julie teyze bana üniversite sınavına hazırlık derslerini sorduğunda, ona öyle bir bakış attım ki arkasını dönüp gitti ama alçak bir sesle, "Ölüm fermanın," diye fısıldadığını duydum.

Birlikte olmadığımız zamanlarda Beckett ve Chase benim çizimlerimi kullanarak dolabı yapıyorlardı ve Beckett, karanlıkta sessizce duracak yaşta ve mizaçta bir eşek bulabilmek için çiftlikleri ziyaret ediyordu.

Küre numarasının işleyişini kavradığımızda, Emma küreyi hareket ettirmemi izledi ve ipliklerden birine bir halkayla her dokunduğumda korna çaldı. Çünkü bir ipliğe dokunmak, tüm donanımın sallanmasına neden olarak oyunu bozuyordu. Bunun ardından, lazer sistemle korunan kasaları açmak benim için bir kariyer seçeneği olabilirdi.

Emma cuma günü kostüm seçme vaktinin geldiğini duyurdu, bunun üzerine hem ayakkabı alışverişi için hem de bana elbise dikecek birini bulmak için Madison'a gittik. Terzi, payet yerine dalgalı gümüş bir kumaş ve büyükannemin giydiği, göbeği neredeyse tamamen açık versiyon yerine dar omuz askılı, dökümlü yakalı bir elbise önerdi. Arkasına küçük, metal halkaları dikmesini söylediğimizde şaşırda da hevesle kabul etti.

Bir ayakkabıcıdan, bir gelinlik mağazasında bulduğumuz imitasyon elmaslı ayakkabıların topuklarının altına kalın bir kauçuk tabakası yerleştirmesini istedik, böylece sahnede sessizce süzölebilecektim. Eve dönerken, akşam yemeği için bir şeyler alıp, son büyük illüzyonlara karar vermek için Beckett'ı davet ettik.

Kesmeyi, dilimlemeyi, germeyi ve kazığa oturtmayı çıkardığımızda, geriye havaya yükselme ve kuleye ısınlanma kaldı.

Beckett, filmi iki kez izledikten sonra, "Havaya yükselme numarasını Elliott'ın yaptığı şekilde yaptıklarını sanmıyorum," dedi.

"Bu bir şey. Süzölen küre için zaten gereğinden fazla ipimiz olacak, daha fazlasına ihtiyacımız yok. Felaket olur bu."

Beckett, "En kolay yol fork-lift," dedi. "Makine, perdenin arkasında durur ve kaldıracı yatak örtüsünün kumaşıyla kaplıdır. Üzerinde dökümlü elbisen varken, yükseldiğin zaman seyirci onu görmeyecektir. İhtiyacımız olan her şey mevcut. Büyükbaba Henry hâlâ bu numarayı yapıyor."

Emma ile baktık.

"Ne var?" dedi Beckett.

"Uyurken havaya yükselme numarasını sevmiyoruz," dedim.

Emma, "Bu, Lia'yı bir nesneye dönüştürür," diye ekledi.

Beckett itiraz etmedi. Bu çocuk altın bir yıldız hak ediyordu. "Sen beni havaya kaldır öyleyse," diye önerdi.

Olabilirdi. Ama bu, oyun için yazdığımız hikâyeye pek uymuyordu ve durumu tersine çevirmenin doğru fikir olacağından emin değildim.

“Peki ya, havaya yükseltme değil de uçma olursa?” dedi Emma.

İkimiz de ona döndük.

“Yani Lia kaldıracın üzerinde ayakta duracak,” dedi Beckett, yavaşça.

“Blaine’in sokakta havaya yükselme numarasındaki gibi dengeyi korumaya çalışıyor pozunu takınıyorum. Ayağım durduğum yeri kapatır.”

Beckett, “Tehlikeli olabilir,” dedi. “Bunu bu şekilde yapabilmek için platformun gerçekten küçük olması gerekir. Hareket ettiğini unutmayalım.”

“Bir destek kullanırsınız,” dedim. “Elbisemin altında saklı olur. Bunu yapabilirim.”

“Tamam. Bu kadar mı yani?” diye sordu.

“Kule numarasını bir kez daha izleyelim,” dedi Emma.

Henry, Matilda’yı bir kulenin tepesindeki bir direğe bağlıyordu. Etrafındaki perdeleri kaldırıyor, indiriyor ve perdeleri kendine doğru çekmeden önce sahnenin diğer tarafındaki başka bir kuleye tırmanıyordu. Kısa bir aradan sonra iki perde de açılıyordu. Matilda’nın durduğu yer boştu ve Henry, onu kolunun üzerinde geriye doğru yaslanmış, öpücüklere boğuyordu.

Beckett bana imalı bir bakış attı.

“Olmaz,” dedim. Beckett’la ilgili özel planlarım ne olursa olsun, bunu sahnede yapmayacaktım.

Beckett güldü. “Bir erkeğin rüyası.”

Kafama yattı. Beckett’ın beni kollarında hayal ettiği fikrinde kayboldum.

Emma parmaklarını aramızda şaklattı. “Bu kısmı sonra halledersiniz. Ben gittikten sonra.”

Başımı biraz sallayarak, dalıp gittiğim bu hayalden geri döndüm. “Bunu eşek numarasıyla birleştirecek ne olur? İki palyaço gibi?”

Beckett, “Güzel,” dedi. “Kuleye tırmanıyorsun, sonra Steve ile birlikte dolapta yeniden ortaya çıkıyorsun.”

“Ama nasıl olacak bu? Bu numara birbirine benzeyen iki kişiyle yapılmaz mı?” diye sordu Emma. “Bir kişi kulede, diğeri dolapta olacak. Bir çeşit gizli tünel yapmayı düşünmüyorsunuz herhalde. Bu çok büyük bir proje olur.”

Beckett ve ben sessizce Emma’ya bakarak anlamasını bekledik. “Ne?” dedi.

Omuz silktim. “Kuaföre küçük bir ziyaret? Benimkinden biraz daha kısa topuklular?”

Emma’nın yüzüne önce bir kavrayış, ardından bir korku yayıldı.

Beckett, “İşe yarar,” dedi. “Sonuçta büyükannenin de ikizi yoktu ama hiç kimse fark etmedi.”

“Seyirciler fark etmedi çünkü büyükbaban büyükannemin benzerinin yüzünü tamamen *yediği* için kadının yüzü görünmüyordu.”

Aha. Bunu tam olarak kavrayamamıştım. Ama Emma haklıydı. Henry’nin öpüştüğü kişi büyükannem değildi. Bu, numarayı nasıl da inandırıcı hâle getiriyordu! Ama aynı şeye razı olmam mümkün değildi.

“Biz izleyicilerin dikkatini dağıtacak başka bir şey buluruz,” dedim. “Sırtını tiyatroya verirsin ve oldukça hızlı bir şekilde sahne dışına çıkarsın. Aynı kıyafet ve aynı saçla bunu yutturabiliriz.”

Emma’nın elleri örgülü saçlarına gitti. “Ama saçlarımız aynı değil.”

“Ama aynı yapabiliriz,” dedim. Benim saçım boyalıydı, Emma da saçını birkaç parmak kestirmeye dayanabilirdi herhalde.

“Ben sihirbazlık işine girmem,” dedi. “Gösteri için müzik istersen, hep yanımdayım. Normal saçım ve düz siyah elbisemle.”

“Seni zorlayamam,” dedim. “Ama bir dakikadan daha kısa bir süreliğine sahnede olacaksın. Büyükannem gerçekten gurur duyuyor. Ayrıca parlak, yeni bir saç rengi sana yakışacaktır.”

Vurucu kısmı sona bıraktım. “Belki de bu, birinin seni daha önce gördüğünden farklı bir şekilde görmesini sağlar.”

Emma gözlerini kırıştıtırıp söylediklerimi derinlemesine düşünerek süzdü beni. Beckett sessiz kalmayı tercih etti. Bunu yapmak zorunda değildik ama Emma’yı işin içine sokmak, güzel bir numarayı harika bir numara yapacaktı.

“Tamam,” dedi.

Ellerimi çırpıttım. “İşte, şov budur.”

Beckett, dolabın hemen hemen bittiğini, yarın bir eşeğe bakmaya gideceğini ve kulenin parçalarının çoktan Starlight’ın kulisine götürüldüğünü söyledi. Hafta sonu sahne fonu hazırlığının son ayrıntılarının üzerinden geçme ve pazartesi günü gösterinin tam provasını alma konusunda hemfikir olduk.

Beckett’ı uğurlamak üzere onunla birlikte verandaya gittim. Salıncağı işaret ettiğimde başıyla onayladı. Yan yana oturduk, kolu arkamdaydı. Parmakları çıplak omzumda bir şekil çizince, sıcağa rağmen biraz ürperdim. Salıncağı biraz itti, ben de ayaklarımı yukarı çekerek ona doğru döndüm.

“Nasil gidiyoruz?” diye sordu.

“Gerçekten iyi. Senin sayende,” dedim. “Neden büyükanne-me yardım etmeye bu kadar isteklisin?” Hem büyükbabasıyla olan ilişkisi hem de erkek olması nedeniyle, benimle bu konuda mücadele etmesini beklemiştim. Okulumdaki erkeklerin çoğu, cinsiyetçiliğin son on yılın meselesi olduğunu düşünüyordu.

Omuz silkti. “Yani eğer beyaz değilsen, insanların senin görünüşün hakkında varsayımlarda bulunmaları da pek yeni bir şey değil. Ayrıca, annem bir yazılımcı. Çoğu zaman ekibindeki tek kadın o oluyor, bir de evde üç erkek var. Erkeklerin kendilerini yücelten, kadınları yeren konuşmalar yapması konusunda ortalamadan çok daha fazla bilgim var.” Atkuyruğumu hafifçe çekti. “Ve bence sen harikası. Büyükanne davranışları gibi sana da davranılmasından nefret ediyorum... Ki sanırım ona hâlâ öyle davranılıyor.”

Düşününce, Beckett'ı bekleme meselesinin sandığımdan daha fazla hoşuma gittiğini fark ediyordum. Birincisi, bir beklentiyle yaşamak çok eğlenceliydi. Sonra bir de birbirimize anlarımızı anlatmak yerine öpüşerek zaman geçirseydik, pek çok hatırayı kaybederdik.

Bu, daha sonra bu sohbetleri feda etmeyeceğim anlamına gelmezdi. Ama şimdilik, "Arkadaş olarak başlamamız beni mutlu etti," dedim.

"Beni de. Yarın bir akşam yemeğine çıkmak ister misin? Sadece ikimiz?"

"Olur."

Çeşme başında buluşmak üzere sözleştikten sonra elimi hafifçe sıkıp gitti. Acaba onu tiyatro için kullandığımdan hâlâ korkuyor muydu? İmkânsız görünüyordu bu. Ama eminim ki Helen'in onu aldattığını da hiç düşünmemiştir. Veya Elliott ile çalıştığını. Ne olursa olsun gösteriye çok az kalmıştı. Geçmiş deneyimlerime bakarsak, ilk öpücük daima sonun başlangıcı olmuştur benim için. Ve ben, Beckett'a veda etmeye hiç hazır değildim.

İçeri girdiğimde, Julie teyze kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, beni bekliyordu. "Verandada bir Blackwell'le mi oynayıyordun?"

"Julie teyze, ben hiç öyle bir şey yapar mıyım?"

Kaşları daha da çatıldı.

"Pencereden baktığına eminim, bu durumda öyle bir şey yapmadığımı biliyor olmalısın."

"Bakmış olabilirim, evet. Ve o yönde ilerliyordunuz."

Ne söyleyebileceğimi düşündükten sonra doğruyu söylemeye karar verdim. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

Beni izlerken yüzü yumuşadı. "Tamam, bu konudaki fikrimi saklı tutacağım. Ama iş o noktaya gelirse... seni odana kilitlemeye tamamen hazır olduğumu bil."

Güldüm. "Ben bir sihirbazım. Odaya kilitlemekten daha iyisini yapmak zorunda kalırsın."

Bir hafta sonra, Emma ve ben saçlarımızı kestirmeye ve boyatmaya gittik. Emma bu üç saatte, tüm hayatı boyunca ettiği şikâyetin toplamından daha fazla şikâyet etti ama eve dönerken dikiz aynasındaki görüntüsünden o kadar büyülenmişti ki onu şoför koltuğundan indirip direksiyona benim geçmem gerekti. Emma'nın göz alıcı görünmesini sağlayan, sadece rengin canlılığı değil, aynı zamanda biraz kesilmiş saçına çekilen fındı. İtiraf ettiğinden daha mutlu olduğu belliydi.

Benim saçlarımsa topuzdu çünkü tam bir ikiz gibi görünmek istemiyordum. Hem bu aptalca olurdu hem de gösteriye az bir vakit kala, insanlar birbirimize çok benzediğimizi ne kadar az düşünürlerse o kadar iyiydi. Neyse ki Emma vaktinin çoğunu piyano başında geçiriyordu. İnsan içine çıktığımız zamanlarda takması için ona bir beyzbol şapkası almamız gerekecekti ama bunu yarın da yapabilirdik. Yeni saçıyla muhteşem bir gece geçirmeyi hak ediyordu öncelikle.

Eve varınca, dışarıda geçireceğimiz akşam için üstümüzü değiştirdik. Emma kafede Theo'yla bir buluşma ayarlamıştı, ben de bu sırada Beckett ile çeşme başında buluşacaktım. Bu gece, alışılmadık derecede serin geçen bir yazın ilk sıcak akşamıydı.

Hava, sabaha karşı gök gürültülü fırtınanın çıkacağını haber verircesine ağırdı. Saçlarımı açık bırakıp çan etekli pembe elbisemi giydikten sonra makyajımı yapmak üzere banyoya girdim.

Döndüğümde odamız altüst olmuş bir hâldeydi. Bu kadar çok kıyafetimiz olduğunu bile bilmiyordum. Biraz sersemleyip yataklarımızın arasında dolandım.

“Senden bir şeyler ödünç aldım,” dedi Emma, üzgün bir şekilde.

“Ama hiçbirini giymemişsin.” Emma yatağına oturdu, üzerinde Beethoven’ın neon resmi olan büyük beden, gri bir tişörtten başka bir şey yoktu. Bu şekilde evden çıkmasına izin vermemek için onunla güreşmem gerekecekti.

“Bir şeyler ya bana çok benziyor ya da hiç benzemiyor.”

Yatağın üzerindeki kıyafetleri iyice karıştırıp uzun, dar eteği buldum. Aramalarımaya devam etmeden önce eteği Emma’ya fırlattım. Sonra zümrüt yeşili, ipek bluzumu çıkardım. “Bu,” dedim. Yüksek topuklu, bantlı, siyah sandaletleri gösterdim. “Ve bunlar.”

Emma sandaletleri aldı. “Emin misin? Bunlar senin giydiğine benzemiyor.”

“Sen ve ben, ikimizin buluşmaları farklı.”

“Öyle mi?” dedi Emma, eteği giyerken.

“Evet,” dedim, Emma’ya değişiklik yapması için talimat veren kişi olmaktan memnundum. “Sen ve Theo birbirinizi tanıyor sunuz ama bir kıvılcım olup olmadığını anlamamız gerekiyor. Bu, kibriti çakacak bir kıyafet.” Theo, Emma’yı bu kıyafetlerle gördüğünde ne kaçırdığını anlamazsa, yapabileceğim bir şey yoktu.

“Peki, sen ve Beckett?”

“Biz kıvılcım konusunda endişelenmiyoruz,” dedim. “Şimdilik arkadaş olmaya çalışıyoruz.”

“Bu yüzden mi Disney prensesi gibi giyindin?”

Aniden, biraz da kararsızca, elbiseme baktım. “Sanırım.”

Şehir merkezine vardığımızda, biraz daha vakti olan Emma, Beckett’ı beklemem için beni yalnız bırakıp göl kenarındaki bir banka oturdu. O sırada bana seslenen Beckett değil, Theo oldu.

“Hey, Beckett Takımı, nasıl gidiyor?”

İsme itiraz ederek başımı salladım hafifçe. “Birlikte çalışıyoruz. Kazanırsak tiyatronun ortaklaşa sahibi olacağız.”

Theo şüpheli görünüyordu. “Büyükbabası bunu kabul etti mi?”

“Başka seçeneği yok. Beckett kâğıt imzaladı.” Theo cevap vermek üzere ağzını açtı ama sonra durdu. Arkası bize dönük olan Emma’ya bakıyordu ama onu tanımadığı açıktı. “Yazın burada işler kesinlikle daha ilginç bir hâl alıyor.”

“Bence gidip *merhaba* demelisin.”

“Değmez. Muhtemelen erkek arkadaşı olan bir kızdır.” Telefonuna baktı. “Zaten birazdan Emma’yla buluşacağım.”

“Yine de tehlikeli olacağını sanmam.”

Theo bir bana bir Emma’nın sırtına baktı. “Peki. Ama işler iyi gitmezse, suç senin.”

“Bu sorumlulukla yaşayabilirim.”

Theo bankın yanına vardığında, Emma ona döndü ve Theo donup kaldık. Emma ayağa kalkıp bir şeyler söyledi. Theo başıyla onayladı. Sonra ellerini Emma’nın *yeni* saçında gezdirdi, kendine çekti ve öptü. Değil kıvılcım, havai fişekler buradan bile belli oluyordu.

Beckett elini sırtıma koyup, “*Kestik*, diye bağırmaya hazırlanan bir yönetmene benziyorsun,” dedi.

“Yok,” dedim. “Ben daima öpüşme sahnelerini çok erken kestiklerini düşünürüm.”

“Bunu sen düzenledin, değil mi?”

“*İlerlemesinde küçük bir rol oynadım*, diyelim.”

“Senin iradene boyun eğmeyen var mı?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bazen direnmeye çalışan biri olur ama sonunda genellikle ben galip gelirim.”

“İnanırım,” deyip elimi tuttu.

Akşam yemeği için sevdiğim patlıcan yemeklerinden yapan küçük bir Çin restoranına gittik ve sihribazlık üzerine sohbet ettik. Beckett’ın lakros -ucunda file olan sopalarla oynanan, hokey

benzeri bir oyunmuş- oynadığını, Fransızca öğrendiğini ama pek sevmediğini ve yedi yaşındayken Chase'le birlikte büyükbabasının bahçesindeki iki ağacın arasına inşa ettikleri tahta köprüden düşerek kolunu kırdığını öğrendim. Ben de ona, The Nerd oyunundan sonra sahnede geçirdiğim korkunç bir çay fincanı kazasını, bu nedenle dikiş atılmasını gerektirecek kadar yaralandığımı ve daha öncesinde Büyükanne Matilda'nın bir Mary Poppins hareketi -yüksekten şık bir sıçrama- yapmama izin verdiği için ayak bileğimi kırdığımı, annemin bu yüzden neredeyse bir yıl boyunca Büyükanne Matilda'nın bana bakıcılık etmesine izin vermediğini anlattım.

Restorandan çıktığımızda, Beckett tekrar elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Louis'in poker oyunun izlediğimizde elimi böyle tutmamıştı. Bu, ciddi olduğunda yaptığı bir şeydi.

"Sana bir sürprizim var," dedi. "Görmek ister misin?"

"Kesinlikle." Bu fikir beni mutlu etti. Henüz ona iyi geceler deyip veda etmeye hazır değildim ama bana kalırsa, dondurma yemeye gitmek mantıklı bir adım değildi. Yine de sonuç olarak bunu aşmak zorundaydık. Dondurulmuş muhallebiyi hayatımdan çıkaracak değildim.

Şehir merkezinin arkasındaki yoğun ağaçlıklı mahalleye girdik. Buradaki evlerin çoğu, tıpkı göl kenarındakiler gibi Victoria Dönemi'ndendi, sadece biraz daha küçüktü. Rüzgâr, dalları etrafa savuruyordu. Yağmurun başlamasına çok az kalmıştı.

Beckett üç katlı, doğal taştan yapılmış bir kulesi olan gri bir evin önünde durdu. "Büyükbabamın," dedi. Bir noktada, büyükanne-min bunu bana işaret ettiğinden emindim ama unutmuştum.

Beni arka bahçeye doğru götürdüğü sırada, "Büyükannen hâlâ yaşıyor mu?" diye sordum.

"Evet. Florida'da. Onu yılda birkaç kez görüyoruz. Büyükbabamın yaptığı dört evlilikten ikincisi, büyükannemleydi. Bu yüzden hikâye biraz garip."

“Sanırım büyükanne ve büyükbabalarımız, pek de hikâye kitaplarındaki türden aile büyükleri değiller.”

“Hikâyeye bağlı.”

Beckett beni bahçenin arka köşesine götürdü. Çitlerin ortasında, bir saman yığınının başını gömmüş gri, koca bir eşek vardı. Korkunç kokuyor, korkunç çiğneme ve yutkunma sesleri çıkarıyordu. Bir şeyler çiğnerken bu kadar çok ses çıkarılabileceğini bilmezdim.

Beckett elleriyle küçük bir “ta-da” hareketi yaparak, “II. Steve ile tanış,” dedi.

“Neden böyle kokuyor?” Büyükanneemin videosundaki eşek çok temiz görünüyordu.

“Çünkü o bir hayvan. İşte.” Beckett ayağının dibindeki kova ya uzanıp bir havuç aldı. “Havuç uzattığında gelmesi için eğitiyoruz onu. Dolabın içine sokarken ve dışarı çıkarırken bunu kullanabilmelisin.”

Havucu almak yerine ellerimi arkama saklayıp çitlerden uzaklaştım ve başımı yukarı aşağı salladım.

Beckett, “Sen vejetaryensin,” dedi. “Hayvanları sevdiğini sanıyordum.”

“Hayvanları severim. Bu yüzden de onları yemem. Küçük bir kafeste tutulduklarını düşünmekten de hoşlanmam. Kırılarda koşmalarını isterim. Özgürce. Benden çok, çok uzakta.”

Beckett çok eğleniyordu. “Steve ile arkadaş olmalısın. Onunla dolaba girecek olan sensin.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Palyaço mu kullansak?”

Omuz silkti. “Bana göre hava hoş. Emma’ya, yeni, güzel saçları yerine peruk ve kırmızı bir burun takması gerektiğini söylemek ister misin?”

Sessizce birbirimize baktık, her geçen saniye gülümsemesi büyüyordu. “Pekâlâ,” dedim, elinden havucu alıp. “Tanıştır bizi.”

Beckett kapıyı açıp içeri girmemi işaret etse de adım atmadım. Küçük, beyaz babetlerimle çamura -ve başka kim bilir neye- adım atacak değildim.

O sırada, Beckett bir havuç alıp Steve'in önünde salladı. Hayvan bize doğru koşmaya başladı. Yakından çok büyüktü. Bir köpekten çok ama çok daha büyük. Havucu tuttuğum elimi yakalayıp önüme uzatan Beckett'a karşı bir adım geriledim. Steve havuca doğru bir hamle yaptı. Havuç parçaları üzerime sıçrarken, eşeğin sıcak nefesini kolumda hissediyordum. Salyalı, ıslak dudakları tenime değdiğinde çığlık attım. Gülerek beni arkasına saklayan Beckett'a daha da yaklaştım.

Beckett'ın arkasında dururken, Steve'in bana üzgün üzgün baktığını gördüm ama gücendiği için mi yoksa biraz daha havuç istediği için mi böyle bakıyordu, emin değildim. Beckett, Steve'in kulaklarının arasını kaşıyordu.

"Köy kızı değilsin pek, değil mi?"

"Hayır. Ben daha çok şehir sokakları, matematik defteri ve manikürüm. Salya, çiftçi çizmesi ve eşeklere uygun değilim."

"Evcil hayvan da büyütmedin herhalde, ha?"

"Birkaç yıl bettabalığı bakmıştım. Adı, Adelaide Herrmann'dı." Louis'in haklı olduğu tek bir konu vardı: Adelaide gerçekten de büyük olan ilk kadın sihirbazdı.

"Pekâlâ, senin rahatlamayı sağlamalıyız. Aynanın arkasındaki alan küçük, bu yüzden hem senin hem de Emma'nın orada Steve'le uyumlu olmanız gerekecek. Steve, düşündüğümüzden biraz daha büyük ama inanılmaz sakın, üstelik sahibi de istekli."

Beckett, Steve'i tekrar çitlerin arasına soktu. "Bodrumda bir koşum takımımız, bir de halat var. Parktan başlayan patikada onu yürüyüşe çıkaralım. Burada bekle ve kapıyı tut."

Steve ve ben, Beckett'ın gidişini izledik. İkimiz de onun bizi burada baş başa bırakmamış olmasını diler gibiydik.

"Seninle birlikte o dolaba girmeden önce dişlerini fırçalamalısın," dedim Steve'e. "Ve yalamak falan yok."

Arka sokaktan yaklaşan Elliott, "Bunu bana söyleyen her kızıdan bir dolar alsaydım, büyükannenin tiyatrosuna ihtiyaç duymazdım," dedi. Bir bana bir Steve'e baktı. "Beckett, birlikte gösteri yapacağınızı söyledi."

Başımla onayladım.

“Zekiceydi. Seni, duygularını kullanarak ikna etmesi yani. Ben seni mantıkla ikna etmeye çalışmamalıyım.”

“Sen beni başka türlü de ikna edemezdin,” dedim. Elliott’a düşman olmak akıllıca olmasa da elimde değildi.

“Görürüz. Tiyatro benim olunca tam zamanlı bir asistan iste-yeceğim. Maaşı çok iyi olmaz ama müzakere edebiliriz.”

Kibar ya da ince olmaktan bıkmıştım. “Elliott. İlgilenmiyorum. Asistanın olmakla da başka bir şeyle de. Asla. Sorun sadece pis gösterilerin, yeşil saçların ya da kardeşine davranışların değil. Kız kardeşime yaptıkların da var. Onu asla unutamam.”

Sırıttı. “Kızınca çok tatlısın.”

Beckett dışarı çıktığında, Elliott uzaklaşıyordu ama yanından geçerken ona, “Sana bir şey diyeyim, Beckett. Yaz kaçamağı zevkin olağanüstü,” dedi.

Beckett’ın yüzünde bir şey parladı. Elliott’a duyduğu öfke. Onu bunun için kim suçlayabilir ki? Ama şüphe de olabilirdi. Eğer şüpheyse bu, hiç hoşuma gitmezdi. Tam ağzımı açıp konuşacakken gökyüzünde şimşekler çaktı, birkaç saniye sonra kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu.

Steve öyle bir ses çıkardı ki bir eşekten öyle bir çığlık yükselmesine inanmadım. O sırada kapalı tutmayı unuttuğum kapıdan variller yuvarlandı. Steve sokağa doğru koşarken, gökyüzü yarıldı. Koca, sık yağmur damlalarının dümdüz düşüşü, görüşümü müzde neredeyse imkânsız hâle getirdi.

“Hadi!” diye bağırdı Beckett ve Steve’in peşinden koşmaya başladık. Birkaç adım attıktan sonra, Beckett’ın peşinden gitmek yerine geri dönüp kovadan bir havuç alma dürtüsü hissettim. Eve vardığımda ayakkabılarım mahvolmuş bir hâldeydi. Dönüp baktığımda, Beckett’ın parka doğru koştuğunu gördüm.

Su birikintilerinin arasından sıçrayarak onu takip ettim ama çıplak ayaklarım ve bacaklarıma yapışan ıslak elbisem koşmamı zorlaştırıyordu. Beckett’ın Steve’i gözden kaybetmediğini umuyordum. Ağzı koksun ya da kokmasın, bu hayvan benim yüzümden

kaçmıştı ve suç dünyasından birilerinin eline geçerse kendimi çok kötü hissederdim.

Steve ve Beckett'ı, parktaki bir atlıkarıncanın zıt taraflarında birbirlerine bakarken buldum. Beckett ona, "Doğru düşünemiyorsun. Bırak da seni eve götüreyim," diyordu. *Benimle de aynı tonda konuştuğuna eminim.*

Yeniden şimşek çaktı ve Steve dar daireler çizerek koşmaya koyuldu. "İmdat! İmdat! İmdat!" diye bağırdığını duyar gibiydim.

Beckett ve ben, atlıkarıncanın diğer tarafından onu izliyorduk. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gök gürültüsü durduğunda Steve de durdu. Beckett, Steve'e doğru bir adım attıkça, Steve de bir adım uzaklaşıyordu.

Beckett, "Hızlanmak istemiyorum," dedi. "Onu ürkütmekten çekiniyorum, ürkerse sokağa fırlayacak."

Steve'in benden, benim ondan korktuğumdan daha çok korktuğuna bir an bile inanamasam da gök gürültüsünden gözle görünür bir şekilde çok korkuyordu. Bu yüzden bağdaş kurup atlıkarıncaya oturdum. Havucu önümde tuttum ve Beckett'a beni itmesini söyledim.

"Emin misin?"

"Evet." *Bu, yeni Lia'nın bir parçası,* dedim kendi kendime.

Beckett, olduğu yerde kalan Steve'e doğru döndürdü beni yavaşça. Tam önüne geldiğimde, Steve gözlerimin içine bakıp havucu yemek üzere eğildi. Daha iyi kokmuyordu ve dudakları hâlâ sümüksüydü, yine de elimi sabit tuttum. Hatta Beckett eşeğin koşum takımlarını kafasından geçirip eyeri takarken, ben de kulaklarının arasını kaşımak için uzandım.

Beckett, "Onun hayatını kurtardın," dedi. "O artık senin."

"Tanrım, umarım değildir."

Beckett, gök gürlediğinde Steve'i daha sıkı tutabilmek için halatı iki kez bileğine doladı, sonra onu çitlerin arasına geri götürdük. Köşede, Steve'in minnetle içine daldığı saman yığınının bulunduğu küçük bir çukur vardı.

Beckett kapıyı kapattı ve yüzüne yapışan ıslak saçlarını geriye doğru düzeltti. “Bir kıza nasıl güzel vakit geçirteceğimi çok mu iyi biliyorum ne?”

“Gerçekten centilmen olsaydın, o eşeği kovalarken beni içeri gönderirdin.”

“Dalga mı geçiyorsun? Bence bu gece şövalyelik unvanı kazandım. Son yirmi dakikadır gözlerim çenenin altına inmedi.”

Şimdi o bunu söyledikten sonra, göğsüne yapışan ıslak tişörtüne bakamayacaktım. Steve konusunda gösterdiğim cesareten ötürü aslında bir ödülü hak etmiştim.

“Lia,” diye fısıldadı, dikkatimi tekrar yüzüne çekerek. Kalın kirpiklerine yağmur damlaları yapışmıştı. Bir fırtınanın ortasında sıırılsıklam olduğumuz bu an, ilk öpücük için hiç de fena sayılmazdı.

Beckett başını hafifçe sallayarak bana boş bir bakış attı. “Bir anda, neden beklemek istediğimi hatırlamakta güçlük çeker oldum.”

Bu noktada, gerisi çorap söküğü gibi gelirdi. Şu an ellerimi omuzlarına koysam beni öpeceğinden oldukça emindim. Ancak yaz kaçamakları ile ilgili olarak Elliott’ın söyledikleri, Beckett’ın yüzünden geçen şüphe ve performansımızın tehlikede olduğuna dair yorumlardan sonra, duygularımızın gerçek olduğundan emin olana kadar bu ilişkiye başlamak istemiyordum. Aramızdaki bu şey, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve sırf ellerimi Beckett’ın ıslak tişörtünden uzak tutamadım diye bunu mahvetmek istemiyordum.

Geri adım attım. “Bana güvenilebileceğinden emin olmak istemiştin.”

Önce yere baktı, sonra bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi. “Öyleydi. Öyle de. Gösteri sonrasına kadar beklemekte kararlı mısın hâlâ?”

“*Gösteri sonrası* derken neyi kastettiğine bağlı,” dedim hafifçe gülümseyerek.

“Kastım, *hemen*,” dedi.

“Olur.”

Her şeyi Starlight'a taşımadan önce prova salonlarında geçireceğimiz bir haftamız daha vardı. Theo, sahne arkası için destek vermeye talip oldu ancak vaktinin önemli bir kısmını, ışıklandırma ile meşgul olan Emma'nın dikkatini dağıtmakla geçirdi.

Hafta ortasında açılış tamamlanmıştı. Henry ve Matilda'nın kart numaralarını kendi asansör kart rutinlerimizle, nesneleri tahmin etme ile ve seyirciye kart çekirme -artık tamamen oturmuş olan- ile birleştirdik.

Nesneleri tahmin etme sırasında, Beckett ve ben, duraklamalardaki saniye farkları aracılığıyla iletişim kuruyorduk. Nesneler için tek sayıları, renkler için çift sayıları kullanıyorduk. Haftanın sonunda, Chase gösteriyi kaydetmek için geldi. Emma'yla Theo ise her ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışsalar da başarılı olamadılar.

Beckett, "Anladın mı?" diye sordu Chase'e. *Bir. İki. Üç.* "Şimdi gösterme." *Bir. İki.* "Güzel."

Sahneden, "Para hissediyorum..." dedim. "Ya da paranın bulunduğu bir şey. Bir cüzdan? Siyah mı acaba?"

"Güzel," dedi Chase.

Beckett'la göz göze gelince gülümsedim. Sayılardan ibaret olsa da birinin zihninin içinde olmak heyecan vericiydi.

“Sırada ne var?” diye sordu Emma.

“Uçma,” dedim, Chase’in benim için hazırladığı askıyı tarken. Bu numaranın gerçekçi görünmesi için fork-lift yukarı çıkmaya başladığında benim de kendimi fırlatıyormuş gibi görünmem gerekiyordu. Senkronizasyonu sağlamak için bir şarkı kullanıyorduk, böylece perdenin arkasındaki makineyi çalıştıracak olan Theo, ne zaman başlayacağını, ne zaman yavaşlayacağını ve ne zaman duracağını biliyordu.

Fork-lift beni havaya kaldırırken, öndeki ayağımı biraz kaldırarak ve dengede duruyormuş gibi kollarımı uzatarak uçma taklidi yapacaktım. En azından plan buydu. Ama sonra Beckett yeni bir fikrinin olduğunu söyledi.

Sahne dışına çıktı ve dev bir helyum balonuyla geri döndü. Aradığımız eğlenceli, romantik duygu için mükemmel olacak ve izleyiciye bu numaraya inanması için bir neden vermek gibi çok önemli bir şeye hizmet edecekti. Skeç üzerinde çalıştık: Beckett bana birkaç hediye sunacaktı, ben bunları *klişe* (kalpli şeker), *gülünç* (bir şiir; Camden’inkini kullanmayı düşündüm ama hemen vazgeçtim) *ve fazla ciddi* (küçük, siyah bir kutuda bir yüzük) diyerek reddedecektim. Balonla geri dönmesi beni çok mutlu edecekti. Beckett, üzerine biraz sim serptiği balonu bana verecekti, ben de havaya doğru süzülecektim.

Biraz sallandıktan sonra -destek, hareketin oldukça iyi olduğu izlenimini verecek kadar sabit tutuyordu beni- balonu bırakıp Beckett’a dönecektim.

Bunu tekrar tekrar çalıştık. İlk deneme tam bir felaketti. Theo beni çok hızlı kaldırdı, bu yüzden uçuyor gibi değil de daha çok havaya fırlatılmış gibi göründüm. Yere indiğimde, platformla birlikte perdenin arkasına sürüklendim çünkü platform ben daha ayrılmadan geri çekilmişti.

Son prova yerli yerinde oldu. Benim için platformdan inmenin en kolay yolunun, Beckett’la kucaklaşmamın bir parçası olarak onun beni kaldırması olduğunu keşfettik. Kollarımı boynuna

doladım ve Theo perdenin altından platformu çekerken, Beckett beni kendine yasladı ve sırtım dönük olarak seyircinin önünde yere indirdi.

Chase, “Bu mükemmeldi,” dedi. “Herkesin gözü senin üzerinde olacak. Fork-liftin, altından çekildiğini görmeyecekler.”

Emma dolabın içinden, “Yine de çok hızlı döndürmemeye dikkat et,” diye seslendi. “Kayışın belli olmasını istemeyiz.”

Elleri hâlâ belimde olan Beckett, “Belki de bu kısmı çalışmaya devam etsek iyi olur,” diye fısıldadı.

“Bugünlük işiniz bitti mi?” diye seslendi Chase. “Burada oturup sizin tutkulu bakışmalarınızı izlemek zorunda değiliz, değil mi?”

“Chase,” dedi Becket, benden uzaklaşmadan, “ne zaman istersen eve gidebilirsin.”

“Ben de çıkıyorum,” dedi Theo. Emma’yla birlikte çıktılar.

Chase kamerayı teslim etmek için sahneye yaklaştı. “Hey. Büyükbabamla Peter, okulla ilgili bir şeyler üzerinde çalışıyorlar. Kampa katılacak çocukların yaşlarını merak ediyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

İsteksizce Beckett’tan uzaklaşıp sahneden aşağı atladım. “Sekiz ila on iki arası nasıl olur? Küçük çocuklar beni biraz tedirgin ediyorlar, fazla öngörülemezler. Gençlerin de bizi dinlemeyeceklerinden endişeliyim.”

“Sekiz ila on iki kulağa hoş geliyor. Özellikle de ilk yıl için. Muhtemelen fazla hırslı olup her şeyi mahvetmektense ufak adımlarla başlamak daha iyi olacak.”

Güldüm. “Bunun gerçekleşeceğine inanamıyorum.”

“Farkındayım. Ne dediklerini sana bildireceğim.”

Ona el sallayıp, sahnenin kenarına oturmuş olan Beckett’a kamerayı götürdüm. “Bunu buradaki dizüstü bilgisayardan mı izlemek istersin yoksa benimle eve gelmek mi istersin? Eminim, Julie teyze bize mini kıy yapar. Gerçi, düşününce burada kalmak daha iyi olabilir.”

Beckett gülümsemedi. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Tabii ki.”

“Sen ve Chase’in yaptığı şu sihirbazlık kampı?”

“Evet?”

“Bunu nerede yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Mecbur kalırsak, cemiyette. Ama umarım...”

“Burada,” dedi.

Bir omzumu kaldırdım. “Yani her şey yolunda giderse.” Fazla emin olup uğursuzluk getirmek istemiyordum.

Beckett, bana uzun uzun baktı. Neden bu kadar ciddi olduğunu anlamasam da öyle kaygı duydum ki kalp atışlarım hızlandı. Sonunda kaşlarını kaldırdı. “Ama bana sormayı düşünmedin bile. Tiyatronun yarısı benim olacağı hâlde hem de.”

“Ah. Sorun olacağını düşünmemiştim... Kampa itirazın yok ama, değil mi? Cemiyet düzenliyor, bu yüzden sigortayla falan ilgileniyorlar.” Daha önce hiç iş ortağım olmamıştı. Ama sanırım Beckett haklıydı. Bu kararı tek başıma alamazdım.

“Tiyatroyu kullanmaktan bahsetmiyorum. Onda sorun yok.” Önemli değilmiş gibi elini salladı. “Ben, seninle kamp için çalışmayı kastetmiştim.”

Bunu isteyeceği hiç aklıma gelmemişti. “Chase’e sormamın nedeni çocukları sevmesiydi. Ve sihirbazlığı, tabii. Sen... sen bunu sadece Elliott’ı yenmek için yapıyorsun.”

Söylediğime inanmayan bir bakış attı bana. “Öyle mi? Şu son iki haftadan sonra... tüm çevreyi dolaşıp bir eşek aradıktan sonra... benimle o balon numarasını yaptıktan sonra... Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Ben... bilmiyorum.” Sesine gizlenmiş, anlayamadığım bir tını vardı ve bu beni panikletti. “Ne oluyor?”

Ayağa kalkıp iki adım uzaklaştı, sonra döndü. Kafasının içinde, onca zaman geçirdikten sonra bile ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Sadece planını anlamaya çalışıyorum. Ben senin için oyunun sonu muyum yoksa bir basamak mıyım? Çünkü evrakları imzalatma konusunda çok dikkatliydin. Bize ne olursa olsun, bu tiyatrodaki hakkın olacak.”

Sözleri -ve inançsızlığı- içimde bir şeyleri kırdı. Ön değerdendirmeden beri, formumun zirvesindeydim. Dizileri ezberledim, kart numaraları yaptım ve onun flörte benzeyen saçma planına dâhil oldum. Ve o, hâlâ onu kullanıyor olabileceğimi mi düşünüyordu yani?

“Ben gidiyorum,” dedim ve çantama doğru ilerledim.

“Lia,” diye seslendi.

Dönüp baktım. Hem kararsız hem de korkmuş yüzü, beni durdursa da öfkemi dindirmedi. “Şu an olduğun kişiden hoşlanmıyorum, bunun bana hissettirdiklerinden de hoşlanmıyorum. Benim kim olduğumu düşündüğüne dair bir karar vermelisin.”

Başını, boşaltmak istercesine iki yana salladı. “Sadece... dur... bir dakika. Lütfen.”

Kahverengi gözleriyle karşılaştım. O da anlamadığım bir şekilde benim kadar incinmiş görünüyordu. Önümüzdeki yirmi dakikanın olası iki senaryosu zihnimde canlandı.

İlkinde, bu ihaneti bildirmek için eve, Emma’nın yanına gidiyordum ve Beckett’tan sonsuza dek kurtuluyordum. Çünkü onun bu *bir yeşil ışık bir kırmızı ışık* oyunundan artık gına gelmişti. Yollarımızı ayıracaksak da bu, onun hatası olduğu için vicdan azabı çekmezdim.

Diğer senaryoda, burada kalıyordum ve hem zor hem de tuhaf olsa da duygularımı incitebilecek ya da beni kızdırabilecek bir konuşma yapıyordum ve bunu atlatıyorduk. Bu senaryoyu istediğimden oldukça emindim.

“Kalacağım ama benimle konuşman gerekiyor,” dedim. “Sakince, Çünkü ne olursak -veya olmak üzereyse- önemi yok, her şeyden önce arkadaşız. Bu, benim hakkımda kötü şeyler düşünmediğin anlamına gelmeli en azından.”

Yüzünde bir şeyler kıpırdandı, sanki uzakta bir yerde kapana kısılmış da şu anda sesimle kendi içine geri dönüyormuş gibi. Buna neden olmaktan duyduğum memnuniyet, rahatlayışım kadar güçlüydü.

“Özür dilerim, Lia.”

Başımla onayladım çünkü bu iyi bir başlangıçtı. “Neden böyle oluyor?”

“Ben... buna... yani bize inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Çünkü seni manipüle ettiğimden endişeleniyorsun. Onun yaptığı gibi?”

Başıyla onayladı.

Bu canımı yakmıştı ama katlanamayacağım düzeyde bir şey değildi.

Yüzünü ovuşturdu. “Ben gerçek bir aptalım.” İlk koltuk sırasını işaret etti. “Gel, otur.”

Birbirine dönük olan dizlerimiz çok hafifçe temas ediyordu ama ellerim kucağımdaydı ve tam olarak ona dönmeye hazır değildim.

“Yani flört becerilerim açıkça sıfır,” dedi.

“Seninle bu konuyu tartışmak kibarlık olurdu, biliyorum ama..”

“Haklısın. Açıkçası ben hâlâ... geçen yaz olanları tam olarak atlatamadım ve bu beni çıldırtıyor.”

Başımla onayladım. “Muhtemelen seninle kamp üzerine biraz daha fazla konuşmalıyım. En çok da tiyatroyu kullanmakla ilgili.”

Elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımdan geçirmesine izin verdim.

“Mesele o değildi. Umarım kazanırız. Umarım kampı burada yapabilirsin. Ve... umarım ben de sana yardımcı olurum.”

“Gerçekten mi?” dedim. Çünkü kazanmak için harcadığı tüm çabaya rağmen, bunu istediğini düşünmemiştim. Artık binayı yıkmak istemediğini anlamıştım ama burada daha fazla zaman geçirmek isteyeceğini de sanmıyordum.

“Evet. Elliott’la ilgili tüm o sorunlar, performans sergilemenin eğlenceli yanlarını bana unutturmuştu. Sen sihirbazlığı bana geri verdin. Bunu göremediğine inanamadım. Bu yüzden, yapacağınız kampa yardım etmemi istemediğin için kırıldım. Pek de hoş olmayan ruh hâllerine girdim.”

“Özür dilerim. Seni dışlamak gibi bir niyetim yoktu.”

“Özür dileme sırası sende değil. Senden bu kadar şüphe etmemeliydim. Ne istediğimi seninle paylaşmalıyım.” Başını salladı. “Bu dersi daha kaç kez almam gerek, bilmiyorum.”

“Pekâlâ... Madem ne istediğimizi söylüyoruz, ben de kampı istiyorum. Tiyatroyu da istiyorum,” diye itiraf ettim. “Ama her ikisi de ortadan kaybolacak olsa, yine de seninle nereye varacağımızı görmek de istiyorum.” Elini biraz sıktım.

“Bu kadar berbat biri olmama rağmen mi?

“Evet. Benim flört geçmişim de öyle ahım şahım değil, bu yüzden anlıyorum. Birbirimize güvenmemiz muhtemelen biraz zaman alacak.” İç çektim. “Bu, sihirbazlıktan çok daha zor bir iş olacak gibi görünüyor.”

Beckett parmak boğumlarımı öpmek için elimi dudaklarına götürdü. Oradan koluma, kolumdan da doğrudan kalbime küçük bir kıvılcım gönderdi. “Bu, beni ikna edecektir.”

Gösteriden önceki gün Beckett, Peter’ı tiyatroya getirdi. O sırada Emma ve ben sabırsızca kuliste bekliyorduk. Bu da bir açıdan yine bir değerlendirme olacaktı. Çünkü Peter şayet hazır olmadığımızı düşünürse, performansımızı sergilemememize izin vermezdi.

Bu, cemiyet tarafından hazırlanan, son yılların en büyük etkinliği olacaktı. Yirmi beş Yüksek Üye, kazanan gösteriyi oylamak üzere burada olacaktı ve seyirci olarak gelecek kişiler, Henry ve Elliott’ın normal şovları için ödediklerinin iki katı bilet parası ödeyecekti. Thurston okulla ilgili duyuru yapacak, Julie teyzeyse televizyon reklamları için birkaç çekim yapacaktı.

“Ne yaptığını bilmeyen insanları buraya çıkarırsak,” diyordu Peter, “kimse buraya gelmek için veya sihirbazlık öğrenmek için para vermez.”

Baskı falan yok.

Peter ve Beckett tiyatroya geldiklerinde, Emma bana döndü. Gözleri kocaman olmuştu. Derin derin nefesler alıyordu.

“Neden piyano performansına çıkacağın zamanlardan çok daha kaygılısın?” diye sordum.

Neredeyse sızlanarak, “Bilmiyorum,” dedi.

Theo kulise kafasını uzatıp Emma'ya güldü. "Harikasın ve harika olacaksın."

Emma da ona güldü. Theo'nun varlığıyla tüm kaygısı yok oldu. "Kesinlikle," dedi.

"Bu konuşmayı iyi ki yapmışız," dedim ve perdenin arkasındaki yerimi aldım.

Gizli numaram dışında, tüm şovu yönettik. Kusursuzdu.

Beckett ve ben son selamımızı verdiğimizde, Peter ayağa kalkıp alkışladı. "Çok güzeldi, çocuklar. Eminim Matilda da bu işe kalkışırken tam da bunu görmek istiyordu."

Peter şaşırmamıştı.

"Biliyor muydun?" diye sordum.

Homurdandı. "Elbette. Gösterilerini yüzlerce kez izledim, ikisini de tanıyordum ve neler yapabileceklerini biliyorum. Kimin ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Buna inanamadım. Tüm bu işler. Büyükanneimin ortadan kaybolması. Ve Peter zaten biliyormuş. "Neden bir şey söylemedin? Neden büyükanneim Yüksek Üye olmadı?"

"Benim o grup içinde fazla etkim yok," dedi. "Ben sihirbaz değilim." Belki öyleydi ama Peter cemiyetin başkan vekiliydi. Sözü dinlenen biriydi. Bunu gerçekten isteseydi, yapabilirdi.

Bu yüzden onu zorladım. "Peki, yarın, gösteriden sonra onun kabul edilmesini sağlayacak mısın?"

"Deneyeceğim. Sizin performansınızın etkisi olacaktır." Peter ayrılırken, "Büyükanneinden haber aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır, haftalardır almadık." Sesim biraz çatallanınca şaşırdım. Beckett elini sırtıma koydu, ben de ona yaslandım.

"Endişelenme," dedi Peter. "Matilda Montgomery bunu ne pahasına olursa olsun kaçırmaz."

O gece yatmaya hazırlanırken Emma'ya, lisedeki son yılını Mirror Lake'te geçirmem için annemle babamın izin verip vermeyeceğini sordum.

Temkinli bir sesle, "Beckett yüzünden mi?" diye sordu.

"Hayır. Beckett zaten burada sürekli yaşamıyor, hem seneye üniversite için gidecek. Ama şu sihirbazlık okulunun kurulmasına yardım etmek istiyorum. Ve büyükannemle vakit geçirmek. Ait olduğum yer burası."

"Bunu gerçekten yapacak mısın? Sihirbazlığı meslek mi edineceksin?" Emma, bir piyanist olması fikrini ciddiye aldığı kadar, benim sihirbaz olmam fikrini de ciddiye almak için çok uğraşıyordu ama henüz başarabilmiş değildi.

"Evet. Sonunda belki de sihirbazlığın yanında bir de halk tiyatrosu kurarım. Şu eşitlik meseleleriyle ilgili kışkırtıcı bir şeyler yapmak istiyorum. Geleceğimde kesinlikle bir 'Sihir Yapan Kızlar Kulübü' görüyorum."

"Ama yine de üniversiteye gideceksin, değil mi?"

Güldüm. "Elbette. Ret yemeye çalıştığım yok. Ama... herhalde *Madison* olur. Buradan uzakta olmak istemiyorum. Sence buna razı olurlar mı?"

Emma gelip yatağıma oturdu. "Buna inanmadığını biliyorum ama annemle babamın tek isteği, senin kendini bir şeye adanman."

Belki bu doğrudur. Emma'nın öyle düşündüğünü biliyordum. Ama annemin bana *soytarı* demesini unutamıyordum. "Ya annem bunu gerçekten anlamıyor ya da ben onu."

Emma tartışmayı bir kenara bırakarak omuz silkti. Annemle ilgili görüşlerimiz daima farklı olmuştu. Emma'nın hayallerini desteklemek dışında bir şey yapmadığı için böyle olması şaşırtıcı değildi. "Büyükannemizin yarın burada olacağına inanıyor musun?" diye sordu. "Tüm bunların onun planının bir parçası olduğuna?"

"Eh, belki hepsi doğrudur," dedim, ön değerlendirmedeki başarısızlığımı düşünerek. "Ama evet, bence gösteri başlamadan hemen önce tiyatronun kapısından içeri girecek."

Kapı çaldı ve mantıksız bir şekilde, *belki de gelen büyükannemdir*, diye düşünerek ayağa fırladım. (Hâlbuki kendi kapısının zilini niye çalsın ki.) Ben önde, Emma arkada, uçarcasına merdivenlerden indikten sonra, ön kapıda Peter'ı buldum.

Peter'la konuşan Julie teyze, "Peter sana bir şey getirmiş, Lia," dedi.

Bana bir mektup uzattı. Mektubun üzerinde benim adım yazıyordu. "Matilda, olan biteni anladığın zaman sana bu mektubu teslim etmemi istedi," dedi.

"Bundan o kadar emindi yani?"

"Gerçekten öyleydi. Üzgünüm, Lia. Henry'nin gösteriler hakkında konuşma şeklinden asla tam olarak memnun değildim ama ben onun menajeriyim ve o da neredeyse tüm hayatım boyunca benim arkadaşım oldu." Bunu af dilermiş gibi söyledi ama özrünü kabul etmek bana düşmezdi. Zaten kabul etmeye de istekli değildim pek. Peter, arkasına yaslanmış ve yanlıış olduğunu bildiği hâlde, büyükanneme ait olan fikirleri Henry'nin kullanmasına izin vermişti çünkü Henry ile dostluğunu tehlikeye atmak istememişti. Henry, Louis'in poker oyunlarına göz yumuyordu; herkes, Helen'in annesine -ve kim bilir başka kaç kişiye daha- Elliott'ın yaptıklarını görmezden geliyordu ve tüm bunların nedeni de aynıydı.

Diğer konuya girmek istemediğimden, "Mektup için teşekkürler," demekle yetindim.

Peter bir şey söylemekte tereddüt ettikten sonra, "İyi geceler," dedi sadece.

Emma ve Julie teyze bana merakla bakıyorlardı ama mektubu açmadım çünkü yukarı çıkıp tek başıma okumak istiyordum.

Sergili Lia,

Senin olacağını biliyordum. (Bana inanmazsan, Peter'a sorabilirsin. Başka mektup yazmadım.)

Artık her şeyi çözdüğüne göre, kabul görmek için bu zamana kadar mücadele etmemiş olmamın nedenini merak ediyorsundur muhtemelen. Benim gençliğimde her şey çok farklıydı. Kendi adıma kredi kartım bile yoktu. Sahne dışında, ben sadece Bayan Henry Blackwell'dim. Demem o ki Henry'nin sunduğu mali güvence, aşamayacağım kadar fazlaydı.

Ayrıca, gerçek şu ki sihirbaz olarak anılmayı hak ettiğimi hissetmem uzun zaman aldı. O zamanlar benim asistan olmam ve Henry'nin benim numaralarımı sergilemesi ya da sergiliyormuş gibi yapması, bana tuhaf gelmiyordu.

Ama yaşıml ilerledikçe -ve dünya değiştikçe- bu beni rahatsız eder oldu. Ta ki bu yaz, kuruluş yıldönümüne artık asistan sıfatıyla katılmayı istemediğimi anlayana kadar.

Bunu yaptığın için sana daima minnettar olacağım. Gösteri gecesi de orada olacağım. Bana ihtiyacın olan bir şey olursa söyle. (Telefonum performans günü yeniden çalışıyor olacak.)

Sergiler,
Büyükhannen Matilda

Not: Merak ediyorsan, sahne adımı Matilda Gage'den aldım.

Notun notu: Matilda Gage'i tanımıyorsan (ah şu okullar), araştırabilirsin.

Starlight'ta sadece iki soyunma odası vardı. Biri, ekip için koca bir oda, diğeri, yıldız için küçük bir oda. Peter, büyük odayı boş bırakmamızı istemişti çünkü Yüksek Üyeler, gösteriden sonra görüşmek için büyük odada buluşacaktı. Bu yüzden ben ve Emma üzerimizi küçük odada değiştirirken, Beckett da ofis odasını kullanacaktı.

Hızlı hazırlanmamız gerekiyordu çünkü Chase ve Elliott'ın performansı sırasında kulise girmemiz yasaktı. Tüm ayarlamaları yapmak için yirmi dakikamız vardı. Emma ve ben, olabildiğince benzer görünelim diye makyajımızı ve saçımızı buraya gelmeden önce yapmıştık. Şimdi tek yapmamız gereken, elbiselerimizi ve ayakkabılarımızı giymekti. Büyükannemi görmemiştım ama mesajımı aldığına ve burada olacağına inanıyordum.

Ona, ondan ne istediğimle ilgili ayrıntılı talimatlar verebilirdim ama bana sadece bir eşek kartpostalı, yumurtalar ve Matilda Gage'i (Matilda Gage, kadınların emeğini çalan erkekler üzerine yazan bir oy hakkı savunucusuydu) araştırma ödevi bıraktığı için ayrıntılı bir bilgiyi hak etmiyordu. Ben de ona sadece Thurston'ın filminden aldığım bir fotoğrafını gönderdim. Ne demek istediğimi o çözsün bakalım.

Yani öyle umuyordum.

Perdenin açılmasına on dakika kala soyunma odasından çıktım. Omzunda bir spor çantası olan Chase, geçerken elimi sıktı. “İyi şanslar. Ben elimden geleni yaptım.”

“İzlemene izin veriyorlar mı?”

Başını iki yana salladı. “İzlemememiz gerekiyor ama ben gizlice girmeye çalışacağım.”

O giderken, salonun arkasından esen ılık bir rüzgâr, açık yan kapıya dikkatimi çekti. O yöne baktım. Beckett smokiniyle, sırtı bana dönük, elleri ceplerinde, kararar gökyüzüne bakmak için başını geriye atmış hâlde dikiliyordu. Duruşunda nefesimi kesen bir şeyler vardı.

Beckett sese döndü ve hareketsizce beni incelemeye koyuldu. Bakışları, yüzümden aşağı, vücudumdan aşağı, sonra tekrar yukarı kayarken değdiği yeri ısıtıyordu. Beni ilk kez tam kostümümle görmüştü. Elbise ve ayakkabılarla prova yapmıştık ama provalarda Emma’yla saçlarımız atkuyruğuydu ve makyajlarımız gündelikti.

Beckett yaklaşıp küçük merdivenin başında durdu ve gülümseyerek işaret parmağını kaldırıp bir daire çizme hareketi yaptı. Yine evrenin efendisi gibi talepte bulunmuştu ama ben, sessizce ve dikkatlice topuklarım üzerinde dönmeye mecbur hissettim kendimi.

“Yanlış anlama,” dedi, “ama tıpatıp büyükannene benziyorsun.”

“Büyükannem tam bir bebek olduğu için şanslısın,” dedim, merdivenlerden inerken.

“Ve gerçekten birinci sınıf bir sihirbaz.”

“Evet. O da var.” Şimdi aramızda santimler vardı. Bakışları sıcak ve sevecendi.

“Sen hazır olduğunda, ben de hazırım, Lia.” Elim tuttu. “Sana güveniyorum. Tiyatro için de. Kendim için de.”

Her bir zerrem, dudaklarını dudaklarıma çekmek istese de kendimi tuttum ve ellerimi saten ceketinin yakasına koyup Beckett’ı birazcık geri ittim. “Henüz değil. Seni ilk öptüğümde, saçlarım dağılsın ya da her yerine ruj bulaşsın istemem.”

“Beklemeye değer.” Ellerin hafifçe belime koydu. “Başardık.”

Gözlerindeki bakış beni etkisiz hâle getirdi. “Beni güçlendirdin,” dedim. Aslında ne demek istediğimden tam olarak emin değildim ama onun yanındayken kendimi daha becerikli hissettiğimi biliyordum.

Alnını benimkine dayayıp, “Bu çok komik,” dedi. “Çünkü bana kendimi güçsüz hissettiriyorsun.” Birkaç dakikalık sessizliğin ardından kapıyı tutmak üzere ilerledi. “Hadi. Şimdi seyirciye asansör kart numaranı gösterme zamanı.”

Sahnenin girişinde durup nabzımı düşürmeye çalıştım, desteyi aklımdan geçirmeye başladım. Birçok şey buna bağlıydı ve ben zaten bir kez alevler içinde kalmıştım.

Beckett sahnenin karşı tarafında yerini aldı.

“Hazır mısın?” diye fısıldadı.

Ben cevap vermeden salonun ışıkları söndü. Beckett sahnenin ortasına ilerledi ve spot ışığı ona çarptı.

“Herkes nasıl?” dedi. “Gergin mi? Hayır mı? Sadece ben gerginim öyleyse.”

Kalabalık güldü. Sahne hakimiyetine inanamıyordum, oysa bir hafta öncesine kadar tek istediği, Elliott’ı alt etmektir. Öyle sanıyordum. Bu gece, mutluluk saçıyordu.

“Çünkü,” diye devam etti, “bu yarışmadaki partnerim hayallerimin kızı.”

Sonra ayaklarına o kadar uzun baktı ki repliğini unuttuğundan endişelendim. Belki de unutmuştu. Çünkü sonrasında söylediği şey prova etmediğimiz bir şeydi. “Bu kız, neşenin vücut bulmuş hâli.”

Sözleri, göğsümün içindeki tüm boşlukları doldurdu. Sahneye koşup kendimi onun kollarına atmamak ve açılış sahnemizi mahvetmemek için perdeyi sıkıca tutmak zorunda kaldım.

Beckett senaryomuza geri döndü. “Okullar açılmak üzere... Bu yüzden, çabaya değer olduğuma onu ikna etmek için bu gece benim son şansım. Bana yardım eder misiniz?”

İnsanlar alkışladı, bazıları ısıklı çaldı.

“Bence sihrin nasıl yapıldığıyla ilgili biraz fikrinizin olması, sihri daha harika hâle getiriyor, bu yüzden sizi Mirror Lake dünyasına davet ediyorum. Hadi, Lia için hep birlikte bir oyun yapalım. Ne dersiniz?”

Kalabalık bunu coşkuyla karşıladı ama ön sırada, Henry ve Louis şüpheli görünüyorlardı.

Beckett, birbiri ardına, kollarından, cebinden ve yakasından görünmesini sağlayarak De Kolda çiçeklerini gösterdi. Ardından izleyicilerden, koltuklarının altına bıraktığımız küçük çiçek çantalarını çıkarmalarını istedi. Çantalarından birini açıp, seyircilerle konuştu.

Bir sır paylaşıyormuş gibi sesini alçaltarak, “Şimdi,” dedi, “ben işaret verene kadar diğerlerini açmayacaksın. Doğru zamanı bilirsin sen.”

İşte, bu benim işaretimdi.

Aceleyle ortaya geldim ve Matilda’nın yaptığı gibi gözlerimi şaşkınlıkla koca koca açarak seyirciye baktım. “Seyirciler!” dedim. “Erken gelmişler.”

Beckett bana bıkkın bir gülümsemeyle baktı. “Hayır. Sen geç kaldın. Yine. Ama artık bize katıldığına göre, başlayabilir miyiz?”

“Ama makyajım! Saçım!” Parmağımı kaldırıp kalabalığa döndüm. “Bir dakika bekleyebilir misiniz?”

Güldüler.

“Sen her hâlinle mükemmelsin,” dedi Beckett. O sırada bir kızın iç çektiğini duydum. Ki onu kesinlikle anlıyordum. Ama deli bir ruh hâlinde olmam gerekiyordu. “Ama büyükannem saçına hep çiçek takardı! Gösteriyi çiçeksiz yapamam!”

Beckett, “Senin isteğin benim için bir emirdir,” dedi ve seyircileri işaret etti. Tiyatroya âdeta bahar geldi.

Seyircilerin her biri tarafından tetiklenen yüzlerce kırmızı çiçek -seyirciler kendi çabalarına odaklanadursun- sahnede sessizce uçuşmaya başlamıştı bile. Işıklandırma, sanki bir peri masalına girmişiz gibi bir hâl aldı. Sihrin yaratılmasında rolleri olduğu için izleyicilerin de yüzleri parlıyordu.

“Evet, Lia,” dedi Beckett, bana kâğıttan bir çiçek uzatıp, “artık başlayabilir miyiz?” Gösterişli bir hareketle kâğıt çiçeği gerçek bir güle dönüştürüp saçlarımın arasına sıkıştırdı.

“Evet,” dedim.

“Hazır *evet* diyorken, sana şunu da sorayım...”

“Hayır.”

İç çekti. “O zaman kartlar, lütfen.” Ona desteyi verdim. Beckett seyircilerin arasına inip birkaç tur “seçtiğin kart bu mu” numarasını yaptı. İkimiz de asansör kart rutinlerimizi yaptık. Ben kurbanımın kartının arkasını öptüğümde Beckett kollarını kavuşturup başını iki yana salladı ama onun tavrı tamamen şakacıydı, Henry’nin tehditkâr tavırlarından iz yoktu ve modern seyircimiz buna bayıldı.

Sonrasında Beckett sahnede gözlerimi bağladı ve ben, insanların kucaklarında tuttukları nesneleri tahmin ettim. Her birini bilmemiz hiç de şaşırtıcı değildi. Kendimi herhangi biriyle bu kadar uyum içinde hissetmemiştim daha önce.

Yan yana seyircilerin sırayla kart çektikleri numaraya geldiğimizde hiç endişelenmedim. Diziler artık iliklerime kadar işlemişti. İlk turda gerginlik yaratmak için, kartlarını söylemeden önce seyircilere sorular sordum.

Doğum günün ne zaman? Sinek iki.

En sevdiğin televizyon programı ne? Karo vale.

Kaç kız kardeşin var? Kupa yedi.

Benim yaşlarımdaki bir çocuğa geldiğimde, “Telefon numaran ne?” diye sordum. Beckett yine başını iki yana salladı ve seyirci kahkaha attı.

Sonra numarayı tekrarladık. Beckett, önce siyah kartı olanların ayağa kalkmasını, onları takiben de kartları kırmızı olanların kalkmasını istedi. Siyah. Kırmızı. Siyah. Kırmızı. Kırmızı. On yedinci dizi. Merdivenlerde duran Emma'yla başlıyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, sırayla kartlarını isimlendirdim. Sihirbaz olmayanlar ilk versiyonu daha çok beğenseler de bu seferinde ilk üç sıradaki sihirbazlar alkışladı. Görüş alanında kalması için desteyi elinde tutan Beckett, cebinden bir lastik bant çıkarıp desteyi bantladı ve doğrudan Louis Gleason'a fırlattı. "Elli iki kart. Tam deste," dedi ve deste Louis'in göğsüne çarptı.

Burada, tam sahnedeysen âşık oldum bu çocuğa.

Ben, "Büyükanne ve büyükbabamız sıradaki numarayı bir aslanla yapmışlar," derken, Beckett da sahneye çıkardığı dolabımızın kapaklarını açarak içinin boş olduğu gösterdi; arkasında gizli hiçbir şeyin olmadığını belli etmek için de dolabı şöyle bir döndürdü. Aslında dolabın içinde olan Emma, aynaların arkasında görünmüyordu.

Beckett, "Ama nedense Lia bu fikri sevmeyi," dedi.

Seyirciye, "Bürokratik işlemlere inanamazsınız," dedim. O sırada Henry'nin güldüğünü gördüm. Sanırım bu, elli yıl önce de doğrudu.

Beckett, "Bizim de bu numarayı aynı derecede zorlu hâle getirmenin bir yolunu bulmamız gerekti," dedi.

"Hangi hayvanın numarayı zorlu hâle getireceğini düşündük."

Beckett kollarını kavuşturdu. "Ben de Lia'ya, 'Senin gibi inatçı bir şeye ihtiyacımız var,' dedim."

"Ben de ona 'Eşeklik etme,' dedim."

"Ve işte böylece cevabı bulmuş olduk." Beckett sahnenin arkasında gitti ve Steve'i dışarı sürükledi. Bu, kalabalığı eğlendirdi. Boğuşuyor ve söylenip duruyordu. Onun böyle bir oyunculuk çıkaracağını asla tahmin edemezdim.

Dolabımıza tırmanıp bir elimle Steve'e bir havuç uzatırken, diğer elimi yaka mikrofonumu kapatmak için cebime soktum.

Burada olup bitenleri seyirciye dinletmeye gerek yok. Steve, havucu almak için neredeyse beni yere serecekti ama Beckett'in oyunculuğu sayesinde sanki kurtulmak için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. *Eşek ne kadar inatçı görünürse, numara o kadar gerçekçi olur.*

Beckett dolabın ilk kapağını kapattığında elimi onun mikrofonunun üzerine koyup, "Bu kısımdan nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Onu bilemem. İkiniz de gerginsiniz." Yüzündeki tutku, yaşlı eşeğin kokusunu unutturdu bana. Beckett Blackwell, on yedi yaşındaydı ve beni diğer tüm erkekler adına mahvediyordu.

Güldü. "Bunu aklında tut."

Beckett dolabı kapattıktan sonra, seslenmek üzere seyirciye döndü. Beckett'in neden olduğu hayallerden kurtulmak için başımı iki yana salladım ve Emma'ya yardım etmek için harekete geçtim. Aynalı panellerden birini açtı. Steve'i arkaya geçmeye ikna ettik ve dolabın arkasına yasladık. Üçümüz aynaların birleştiği küçük üçgende topluştık. Steve homurdandı, ben de onun kafasını kaşıdım. Canlı hayvanlarla performans sergilemek ürkütücüydü.

"Bu kısımdan nefret ediyorum," diye fısıldadı Emma.

"Ben de aynısını söyledim."

Beckett kapakları açıp dolabın boş olduğunu gösterirken, biz sessizce bekledik. Beckett dolabı döndürdü. İşte bu zor olan. Aynaları bırakamazdık çünkü Beckett kapakları tekrar açtığında, ben ve Steve aynalarda yansırdık. Aynaları, siyah sırtları yanlara tam oturacak şekilde, düz olarak duvarlara yasladık bu yüzden. Dolap durduğunda, Emma arkadaki gizli bir kapıdan çıkıp dolabın arkasındaki küçük bir çıkıntının üzerinde durdu. Beckett kapıları hızla açtığında, Steve ve ben dolabın içinde öylece duruyorduk. Seyirciler alkışladı ve ben dışarı çıktım.

"Steve'e numarayı öğrettin mi?"

"Bazılarından daha hızlı öğreniyor," dedim göz kırparak. Beckett kapıları tekrar kapattı.

“Ben o dolaba yeniden girmem,” dedim.

“Lia, bu konuda anlaşmıştık. Numara böyle.”

“Hayır.” Sahne arkasına doğru dönüp, “Bana yardım edin,” diye seslendim.

Theo sahnenin köşesinde kulemizi getirdi, ben de ona bir öpücük attım. Tüm bunlar, dolaba yeniden girmesi ve Steve’le aynaların arkasına tekrar saklanması için Emma’ya yeterli zamanı verecekti.

Ben platforma çıkarken Beckett dolabı döndürdü. Sonra boş dolabı açıp Steve’in kaybolduğunu gösterdi. Seyirciler arasında görebildiğim yüzler şaşkıncı ama hayranlıkla karışık bir şaşkınlık henüz yoktu.

Beckett, “Geri dönme vakti artık, Lia,” dedi.

“Kesinlikle olmaz,” diye karşılık verdim ve etrafımdaki perdeleri kapattım. “Zaten ahır gibi koktum.” Perdeleri ipe tutarak, kulenin tabanındaki küçük bir girintiye kıvrılıp üstüme bir kapak kaydurdım.

Beckett dolabı tekrar döndürdü ve “Geri dön!” deyip ellerini çırpı. İşte bu, benim ipleri bırakmam için işaretti. İpleri bırakınca düşen perdeler, platformun boş olduğunu gözler önüne serdi. O sırada Beckett dolabın kapaklarını açtı ve Steve’in yanında, benimle aynı kıyafetleri giymiş, dağınık topuz saçlarında bir tane gül takılı olan Emma duruyordu. Sinir olduğunu belli etmek için kollarını kavuşturmuş, başını Beckett’tan, dolayısıyla seyirciden uzağa çevirmişti. Kalabalığa gelince; onlara göre, saniyeler içinde kuleden dolaba ışınlanmıştım.

Beckett kalabalığa dönüp, “Sıradaki numaradan önce diz çöküp af dilemem için bana bir dakika verir misiniz?” dedi ve Theo benim kulemi sahnenin bir tarafından dışarı çekerken, Beckett da dolabı sahnenin diğer tarafından dışarı kaydırıldı.

Merdivenin yarısında Theo belimden tutup beni aşağı indirdi. “Muhteşemsiniz.”

“Henüz bitmedi.” Emma’nın çıktığı taraftan içeri girmek için ses çıkarmayan ayakkabılarımla perdenin arkasından sahnenin diğer tarafına geçtim.

Sırada, havaya yükselme vardı. Steve’le yaşadığımız dramadan sonra bu bölüm çok uygundu. Beckett özür dilemek için hediyeler sunuyordu. Bense hiçbirinden etkilenmiyordum. Ta ki balonu çıkarana kadar. Ona hülyalı hülyalı gülümsedim ve balonun ipini tutar tutmaz havaya doğru yükseldim.

Ben havada süzülürken biraz daha yalvardı, sonra kollarını bana doğru uzattı. “Özür dilerim, Lia. Bundan böyle ısınlanma yok. Eşek de yok. Geri gelecek misin?”

Balonu bıraktım ve müzikal işarete tam olarak dikkat eden Theo sayesinde aşağıya süzıldüm. Beni platformdan çıkarmak için önüme geçen Beckett’ın gözlerinde kendimi kaybettim. Beni provalarda olduğundan çok daha yavaş bir şekilde döndürerek önüne geçirdi ama gitmeme izin vermedi. Ben de kollarımı boynuna doladım, parmaklarım saçlarına dolandı. Başka yere bakamıyordum. Bundan sonra ne yapacağımızı hatırlamaya bile çalışmadım.

“Lia? Beckett?” Ses sistemi üzerinden Theo’nun sesi duyuldu. “Burada seyircilerin olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi?” Böyle bir repliği prova etmemiştik ama mükemmel oldu. Kalabalık, güldü.

Beckett, “Az kaldı,” diye fısıldadı ve reverans yapmam için beni döndürdü.

Perdenin arkasına geçtim. Beckett seyircilere bir sonraki numarayı tanıtırken, Theo da askıyı çıkarmak ve iplerimi ayarlamama yardım etmek için dışarı fırladı.

Perdeye gelirsek... Emma, dekor olarak, parıldayan yıldızlar, parlak bir ay ve loş ışık seçmişti. Emma’nın bulduğu bir tür pudrayı hızlıca yüzüme sürdüğüm için sahnenin kenarında ben de gümüş top gibi parlıyordum. Her şey rüya gibi görünüyordu.

Beckett, ağır olduğunu belli etmek için gümüş küreyi biraz çabayla aldı ve bana doğru üfledi. Hareketlerini abartarak, elle-riyle kürenin etrafımda uçmasını sağlıyormuş gibi görünüyordu, ben de kendi hareketlerimi en alt düzeyde tutuyordum. Gümüş halkalarım- la çok dikkatlice dans ederek, ip olmadığını gösterdim. Sonra çemberi uzaklaştırdım.

Beckett bir süre beni izledi. Sonra ellerini ceplerine sokup se- yircilerin arasında Henry'nin yanına oturmak üzere sahneden indi. Bir anlığına dondum, top bana hafifçe dokundu, sonra onu tekrar etrafımda döndürdüm. Seyircilerin çoğu -hilenin nasıl ya- pıldığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu- aldırış etmediler ama ilk birkaç sırada şaşkın yüzler vardı. Kürenin yükselme, yüzme, batma ve sallanma komutlarına uymasını sağlarken, doğrudan Henry'ye bakıyordum. Sonra topu bir hareketle havaya gönderdim.

O sırada aydınlatma değişti ve karmaşık ip ağı ortaya çıktı. Seyirciler alkışladı.

Beckett bakışlarını yerden kaldırıp bana baktı. Yüzünde muh- teşem bir hayranlık ifadesi vardı. "Bu numara, Lia'nın ve benim. Nasıl yapıldığını görürseniz daha etkileyici olacağını düşündü- ğümüz numaralardan biridir."

Sahnenin önüne doğru yürümeden önce parmaklarımdaki ipleri kaydırdım ve geri uzanıp elbisemin ilmeklerinden ayırdım.

"Bu numara," dedi Beckett, "bu geceki en büyük illüzyonu- muzu da ortaya çıkarıyor. Lia'nın benim asistanım olduğu yanı- samasını. Kartları bilen oydu, Steve'i ortadan kaybeden, sonra kendi kaybolan oydu, havaya yükselme ve süzülen küre gösterile- rinde tüm işi o yaptı. Ben sadece ellerimi salladım. Başlangıçtaki birkaç kart numarası dışında, işim sadece smokinle ortalıkta di- kilip yakışıklı görünmekti."

"Ki onu da çok iyi başardın," dedim.

Beckett, "Şimdi sıra Lia'da," deyip büyükbabasının yanına oturdu. İşte benim şovum bundan sonra başlıyordu.

Seyircilere baktım. “Bu numarayı büyükannemden öğrendim,” dedim. “Görmek ister misiniz?”

Alkışlara yanıt olarak, aydınlatma kabiniinde olan Emma’yı işaret ettim. O da bir perde indirdi, sahne ışıklarını kısıtı ve Thurston’ın filmi başlattı.

Matilda küreyi kendine çağırıyordu ve ipleri benim yaptığım gibi yöneterek dans ediyordu. İlk üç sıradaki erkeklerin yüzlerine bakınca, sadece yarısının şaşkın olduğunu söyleyebilirdim. Henry’nin gösterilerinde, Matilda’nın rolü bilinen bir sırılmış. Film, Matilda’nın elinin üzerinde gümüş top asılı duran görüntüsüyle bitiyordu. Bir süre sonra görüntü de kayboldu.

Büyükannemin düşündüğüm kadar iyi olup olmadığını öğrenmek üzereydim.

Seyirciye omzumun üzerinden hafif bir gülümseme atarak bir resim fırçası aldım ve ekrana bir resim çizer gibi yaptım. Emma’nın photoshop becerileri sayesinde, yeni bir resim belirdi: Aynı pozu veren Matilda. Ama bu sefer kırışıklıkları var ve beyaz saçlı.

Sonrasında mavi bir duman bulutu, ekranın yukarı çekilme anını gizledi. Duman dağıldığında, büyükannem resimdekiyle aynı pozu vermiş olarak, elinin üzerinde süzülen bir küreyle sahnede duruyordu. O elbisenin aynısını kim bilir nereden bulmuştu

çünkü videodaki elbiseye sığmasına artık imkân yoktu. Biraz daha yakınlaşıncı, içine ten rengi bir korse giydiğini gördüm. Bunun yarattığı gençlik yanılsaması, neredeyse resimdeki görünüşü kadar etkileyiciydi.

Gülüp, “Saçlarına bayıldım,” dedim. Saçlarını uçuk eflatuna boyatmıştı, zaten büyükannemin ortadan kayboluşlarıyla pastel renk saçları arasında daima bir ilişki vardı. Bu renk, onun resimden çıktığı yanılsamasını mahvetse de onu affettim.

Gülümsedi. “Ben de seninkine.”

Kalabalık -hem sıradan seyirciler hem de sihirbazlar- o kadar şaşkınlardı ki sanırım bu yüzden alkışlamadılar, ben de bu yüzden sessizliğe doğru konuştum.

“Bu gece, cemiyetin yüzüncü yıldönümünde, on yıldan fazla bir süre sihirbazlık yapan, ortağı Henry ile sihir numaraları icat eden ve bunların uygulamasını yapan büyükannem Matilda Montgomery’yi onurlandırmaktan memnuniyet duyuyorum. Henry ne kadar asistansa, büyükannem de o kadar asistandı.”

Henry ayağa kalktı. “Birkaç ipi oynatmak seni sihirbaz yapmaz, Matilda.”

Büyükannem öne çıkıp yanıma geldi. Yaka mikrofonumun klipsini açtım, bataryasını cebimden çıkardım ve cevap verebilsin diye büyükanneme uzattım.

“Çok doğru,” deyip bana baktı.

Ben konuşmaya başlamadan, üçüncü sıranın ortalarında oturan Thurston Carter’ın ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Emma spot ışığı ona çevirdi. O kadar profesyoneldi ki ışığa hiç tepki vermedi. Tiyatro sessizdi. Kalabalık, bekleyiş içindeydi. Bu, şovun planlanmış bir parçası mıydı yoksa kendiliğinden bir kesinti miydi, belli ki emin olamıyorlardı ancak mecburen izliyorlardı.

“Sana aslan dolabını o getirdi,” dedi Thurston. “Işınlanmayı da. Küreleri de. Seyircilere sırayla kart çekirme numarasını da seninleyken geliştirdi. Sakın inkâr etmeye kalkma, senin o zamanlarını da biliyorum. Matilda sana geldiğinde, sen sadece kart numaraları ve mekanik düzenekler yapan biriydin.”

Henry, “Sen bu işe neden karışyorsun?” diye sordu Thurston’a. “Elli yılı aşkın bir zaman geçti aradan. Senin gösterilerini benim için bıraktı diye hâlâ kızgın olamazsın.”

Thurston, “Ben en azından o gittikten sonra da gösteri yapabildim,” diye yanıtladı.

Büyükanmem, “Teşekkürler, Thurston, tatlım,” dedi.

Thurston, “Bana gelseydin, bunu yıllar önce halledebilirdik,” dedi.

Büyükanmem iç çekti. “Biliyorum. Ama evimi gerçekten seviyorum. Aslında Henry gittikten sonra daha çok sevmeye başladım.” Henry’ye ters ters baktı.

Henry, “Anlaşmamız hâlâ geçerli,” dedi. “Bu manzara bunu değiştirmeyecek.”

“Ama sırlarımızı paylaşan ben değildim.” Büyükanmem küçük bir hareketle nereden bulduğu belli olmayan bir kâğıt çıkardı. “Son üç ayımı Nirvana’da -Alaska’nın vahşi doğasının ortasında sefil bir sığınakta- geçirdim. Teknoloji yok, konuşmak yok.” Biraz titreyip bana baktı. “Makyaj yok.”

“Şu dolapta Steve ile yatmayı tercih ederim,” dedim. Büyükanmemin mikrofonu sesimi aldı ve seyirciler güldü.

“Ve zeki torunumla iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu. Ya da ona her konuda yardımcı olan ortağıyla.” Beckett’a gülümse-di. “Belki de o, Blackwell erkekleri hakkındaki düşüncemi değiştirir, kim bilir.”

Henry, Beckett’a baktı. “Tüm bunların ne kadarından sen sorumlusun?”

“Büyükbaba, o sadece senin gösterin değildi.”

“Bana sırt mı çevirdin?”

Beckett, söyleyebileceği pek çok şey olsa da kesinlikle doğru kelimeleri seçti. “Büyükbaba, Matilda’yı bir zamanlar sevmiş olmalısın. Artık bu durumu düzeltin.”

Henry, ona uzun uzun baktıktan sonra başıyla onayladı.

Elimi büyükanneme uzattım. Büyükannem elimi tuttu. Eğilerek seyirciyi beraber selamladık. Alkışlayan seyirciler arasından ilk ayağa fırlayanlar, annem ve babam oldu.

Gözlerimde yaşlar birikince, “İşte, göz makyajım akacak,” dedim büyükanneme.

Bana bakıp, “Hayır,” dedi. “Bugünlerde artık her şey daha iyi. Su altından kaçış numarasını artık maskaran akmadan bile yapabilirsin.”

Yüksek Üyeler, hem yarışma sonucuna hem de -umamız ki- büyükannemi aralarına almaya dair kararlarını vermek üzere yan kapıdan dışarı çıktılar. Henry ve Beckett sahnenin yanında bize katılırken, Peter seyircilere neler olduğunu açıkladı.

Benim büyükannem ve Beckett’ın büyükbabası birbirlerini süzerlerken, Beckett’la ben de birbirimize baktık.

“Matilda, hâlâ çok güzelsin,” dedi Henry, büyükannemin elini tutup öperken.

“Sen de hâlâ büyüleyicisin,” diye yanıtladı büyükannem.

İlişkilerine anlam veremiyordum. İki dakika önce birbirlerinden nefret ettiklerine yemin edebilirdim ama şimdi ikisi de oldukça sevgi dolu görünüyordu. Âşık olmanın binbir türlü yolu var demek ki ama sanırım onlarınki pek benlik değil.

Birkaç dakika sessizlikten sonra Henry konuşmaya başladı. “Özür dilerim. Sana o anlaşmaları imzalatmamalıydım. Gösteriden ayrıldığın için seni cezalandırmak istedim. Sonra da William nedeniyle öfkelenim.”

“Emeğimi çaldın. Sadece sonrasında değil, birlikte çalışırken de. İnsanların, onca numarayı benim yarattığımı görmesine asla izin vermedin.”

“Hiç o açıdan düşünmemiştim. O zamanlar gösteri bizimdi, ikimizin. Numaraların nasıl yapıldığını saklamak da işin bir parçasıydı. Sonra da buna ihtiyacın olmayacaktı. Para, adil ticaretten daha fazlası gibi geldi bana.”

Büyükannem onun elini tuttu. “İşimin benim için ne kadar önemli olduğunu aradan çokça zaman geçene dek fark edemedim. Ama artık bunu yapmak zorundaydım. Çok geç olmadan.”

Henry biraz sessiz kaldı. Sonra, “Peki, sana hak ettiğin övgüyü verseydim, o zaman gösteride kalır mıydın?”

Büyükannem bir adım geri attı. “Kesinlikle, hayır. Numaralarımı çaldın diye boşanmadık ki biz. Benzerimle düzüştüğün için boşandık.”

Henry sıırttı. “Doğru tespit.”

Büyükannemle Henry’nin burada durup düzüşmekten bahsetmesine inanamayarak ellerimle ağzımı kapattım.

Büyükannem bana baktı. “O kadar şaşırma. O kız, Henry için mükemmeldi. Tıpkı bana benziyordu ama Henry’nin spot ışıklarını çalmıyordu.”

“Ama çok çok daha sıkıcıydı,” dedi Henry ve büyükanneme kolunu uzattı. “Yürüyelim mi? Sanırım bunu nasıl telafi edeceğime dair bir fikrim var.”

Sahnenin yan tarafına doğru ilerlediler. Ben ve Beckett şok içinde -ve dürüst olmak gerekirse, biraz da korkuyla- birbirimize döndük.

“Aralarında yeniden bir şey başlarsa,” dedi Beckett, “bu bizi kuzen yapmaz, değil mi?”

Gözlerimi yumup ellerimle kulaklarımı kapattım. “Başka şeyler konuş! Hemen!”

Gözlerimi açtığımda Julie teyze önümde duruyordu. “Neden kulaklarını kapattığını bilmek ister miyim?”

Ellerimi bıraktım. “Hayır. Kesinlikle istemezsin.”

“Her şey harikaydı,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Kollarımı ona doladım. “Her şey için teşekkürler.”

Kulağıma, “Artık o çocuğu öpmen için benden sana izin çıktı,” diye fısıldadı.

“Rahatladım,” dedim. “Çünkü aksi takdirde asla öpmezdim.”

Ailelerimiz sahnenin önünde belirirken, teyzem, “Aferin sana,” dedi.

Aşağı inmemle babamın bana sımsıkı sarılması bir oldu. Sarılmayı bıraktığında, döndüm ve annemin Beckett'ın babasına nasıl bir bakış attığını gördüm. Sonra en az benim kadar şaşırılmış olan Beckett'a döndüm.

“Max,” dedi annem.

Çarpık, yarım bir gülümsemeyle, “Kristen,” dedi Beckett'ın babası. Bu, Beckett'ın ifadesini Chase'in yüzünde görmek gibiydi. “Uzun zaman oldu.”

“Eh, yeterince uzun değil,” dedi annem, cilveli bir tavırla. *Cilveli. Annem ve cilve.*

Beckett, ikimiz kendi ailelerimizle ayrı ayrı sohbetlere girmeden önce, “Sanki mesele sadece büyükannen ve büyükbabamken olay yeterince tuhaf değilmiş gibi bir de bu çıktı başımıza,” dedi.

Boş koltuklara bakarak, “Neden herkes gidiyor?” diye sordum Emma'ya. “Kimin kazandığını açıklamadılar henüz.”

“Ah, bu bir yarışma değil ki artık,” dedi Emma. “Elliott'ın kutuya bıçak soktuğu sırada, Chase'in ‘Kahretsin, Elliott!’ diye bağırıldığını söyledi Theo.” *Chase, kahramanım.*

Annem, “Onun öncesinde de birbirlerine katlanamayacakları çok açıktı,” dedi. “Yani onları izlemek, sizi izlemek gibi eğlenceli değildi.”

“Üretken bir iş ilişkimiz var,” dedim saf saf.

“Tabii, öyle,” dedi Emma.

Babam elini annemin sırtına koyup, “Sanırım şu Montgomery-Blackwell meselesi bir kuşak atladığı için minnettar olmalıyım,” dedi.

Annem, “Öyle sayılır,” deyip babamı öptü. Sevginin daima dışa vurulduğu bir ailede büyüdüğüm için minnet duygularının içimde kabardığını hissettim.

“Gerçekten de. Harikaydı,” dedi annem. “Sadece sihircilik kısmı değil, büyükannen için yaptıkların da. O neslin kadınları kötü bir kader yaşadılar.”

“Biliyorum.”

“Ben de gurur duyuyorum seninle,” dedi babam. “Ayrıca, şu sihirbazlık okulu fikri de harika.”

“Bu konuyla ilgili olarak,” dedim, “son yılımı burada, Mirror Lake’te okumak istiyorum. Sihirbazlık okulu üzerine çalışmak. Bir de işler yolunda giderse Starlight üzerine da çalışmak.”

Annem başını hafifçe yana salladı. “Bu büyük bir uğraş. Üniversiteyi etkileyebilir. Buradaki lise, kayıtlı olduğun lise gibi değil.”

“Tiyatro alanında uzmanlaşmak istiyorum, bu yüzden oradaki dersler de ancak diğer okuldakiler kadar faydalı olacaktır.” Mirror Lake Lisesindeki derslerle benim okulumdaki derslerin aynı olmadığını biliyordum ama hayatımın bundan nasıl etkileyeceğini göremiyordum. Ve ailem ne derse desin, ben Madison’a gitmek istiyordum, şık bir özel üniversiteye değil. Mirror Lake’ten uzakta kalmaya katlanamazdım.

“Tiyatro mu?” dedi annem. “Peki ya, matematik ne olacak?”

“Kendimi adayacağım bir şey bulmamı istiyordun benden. İşte, buldum. Bu, seni daha mutlu edecek bir şey -Dünyaya İyilik Getirecek bir şey- olmadığı için üzgünüm.” *Büyük harfleri sesime de yansıttım.*

Annem yüzüme dokundu. “Dünyaya iyilik getirdiğini görmek için etrafıma bakmam yeterli. Eğer istediğin buysa, yapmalısın. Bir gün torununla sahneye çıkarsan, bunun pişman olduğun bir şey yüzünden olmasını istemem.” Babam kollarını annemle bana doladı. Emma da aynı şekilde.

O anda, daha mutlu olamazdım. Ama on dakika sonra, Thurston Carter sahneye çıkıp Beckett’la benim Starlight Tiyatrosunun yeni sahipleri olduğumuzu açıkladığında, yanıldığım kanıtlandı.

Beckett’la birlikte yeniden sahneye çıktım, salonun solmuş perdelerini ve çatlak koltuklarını inceleyerek etrafa bakındım. Şimdiye dek gördüğüm en güzel şeydi. Ve bana aitti. *Ya da bize.* Ki böylesi daha iyiydi. Beckett seyircilerin geri kalanını işaret etti, ben de bakmak üzere döndüm. Salonun ancak yarısı dolu olsa da insanlar bayağı gürültü çıkarıyordu.

Sonra Henry benimle Beckett arasına girip, bir elini benim omzuma, diğer elini Beckett'ın omzuna koydu. "Benimle gelin. Görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey var."

Omuz silken Beckett'a baktım, soyunma odasının kapısına kadar Henry'yi takip ettik. "Teknik olarak, bu sadece üyeler için ama siz ikinizin son oylamayı geçmekte herhangi bir sorun yaşayacağınızı sanmıyorum." Güldü. "Ayrıca, Matilda seni de orada görmek istiyor. Matilda'ya istediğini vermenin hayatımı kolaylaştıracağını öğrendim artık. Bu, yetmiş yılıma mal olsa da."

Kapıyı açtı.

Soyunma odasında dört sıra sandalye vardı. Sandalyelerin hemen hemen her birinde yaşlı bir adam vardı. Birkaç kişi de kenarda duruyordu, bunlardan biri de beni görünce göz kırpan Louis'ti. Bense onunla göz kırpışacak şartlara dönmeye henüz hazır değildim, bu yüzden hafifçe el sallayıp öne doğru yürüdüm.

Büyükannem oradaydı. Bana bir öpücük gönderdikten sonra, yanındaki Thurston'a başıyla işaret verdi.

Thurston şöyle bir kafasını kaldırıp baktı. Şu an bastonuna yaslanıyor olsa da onu en büyük sihirbazlardan biri yapan karizmasını hâlâ görebiliyordum.

"Aramıza yeni katılan bir üye için buradayız." Alkış için durdu, sonra büyükanneme döndü. "Eşek ve palyaço numaralarının mucidi, Abbott'ın sihirli kürelerinin uyarlayıcısı ve ulusal performans sanatçısı Matilda Montgomery, Yüksek Üyeler'in arasına hoş geldin. Gecikmiş bir onurlandırma."

Kalabalık tekrar alkışladı, bu sefer daha coşkulu bir şekilde. Henry'ye baktım. Kızgın değil, sadece üzgün görünüyordu.

Sonra Thurston, büyükanneme yaklaşıp sessizce bir şeyler söyledi. Büyükannem de onun gözlerinin içine bakarak bir şeyler söyledi. Bu, ikinci yemin olmalıydı. Merak etsem de duyamadığım için mutluydum. Benim için söylenene dek, bu kelimeleri bilmek istemiyordum. Beckett elimi tutup sıktığında, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Thurston'ın elinde, bordo kurdeleli altın bir madalyon belirdi. Tamamen dürüst olmam gerekirse hareketin hilesini gördüm ama doksanımda hâlâ onun kadar iyi olursam, bundan şikâyet etmem. Madalyonu büyükannemin boynuna asıp, yanağından öptükten sonra kulağına bir şeyler fısıldadı. İfadesi, neredeyse dayanılmayacak derecede yumuşaktı.

Soyunma odasındaki herkes ayağa kalkıp alkışladı ama Peter öne çıkıp onları susturdu. “Bir duyurumuz daha var. Birçoğunuzun bildiği gibi, büyük ölçüde Matilda'nın torunu sayesinde, Amerikan Sihirbazlar Cemiyeti, yakında bir sihirbazlık okulu kuracak.” Büyükanneme bakıp gülümsedi. “Ve bu gece, arkadaşım ve eski müşterim Matilda Montgomery'ye okulumuzun ilk müdürü olmak isteyip istemeyeceğini sormanın heyecanını yaşıyorum.”

Büyükannem geri çekilip iki elini kalbinin üzerine koydu. Belli ki o da böyle bir şeyi en az benim kadar beklemiyordu. “Onur duyurum,” deyişini zar zor duyabildim.

“Kazanan Montgomery kızları,” dedi Beckett. O sırada kalabalık, büyükanneme hücum etti ama o birkaç dakika sonra -mücadele etmesi gerekti- bizim yanımıza döndü.

Güldü. “İşte bu yüzden en sevdiğim sensin.”

“Biliyordum,” dedim. “Seninle gurur duyuyorum.”

Yüzüme dokundu. “Sana dönecek olursak, torunum, bana bir söz verir misin?”

“Ne istersen.”

“İsteddiğin şeyin peşinden gitmek için yarım yüzyıl bekleme.”

“Öyle bir planım yok.”

“Tamam. Yarın sizin şu okul üzerine konuşuruz. Bu gece kutlama zamanı.” Beckett'a baktı. “Şimdiye kadar, sen aralarındaki en iyisisin. Torunumun ilgilendiği şu şeyin devamının geldiğini görmek isterim.”

“Tabii, hanımefendi.”

Babaannem, Beckett'a gülümsedikten sonra sohbet için Henry'nin yanına gitti.

Bu, duymak istemeyeceğim bir sohbetti. Bu yüzden Beckett'ı elinden tutup kapıya doğru çektim. Ajandadaki bir sonraki madde için uzunca bir süredir bekliyordum.

Boş bir tiyatro bulacağımı sanıyordum ama bunun aksine, ailelerimizin tamamı sahneyi doldurmuş, bizi bekliyordu. İçeri girmemizin ardından yine bizi bir o yana bir bu yana çekiştirmeye başladılar. Şovu ve okulu soruyorlardı.

Gösteriye büyükannesiyile birlikte gelen Mae, bana bir buket çiçek verdi. "Çok iyiydin," dedi.

"Teşekkür ederim. Hem geldiğin için hem de çiçekler için. Aynı şekilde size de teşekkürler, Bayan Kowalski."

Tam bir sonraki grubun yanına geçecektim ki Mae bileğimden tutup beni yine kendine çekti. "Bir dahaki sefere bana şu öpücüklü kart kısmını nasıl yaptığını öğretmen gerek," dedi.

Güldüm. "Tamam ama sen de bana uzun mesafe ilişkisinin nasıl yürütüldüğünü öğreteceksin."

Biraz utangaç bir şekilde gülümsedi. "Öğretirim."

Birkaç dakika sonra Abby ve erkek kardeşlerini gördüm. Anneleri, "Kamp için gelecek yaza kadar bekleyemiyor. Kesinlikle bir hayran edindin," dedi.

Ben bir oy hakkı savunucusu, ilk kadın devlet başkanı veya Londra Sihirbazlar Cemiyetine kabul edilen ilk kadın (Debbie McGee, 1991) olmasam da kendimi bir öncü gibi hissettim. Bunu ısıltılı bir elbise ve topuklu ayakkabılarla yapabilmek de çok güzeldi.

Abby'nin ailesiyile vedalaştıktan sonra Beckett'ı aradım ve onu sahnenin diğer ucunda gördüm. Göz göze geldiğimizde, ağzını oynatarak, "Buradan çıkabilir miyiz?" diye sordu.

Elimi kaldırıp beş dakika işareti yaparken, "Arka kapıdan?" diye karşılık verdim. Beckett başıyla onayladı.

Tam soyunma odasına doğru ilerliyordum ki biri bileğimi tuttu.

Elliott.

Bir an çığlık atınca birkaç kişi bana baktı. *Sorun yok* der gibi el salladım onlara.

“Böyle yapma,” dedi. “Ben bir yırtıcı değilim.”

Kollarımı kavuşturup inanmayan gözlerle ona baktım.

“Emma’yla o şey yaşandığında liseyi yeni bitirmiştım.” O şey! “Aptalca şeyler yapan ilk ergen ben değilim. Sanırım bu konuda hemfikirizdir.”

“Pek değil,” dedim. “Peki ya, Helen’in ailesi ve tüm o diğer özel okumalar?”

“Onların çoğu önemli şeyler değildi. Uzun bir ömrün olacak, gerçek aşkı bulacaksın gibi kehanetler işte. İnsanlar mutlu ayrıldılar. Sadece, durum birkaç kez kontrolden çıktı.” Ona inanıp inanmamak arasında kararsızdım. Bir de Elliott’ın Chase’i trafikte arabaların önüne attığını düşünmeden edemiyordum. Ayrıca, sekiz bin dolar çok paraydı. “Ben de okula dâhil olmak istiyorum. Fikrini değiştirdiğini söylersen büyükbabam seni dinler.”

“Hayır,” dedim çabucak. Sadece yetişkinler olsa bile, Elliott’ın sihirbazlık öğrenen insanların yanında olmasına gerek yoktu.

“Bir zihin okuyucuya ihtiyacın olacak.”

“Ama senin olduğun türden bir zihin okuyucuya değil.” Sonra, çok yaşlı oldukları hâlde değişebilecekmiş gibi görünen Thurston ve Henry geldi aklıma. Elliott’ı bildiği her şeyden mahrum bırakmam, onu daha iyi bir insan yapmayacaktı muhtemelen.

“Önerim var. Açılışa daha bir yılımız var. İyi niyetli olduğunu ve çabanı gösterebilmen için uzunca bir zaman. Yalnız bu, artık ölümlerle konuşmayacağın ve kızların yanında korkunç korkunç şeyler yapmayacağın anlamına geliyor.”

“Ben korkunç değilim.”

“Sen korkunçların önde gidenisin. Ama belki öyle olmamayı öğrenebilirsin. Bir de paranın geri kalanını Helen’in ailesine iade etmelisin.”

“*Geri kalanını mı?*”

“Beckett ve ben senin adına bir başlangıç yaptık. Ki bu hak ettiğinden bile fazlası.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ona söylesem mi diye karar vermeye çalışırken dudaklarımı büzdüm. Muhtemelen düzinelerce insanla çevrili olduğumuz için şu andan daha iyi bir zaman olmayacaktı.

“Maura var ya... şu, fotoğraflarını çeken kız. O bir stüdyoda çalışmıyor. Imm... Şey... Benim ve Beckett’ın, Helen’in ailesine paralarını geri vermek amacıyla kurduğumuz, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışıyordu diyebiliriz.”

Elliott’ın yüzünde duygular o kadar hızla parlayıp sönüyordu ki hangi duygu olduklarını zar zor anlayabiliyordum. Şaşkınlık, anlayış, utanç, öfke, boyun eğme... Ve belki de saygı?

“Yani... televizyon şovu yok mu?” Önemsemediği şey buymuş.

“Evet, ben uydurdum.”

“İyisin bu konuda. Belki de benim kadar iyi.”

“Zayıf bir övgü,” dedim. “Beckett, büyükannemden aldığı ilk çeki de o parayla birlikte Helen’in ailesine gönderdi. Yani yolu yarıladi sayılır. Ama kalan dört bini senin göndermen gerek.”

“Ya *hayır* dersem?”

“Sana ihtiyacımız yok. Öğretmenlik yapabilecek pek çok işsiz sihirbazımız var.”

Elliott bana baktı.

“Ayrıca unutma, Beckett ve ben, senin burada performans sergilemene de izin vermeyebiliriz. Hem de hiç. Ve bunun sana nasıl hissettireceğini biliyorsun, o yüzden karar verdiğinde bana haber ver. Şimdi gitmem gerek.” Söz verdiğim beş dakika çoktan geçmişti.

“Peki,” dedi Elliott, arkamdan. “Sen kazandın.”

“Ha, bir de... Chase’ten de özür dilemelisin,” diye ekledim, soyunma odasına girmeden önce.

“Ne için özür dileyecektim? Bu gece beni mahveden oydu.”

“Ona bir arabanın çarpmasına neden olduğun için.”

“O, on yıl önce oldu! Artık aşması gerekiyor!”

“Özür dile!” deyip kapıyı kapattım.

Elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı yere atıp üzerime bir sweatshirt, bir tayt; ayağıma da parmak arası terlik geçirerek hızımı artırdım. Yarın gelip buraları temizleyecektim. Bir makyaj temizleme mendili alıp yüzümü temizledim, tekrar bir şey sürme zahmetine de girmedim.

Dudak nemlendiricisi hariç.

Çünkü planlarım vardı.

Sonunda çantamı ve telefonumu alıp arka kapıya koştum. Kapıyı itip açtığımda, bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş olan Beckett'ı merdivenlerin dibindeki korkuluğa yaslanmış hâlde buldum.

“Lia Sawyer,” dedi, kapı arkamdan kapanırken, “sen daima beklemeye değersin.”

Merdivenlerden inip elini tuttum, yüzümde koca bir soru vardı. Zihnimde, saçının bir tutamını bukle yığınlarının arasına sıkıştırmayı dolaşıyordu hâlâ. Öp beni, öp beni, öp beni. Parmak uçlarımda zıpladım.

Sırıttı. “Artık çok yakınız. Bunu doğru şekilde yapabiliriz.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum, yine ertelediğine inanmıyordum. Ailemden izin isteyeceğimi sanıyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı.

“Sahile gidelim mi?”

Elbette. Bundan daha tatlı olabilir miydi? Hayır. Aslında deneysel olarak olamazdı.

“Olur.”

Yürürken başımı omzuna yaslayıp gece esintisinin hafif serinliğinin tadını çıkardım ve bu anı yaşamaktan başka bir şey yapmak istemedim. Konuşacak çok şey vardı. Bu geceki gösteri. Tiyatro. Okul. Üniversite. Mirror Lake’te kalma planlarım. Ve biz.

Ama şu anda bunların hiçbirini konuşmak istemiyordum. Sadece ummak istiyordum.

İlk öpücük için hiç bu kadar beklediğim olmamıştı. Bir erkeği öpmeyi ilk düşündüğüm an ile öpüştüğümüz an arasında

genellikle birkaç gün olurdu, gerçi bazen birkaç saat veya arada bir -Chase'de olduğu gibi- birkaç dakika. Eğlenceliydi.

Ama bu, gerçek bir şeydi. Ve bu, Beckett'tı. Bu yüzden çok daha fazla hoşuma gidiyordu.

Sahile inen basamaklar bizi tanıştığımız banka götürdü. Bankın etrafında, cam kavanozlarda mumlar titreyordu.

Beckett'a baktım. "Ama nasıl olur?" Bunun şovdan önce hazırlanmış olmasına imkân yoktu.

"Sihir," dedi Beckett.

Ona şöyle bir baktım.

Sonunda, "Chase," diye itiraf etti. "Önemli olmadığını söyledim ama yine de özür dilemek istedi."

Yaklaştığımızda bizi biraz daha serinlik karşıladı ama bankta kalmış bir battaniye de vardı. Beckett battaniyeyi bankın önüne, mumların arasın serdi. Otururken, Beckett'a mümkün olduğunca yaklaşayım diye bacaklarımı altına kıvırdım.

"Aç mısın?" diye sordu. "Yiyecek bir şeyler ister misin?"

Başımı iki yana salladım ve ne istediğimi tamamen netleştirecek bir şekilde gülümsedim. Gözleri yüzümde geziniyordu.

"Saçlarını açabilir miyim?"

Başımla onayladım. Önce bir gül çıkarıp bana uzattı. Saç tokalarını çıkarıp teker teker battaniyenin üzerine attığı sırada, yüzünü izledim. Büyülenmiş gibi görünüyordu. Ben de öyle hissediyordum.

Buklelerim boynumdan aşağı kayarken, her birini birer birer okşadı. Sonunda saçlarımın tamamı omuzlarıma düştüğünde, Beckett gülümsedi. "Tanıştığımız günkü gibisin."

"İki ay iki gün oldu," dedim. Bu süre hem daha uzun hem de daha kısa gibi gelmişti.

"İşte, tam o kadar zamandır seni öpmek istiyorum."

"Lütfen, sırada bunun olduğunu söyle."

Başıyla onaylayıp bana doğru eğildi. Ben de yaklaştım ama aramızdaki son mesafeyi onun kapatması için durdum. Tüm erteleme-lerin ardından, bunu gerçekten istediğini bilmem gerekiyordu.

Beckett'ın öpücüğü saygı doluydu. Nazik, yavaş ve sevgi doluydu. Elleri çenemde, boynumda ve saçımda o kadar dikkatli bir şekilde gezindi ki sanki bana dokunabileceğine inanamıyormuş gibiydi. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim çünkü aramızdaki son bir santim bile çok fazlaydı ve Beckett fazla temkinli davranıyordu.

Karşılık olarak, bir elini saçlarıma kaydırdı, diğerini sırtıma bastırdı. Kendimi tamamen kaybettim. Zeki, çekici ya da eğlenceli olmayı hatırlamayacak kadar kayboldum. Ya da doğru öpüşmeyi düşünemeyecek kadar.

Ben sadece Lia'ydım. Beckett'ı öpen Lia. Sanki bir Blackwell'e âşık olmak için yaratılmıştım.

Ardından banka yaslandı, ben de sırtımı onun göğsüne yaslayıp bacaklarının arasına oturdum. Çok az konuştuk, vaktimizi suya bakarak ve parmaklarımızla birbirimizin ellerini okşayarak geçirdik. Arada bir, yüzümü ona doğru eğip, yeni gücümü -istediğim zaman kendimi öptürme gücümü- test ediyordum.

Harikaydı. Her seferinde. Ve rahattım. Kalbimin derinliklerinde, Beckett'ın öpüşmede iyi olmadığı için bunu ertelediği konusunda endişeliydim biraz. Hiçbir düzeltme çalışmasının gerekli olmadığını görmek beni mutlu etti.

Beckett, süpheyle bana bakıp, "Ne?" diye sordu.

"Hiç," dedim ama sırtımdan kendimi alamıyordum. Ben istemesem bile beni okuyabilmesi hoşuma gidiyordu.

"Lia," dedi.

"Peki. Öpüşme konusundaki beceriksizliğinin ortaya çıkmasını istemediğin için beni öpmeyi ertelemek istediğini düşünmüştüm."

"Ne onur verici," dedi.

"Sadece talimatlara karşılık vereceğini varsaymıştım."

"Tüm talimatlara açığız."

"Ama hiçbirine gerek yokmuş," dedim ve onu tekrar öptüm.

Sonunda, "Bir şeyler yersem romantizmi bozmam, değil mi? Kurt gibi açım," dedi.

"Hareket etmem gerekmediği sürece özgürsün." Onun kollarında mümkün olduğu kadar fazla vakit geçirmek istiyordum.

"Hiçbir yere gitmeni istemiyorum." Boynumu öptü.

"Biraz daha," diye talimat verdim.

Gülümseyişini tenimde hissedebiliyordum. İtaatkar bir şekilde kulağıma kadar öpmeye devam etti. "Eğer bir şeyler yememe izin vermezsen bayılır kalırım, bir daha öpüşemeyiz."

"Tamam," dedim, ona yaslanarak. "Kendimi tutacağım."

Beckett soğutucuyu karıştırdı, kendisi için bir sandviç, benim içinse bir kutu dilimlenmiş çilek ile küçük bir kutu peynir ve kepekli kraker buldu.

"Çikolata var mı?" diye sordum.

"Evet, bence önce bunu istersin."

Haklıydı. Gerçekten de öyleydi. Bunu bildiği için heyecanlanmamak elimde değildi. Camden yeme tarzımı hiç anlamamıştı. Ona vejetaryen olduğumu her hatırlattığımda şaşırıyordu ve bir şekilde bunun şeker de yemediğim anlamına geldiğini düşünüyordu. Tuhaftır ki Camden'la olan ilişkimin tamamı -cicim aylarından çirkin ayrılığımıza kadar- Beckett'la geçirdiğim zamandan daha az sürmüştü. Bu bizim ilk ilk öpücüğümüz olsa da bu gecenin başlangıç olduğunu düşünmek zordu. *Belki de sona çok yakın gibi geldiği içindir.*

Cevabımı bilmemeyi tercih etsem de, "Sence ne kadar zamanımız var?"

"Bu akşam mı? Sana bağlı. Ailem, büyükbabama katlanamadıkları için bir otelde kalıyor, büyükbabamın da umurunda değil."

"Bu akşamı demiyorum. Bizim. Birlikteliğimiz."

"Bilmem. Altmış, belki şanslıysak yetmiş. Hepimiz bir Thurston Carter olamayız."

Bacağına yapışık kalsam da ona bakmak için biraz geri çekildim. Ona dokunmadan edemiyordum. "Ciddi değilsin."

Yanağına okşadı. "Sadece yaşayalım ve görelim."

Tam üniversite için ne zaman gideceğini soracaktım ki Beckett'ın nerede yaşadığını bile bilmediğimi fark ettim.

“Bunu hiç sormadığıma inanamıyorum ama burada olmadığı zamanlarda nerede yaşıyorsun?”

“İki ay oldu ve sen hâlâ adımı arama motoruna yazıp aratmadın mı yani?”

“Bazılarımız doğuştan şüpheci değildir.”

Başını iki yana salladı. “Ama... meraklı da mı değilsin?”

Bacağını okşadım. “Tasalanma. Bu ego üzerine çalışabiliriz.”

“Shorewood,” dedi. “Shorewood’da yaşıyorum.”

“Hadi canım!”

Sırıttı.

“Biz de Whitefish Bay’de yaşıyoruz.” Beckett’tan iki mil uzakta büyümüşüm. Onun lisesiyle benim lisemin maçlarında amigoluk yapmıştım.

“Biliyorum. Yakın işte, değil mi?”

“Pek değil,” dedim. “Çünkü sen Madison’a gideceksin, ben de burada olacağım.”

“Eve dönmeyecek misin?”

“İşin başında olmak istiyorum. Haberleri uzak mesafeden almak ve her şey tamamlandığında geri gelmek istemiyorum.”

“Bütün arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalacaksın ve burada kimseyi tanımıyorsun.”

“Onlardan her hâlükârda seneye ayrılacağım. Emma zaten gitti. Henüz sormadım ama sanırım burada tanıdığım bir kişi olacak.”

Beckett’ın kafa karışıklığı hemen dağıldı. “Chase.”

“Ailenin yanına sensiz döneceği için pek heyecanlı değildi. Ben de bu sonbaharda yaz kampı için pratik olsun diye bir okul sonrası programı başlatmak istiyorum. Bunun için de Chase’e ihtiyacım var. Planlama işlerinde gerçekten çok iyi.”

Beckett bana bir bakış attı. “Ben de duymuş oldum.”

“Şöyle kıskançlık yapma. Sıkıcı oluyor.”

“Kıskanmıyorum. Chase, beni harekete geçirmek için seni öptüğünü söyledi.”

“Hım.” Bunu aşabilmek için böyle bir şey söylemişse, bununla yaşayabilirdim ama orada olan biri olarak, bence Chase beni,

benim onu öptüğüm nedenden öptü. Biraz oynamak istedi. Yine de güzeldi ancak bu tür bir şey bana sadece... soluk geliyordu artık ve ilgimi çekmiyordu. Aramızdaki kıvılcıma rağmen, Beckett'la olan bağında, birlikte kim olduğumuza dayanan bir ciddiyet vardı. Tiyatroyu benimle paylaşmayı, gösteride büyükannemi onurlandırmayı ve o iskambil destesini Louis'e fırlatmayı kabul etmesini sağlayan şey buydu. Helen'in ailesi için o parayı geri almamı ve saçmaladığında bile yanında kalmayı istememe neden olan şey buydu. Artık bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, onsuz bir ilişkiyle ilgilendiğimi sanmıyorum.

"Ne zaman Madison'a gitmen gerekiyor?"

Elimi ağzına götürüp avucumu öptü. "İki hafta sonra. Ama bu tamamen trajik bir şey olmak zorunda değil. Mirror Lake'te kalırsan kırk beş dakika uzağında olacağım. Birbirimizi görmenin bir yolunu buluruz."

"Peki, sen o çocuk olmak istiyor musun? Yani geldiği kasabadaki kız arkadaşıyla sıkıcı bir uzak mesafe ilişkisine bağlı kalan tiplerden?"

"Bir. Aslında pek de uzun mesafe değil. Yaz aylarında, cuma günü öğleden sonraları Mirror Lake'in bir ucundan diğerine gitmek kırk beş dakikadan fazla sürüyor. Ve iki. Sıkıcı derken? Sihirbaz ve üçkâğıtçı iş ortağım olan kız arkadaşım mı sıkıcı? Hiç sanmıyorum. Bunu bu gece sahnede hissetmedin mi? Tek hissetmeden ben değilimdir herhalde?"

Başımla onayladım. Canlı olarak sihirbazlık yapmak, fırtınada bir ipin üzerinde dans etmeye benzer. O sahnede bunu başka biriyle paylaşmanın çılgınca bir samimiyeti vardı. Bir kalabalığın önünde olsa bile.

"Daha fazla gösteri yapacağız. Çünkü bunu bir daha yapamayacağımız bir dünyada yaşayamam. Büyükannemin sihirbazlık okulunu kurmasına yardım edeceksin. Ben de bu hayatta ne yapmak istediğimi bulacağım. Tabii, arada normal şeyler, flörtöz şeyler de yapacağız. Deneyim için."

“Gezmek gibi mi?”

“Gerekirse. Gelecek yaz, yaz kampınızda çalışacağım ve ihtiyarlara göz kulak olacağım. Ve sen hazır olduğunda sana tiyatroyunun yarısını satacağım. Ne olursa olsun, birbirimizden nefret etmeden bu işi tamamlayacağız.”

Bunun asla olmayacağını söylemek isterdim ama Henry ve Matilda’nın hikâyesini, bu konuda tartışamayacak kadar iyi biliyordum. Yine de tam ve bütün bir insan olmama olanak sağlayan bir çağda yaşamının, ikimizin de mutluluğu bulmasını kolaylaştıracağını umuyordum.

“Yani planımız bu mu?”

“Evet. Sihirbazlık. Suçlarla savaşmak. Âşık olmak.” Güldü. “Tabii, bu sırada olması şart değil.”

“Bunun gerçekleşeceğini düşünüyor musun sahiden?” diye sordum, inanmaktan korkarak.

“Bizim için mi? Kesinlikle, evet.”

“Arkadaş olduğumuz için mi?”

“Sihirbaz olduğumuz için.” İki eliyle yanaklarımı kavrayıp yüzümü kendisine çevirdi ama beni öpmek yerine, “Abrakadabra’nın gerçekte ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye fısıldadı. On dan uzaklaşmadan, hafifçe yana salladım başımı. “Arapça. ‘Ne diyorsam, öyledir,’ demek.”⁹

Sihir dilini aşk şiirine çeviren bir çocukla tanıştığıma inanamıyordum. Ona söylemek istediğim yüzlerce şey vardı. Onunla birlikte o sahnedeysen hissettiğim kadar tamamlanmış hissetmemiştim hiç kendimi. Bana kendimi hem harika hem de güzel hissettiriyordu. Onunla birlikteysen, benliğimin hiçbir parçasını saklamak zorunda değildim. Ama bunlardan herhangi birini söylemek yerine, sadece ona doğru eğildim ve dudaklarım dudaklarına hafifçe değerken, “Abrakadabra,” diye fısıldadım.

⁹ Kelimenin Arapça olduğuna dair kesin bir bilgi yoktur. Bir başka araştırmaya göre “abrakadabra” sözcüğü Aramicedir ve “Söylediğim gibi yaratacağım,” anlamına gelmektedir. -ed.n.

Teşekkür

Tüm teşekkürüm her zaman olduğu gibi menajerim Elizabeth Bennett'a gidiyor. Bu kitapta, kafamda tasarladığımın yarısı kadar karaktere ihtiyacım olduğunu öğrettin bana. Editörlerim Emily Daluga ve Maggie Lehrman'a da çok müteşekkirim. Aşk hikâyeleriyle matematik ve sihir gibi alanlardaki küçük saplantılar arasındaki o boşluktan hoşlanan insanlar bulduğum için çok şanslıyım. En parlak kısımlarda durabilecek bir hikâyenin duygusal merkezini bulmama yardım ediş şeklinize gerçekten hayranım.

Bu kitabın gerçeğe dönüşmesini sağlayan, Abrams'taki diğer herkese de -tasarımcı Heather Kelly, genel yayın yönetmeni Marie Oishi, kopya editörü Sara Brady- teşekkür ederim. Yazdığım hikâye kadar neşeli bir görünümü olan fiziki bir kitabı ellerimde tutmak çok şey ifade ediyor. Ayrıca illüstratör Andi Poretta yeniden aramızda olduğu için çok şanslıyım. Sayfalara şirinlik yansıtma becerin beni sürekli şaşırtıyor.

Bu, test okuması yapılan ilk kitabım ve kitaptaki boşlukları doldurmama, ilerlemek için hız edinmeme ve hikâyedeki ayrıntı seviyesini doğru şekilde belirlememe yardımcı olan herkese çok teşekkürler. Annette Dodd, Julie Ferguson, Maggie Maxwell, Kat Seeling ve Ginger Switzer düşünceli yorumlarıyla hikâyeyi iyileştirmemi sağladılar.

One Direction'ın *Girl Almighty* şarkısının kesinlikle çılgınca olan sözlerini dinlerken bu kitabı hayal etmeye başladım. Şarkıyı seviyorum ama sıfır anlamı var.

Bir kızın büyük bir balonla odanın içinde süzülmesini sağlamanın tek yolu sahne büyüsüydü, ben de bu hikâyeyi yazmaya karar verdim. Penn ve Teller'ın *Master Class* programı, S. W. Erdnase'in *The Expert at the Cardtable* kitabı, Alex Stone'un *Fooling Houdini: Magicians, Mentalists, Math Geeks, and the Hidden Power of the Mind* kitabı ve Jim Steinmeyer'in *Hiding the Elephant: How Magicians Invented the Impossible and Learned to Disappear* kitabı olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Sırlarını paylaşmaya istekli bu sihirbazlara minnettarım.

Son olarak, aileme çok teşekkür ediyorum. Anne ve baba, desteğiniz için her zaman minnettarım ve baba, özellikle düğünümüzde kadeh kaldırdığın için çok teşekkürler. Çünkü aksi takdirde bu kitabın sonu olmazdı. Sophie ve Chloe, umarım ikiniz de dünyada en çok sevdiğiniz şeyi bulursunuz ve ne kadar ruhaf ve delice olursa olsun onun peşinden gidersiniz. Ve Perry, her zaman şu anda olduğum kişi olarak görünmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Yazar Hakkında

Amy Noelle Parks, Michigan Eyalet Üniversitesi'nde ilkokul eğitimi profesörüdür ve geleceğin öğretmenlerinin kendi okul yıllarında matematik dersi travmalarından kurtulmalarına yardımcı olmaktadır.

Geceleri ise, orta batının ilginç ortamlarında feminist erkeklerle âşık olan zeki kızlarla ilgili hikâyeler yazmakta ve One Direction şarkı sözlerini tüm romanlarında ilham kaynağı olarak kullanmaktan hoşlanmaktadır. Sosyal medyadan hâlâ korksa da, şu sıralar bu korkusu üzerine çalışıyor.

AMY NOELLE PARKS, Michigan Eyalet Üniversitesinde ilkokul eğitimi profesörüdür. Geleceğin öğretmenlerinin matematik dersi travmalarından kurtulmalarına yardımcı olmaktadır.

Geceleri ise Orta Batı'nın ilginç ortamlarında feminist erkeklere âşık olan zeki kızlarla ilgili hikâyeler yazmakta ve One Direction şarkı sözlerini tüm romanlarında ilham kaynağı olarak kullanmaktan hoşlanmaktadır. Sosyal medyadan hâlâ korksa da şu sıralar bu korkusu üzerine çalışıyor.